

Музика — вчора, сьогодні, назавжди

TRAMAS

^{mf} 4(7)'97

Катя CHILLY
ЕР.ДЖЕЙ
оркестра
Марина
ОДОЛЬСЬКА

ІНДАСТРІЕЛ
ЯК ТАКИЙ
Mad HEADS
PRODIGY
DEPECHE MODE
FAITH NO MORE
M. FARMER
АЛІСА & МАМОНОВ

3-5 жовтня фестиваль

РОК

ЕКЗИСТЕНЦІЯ

музичний ярмарок - 97
НВЦУ

СКРЯСІЛИ
З ВИСОТИ ПТАХІВ

+ S T E R E O Б А З А

РАДАІО

С К Л А Д

Адреса

Україна, 253094, Київ
вул.Попудренка, 52, офіс 710
тел./факс 554-71-16, тел. 551-63-00
E-mail: spindont@hq.kvazar-micro.com

Для кореспонденції

Україна, 253094, Київ-54, а / с № 457

Засновник

ТОВ "КМ-Мультимедіа"

Видавець

Віктор Спіридонов
(пейджер: 0-54, абонент № 54-14)

Керівник проекту

Олег Удовенко
(E-mail: udovenko@hotmail.com)

Відповідальний секретар

Тетяна Яковенко

Головний редактор

Олександр Євтушенко

Заступник головного редактора

Андрій Белай

Літературні редактори та коректори

Наталія Карпова, Тетяна Дрожаєв

Дизайн та макетування

Юрій Крамаренко-Богданов,
Олексій Ковальський

Реклама та маркетинг

Анна Серебренікова
(пейджер: 0-54, абонент № 54-15)
Ігор Хлопячий
(пейджер: 0-54, абонент № 54-17)

Розповсюдження та реалізація

Ніна Головава, Костянтин Сорока

Інформаційна служба

(пейджер: 0-54, абонент № 54-15)
Анна Головацька,
Антоніна Закусило,
Володимир Вікторст

Транспортне забезпечення

Олександр Шаралов

Автори

Андрій Белай
Дмитро Гальона
Борис Гінжук
Олександр Євтушенко
Вадим Краснополький
Ангеліна Крок
Сергій Кузмич
Анна Левчук
Наталія Медведєва
Олеся Пастушевська
Руслан Поліщук
В'ячеслав Порхно
Олександр Рибніков
Олексій Росовецький-Гіндіч
Андрій Сайчук
Ярослав Степаненко
Оксана Цецюра
Катерина Ющенко

Фотографії

Олександр Іванов
Оксана Цецюра
Сергій Кузмич

Шаржі

Ігор Баранько

Комікс

Олексій Овчинников

Технічна підтримка

та виготовлення фотоформ

Видавничо-поліграфічний центр

"Поліграф-Колетум"

Директор: Юрій Федорук

тел. / факс 276-80-63

Особлива подяка

корпорації "Квazar-Мікро"

Свідчення

серія КВ № 1925 від 25.03.96

Друк

КМД5 (Словенія)

Наклад

30 000 примірників

Передплатний індекс 40289

Scorpions у Києві	2
Фестиваль рокабілі у Фінляндії	3
Музаїка	4-5
Ер. Джей Оркестра	6-7
Марина Одольська	8
Музична толока у Донецьку	9
Індастріел в Україні	10-11
Василь Ткач	12
Рекорди	12
Червона Рута-97	13
Скрябін	14-16
Mad Heads	18-19
Словник музичного сленгу Г — Д	20-21
Про порушення авторського права	22
Вечірка Lucky Strike	23
Дзеркало для героя: Катя Chilly	23
LP / CD новини	24-25
Аліса (інтерв'ю з Кінчевим)	28-29
Петро Мамонов	30
Постери	31, 34
Стерео База №4	35-40
Галас хіт-парад vs. Billboard	41
News	42
LP / CD аудіо-ревію	43
Depeche Mode	44-46
Prodigy	47
LP / CD news	48-49
80-ті роки	50-52
Лорі Андерсон	53
Прінс	54-55
Faith No More	56-57
World Music	58-59
Joy Division та інші	60-61
Мілен Фармер	62-63
Філармонія	64

(с) КМ-Мультимедіа, 1997

Всі права застережені. Жодна частина цього журналу не може бути відтворена ні в який спосіб без попереднього письмового дозволу компанії "КМ-Мультимедіа" на протязі шести місяців з моменту появи номеру у продажу (цю дату можна з'ясувати в редакції). По закінченні цього терміну без попереднього дозволу можна використовувати тільки текстові матеріали, при цьому посилання на журнал "Галас" та повідомлення редакції про факт використання обов'язкове. На використання нетекстового матеріалу та дизайну попередній письмовий дозвіл ТОВ "КМ-Мультимедіа" є обов'язковим незалежно від терміну публікації.

За всіма фактами порушення цих положень ТОВ "КМ-Мультимедіа" залишає за собою право притягати до юридичної відповідальності фізичних та юридичних осіб, що порушують законодавство України про авторські та суміжні права.

Відповідальність за достовірність фактів несуть автори публікацій.

Відповідальність за зміст реклами несе рекламодавець.

"Нема чого жалітися на жало скорпіонове"

Схоже, що "вітер змін" повіяв на наш шоу-бізнес. Але не заважаючи все на своєму шляху, а лише трохи освіжаючи. 17 липня в Олімпійському комплексі відбулася подія, яка, можливо, залишиться в пам'яті перед наших найкращих музичних шоу — SCORPIONS у Києві.

Понад місяць Україна була під напругою самовитою атакою рекламної кампанії. Вперше подібна акція мала національний характер: 26 українських телекомпаній та 21 радіостанція підтримало подію. Аж дух захоплює від такої кількості мас-медіа. У тих, хто раніше не чув про цю групу, назва SCORPIONS асоціювалася з новою моделлю автомобілів чи із засобом боротьби з комахами. Але за час рекламної кампанії вони вичули декілька їх пісень і навіть підстрибували під час кожної трансляції по радіо. Отака то сила четвертої влади. Коли у соліста гурту, Клауса Майне, запитали, що йому впало у вічі при зустрічі з Києвом, він відповів: "Багато парків та наші плакати на кожному кроці".

Склад легендарного рок-гурту часто зазнавав змін. На сьогоднішній день SCORPIONS представляють один із засновників гурту ритм-гітарист Рудольф Шенкер, вокаліст Клаус Майне, соло-гітарист Маттіас Джабс, бас-гітарист Рольф Ріккерман та нодий ударник Джеймс Коттак.

Україна була офіційно включена до країн світового турне команди. Після цих концертів ми засядемо у студію, — поділився планами на майбутнє Клаус Майне, — Якщо альбом вийде вдалим, тоді можна буде і подумати над великим концертом за участю всіх наших колишніх музикантів".

17 липня тисячі людей прямували до Олімпійського спорткомплексу. Фанати SCORPIONS натягнули на себе футболки з улюбленим лого. Як завжди буває на подібних заходах у нашій країні, публіка була найрізноманітніша: всі можливі види і підвиди неформальної та формальної молоді. Серйозні чоловіки з мобільними телефонами, дівки у вечірніх сукнях, ровесники Рудольфа Шенкера з сережками та звитим волоссям. Міліція, шокована чи то напливом людей, чи то своєю владою, значно знизила настрій слухачів словом та важкою

рукою своєю. Ну не звикли ми до подібних заходів! Не звикли ні правоохоронці, ні публіка, ні організатори. Виступ очікуваної легенди був затриманий на годину. Як стало відомо потім, через незгоду відключити великі стадіонні прожектори за проханням музикантів. Прожектори відключили, але під кінець виступу світло знову засяло на повну силу. Таким чином, SCORPIONS пішли зі сцени, не виконавши заключної пісні. Без сумніву, більшість слухачів очікувала розрекламований "планетарний" (напевно, від слова "планетарій", який знаходиться поруч) звук. Але замість обіцяних 140кВт барабанні перетинки слухачів напружували лише 30кВт.

Попри все, німецькі музиканти непогано почували себе на концерті у Києві. Шенкер, незважаючи на 25-річний стаж роботи, стрибав з гітарою як молодий. А Клаус Майне періодично, між піснями, кидав у натовп барабанні палички, за якими слідувало близько семидесяти тисяч пар очей. Колосальний потік енергії музикантів передався і слухачам. Але не всім. Багато з них очікували ліричного, що хапають за душу, балада, а концерт виявився напружено хард-роковим.

Концерт легендарних SCORPIONS став одним з основних музичних подій року. Неозброєним оком можна було побачити, як радіє Клаус Майне такої кількості слухачів. Навряд чи зміг би він зараз в Європі зібрати такий стадіон. Хоча гурт дійсно сильний і професійний. Але все ж таки кращі часи гурту, на жаль, пройшли. SCORPIONS привезли нам свіжий "вітер змін". Найбільш відчутно це стало, коли лунала улюблена пісня М.Горбачова "Wind Of Change", гримів салют та слухачі спинали загальному екстазі. Маємо надію, що цей свіжий вітер — провісник багатьох якісних змін у музичному житті нашої країни.

К.Ющенко.

РОК-Н-РОЛ

музика

репортаж

ДЖАМБОРІ,

АБО РОКАБІЛОВИЙ "ВУДСТОК"

У ФІНЛЯНДІЇ.

Пол Фінік

21 гурт, 2500 глядачів, три дні відчайдушного рокабільного марафону, божевільної музики, колоритної тусовки та незабутніх вражень. Все це п'ятдесятити (ювілейний!) міжнародний фестиваль MY WAY ROCK-N-ROLL JAMBOREE, який проходив 19-22 червня в Аїтоо, неподалік від міста Тампере, у Фінляндії. Музиканти із Сполучених Штатів та різних країн Європи об'єдналися під прапором конфедерації і врізали рок! MAD HEADS довелося представляти тут не тільки Україну, навіть не тільки СНД — ми були першою командою із Східної Європи, яка брала участь в цьому фестивалі за всю його десятирічну історію. Але мова піде не про це. Мені просто хотілося б розповісти вам, як воно буває в світі Рок-н-ролу. Перше, що вражає, — це поле. Ве-

чало людей, які виділяються навіть тут — сайкобілі (або сайки, по-нашому — психи) з вибритими потилицями, над якими здійснюються божевільні зачіски, розфарбовані в усі кольори райдуги; Тедаї-бої з густими бакенбардами та величезними коками, вдягнені в довгополі жакети, вузькі брюки та туфлі на височенній підшві; панки із зачісками "а ля ірокез" (а може, це такі сайкобілі); і, нарешті, просто різні диваки, одягнені, наприклад, в шотландський килт (спідниця у клітинку). Поруч із полем розташована концертна територія, а за нею пожежна частина (Навіщо? Читайте до кінця — зрозумієте). Перепустка на всі три дні фестивалю — пластиковий браслет, що чіпляється на руку, — коштує 350 фінських марок (приблизно 120 гривень). За парканом два концертних зали, три бари, чотири перекусочні і те, що має бути в місці, де збирається багато людей. В одному залі відбувається концерт, в іншому в цей час готується до виступу наступна команда. Тут же продаються платівки та компакт-диски, всілякі рокабільні шмотки, і навіть працює виїзний тату-салон. Стилів в залах немає, хіба що деінде попіда стінами — рокабілі, як і будь-яка рок-музика, найкраще сприймається стоячи на ногах або лежачи на підлозі (це фанати рок-н-ролу довели це в 50-х роках, жбурлячи стиліш на сцену для більшої переконливості). На сцені не блимають лазери та інше ультрамодне світлове обладнання, зате звукова апаратура (а відповідно і звук) — просто супер! Музика, музика, музика звідусіль...

Я багатьом старим меломанам. А ще "psychobilly" 1", "єдине справжнє сайкобілі" — гурт METEORS. Мені вдалося перекинутись кількома словами із Полом Фініком, лідером цієї легендарної команди. Він вкритий татуюваннями з голови до п'ят, під час концертного виступу завжди знаходить нагоду хильнути скляночку справжньої крові (сподіваюсь, хоч не людської), і нехай роки беруть своє і волосся на голові рідшає, Пол залишається справді крутим хлопцем: "Пол, що б ти хотів передати українським рокабілам?" — "Палкий привіт всім, хто нас любить, а решті — FUCK YOU!" Отакої! Інші гурти виконували класичне рокабілі, рок-н-рол, неорокабілі, сайкобілі. Всі вони були супер, багатьох добре знають в Європі, декотрих в Америці. Жодної слабенької команди я не чув. Що ж до виступу MAD HEADS... Бурхливі овації, вихід "на біс", роздача автографів і цікаві пропозиції на майбутнє. Приємно, чорт забирай... І на закуску декілька запитань власнику MY WAY RECORDS, головному промоутеру фестивалю, Марко Хакала:

Коли відбувся перший JAMBOREE?
М.Х.: 13 червня 1987 року в Хар'явалті (30 кілометрів на схід від Порі). Мене якраз забрали до армії на чотири дні раніше, і моїм першим завданням там було втекти на власний фестиваль! Наступний фестиваль відбувся в Сакілі, а потім — багато разів в містечку Валкеакоскі. Цей зал згорів дотла після виступу BLUE CATS... То був занадто шалений концерт! Тепер ми використовуємо Аїтоо.

Хто виступав на ваших фестивалях? Чи були серед них всебітньою відомі музиканти?
М.Х.: Так, це Карл Перкінс, Ванда Джексон та Рей Кемпі — американські виконавці, які були відомі ще в 50-х роках. Крім того, POLECATS, METEORS, BATMOBILE та багато-багато інших. Цей фестиваль — вже п'ятдесятити. Як часто ви їх проводите і скільки вони звичайно тривають?

М.Х.: Ми проводимо JAMBOREE 5 разів на рік. Звичайно він відбувається протягом одного дня і приваблює не менше 1000 глядачів. Декілька разів ми робили дводенні фестивалі, але триденний — вперше. Тисячі фінів відвідують ROCK-N-ROLL JAMBOREE щороку, не кажучи вже про десятки менш гучних концертів. Зважає, населення Фінляндії приблизно в 10 разів менше за населення України. Отже, рокабільний рух там набирає обертів (а в Америці та багатьох країнах Європи — це стійка культура незалежної музики, вік якої облічується десятиріччями). Чому? Шкода, що вас там не було, ви б зрозуміли!

Вашим Крайним

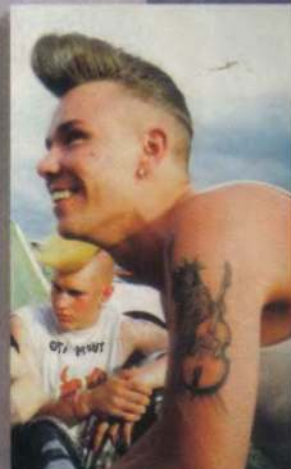

Марко Хакала

личесне поле, перетворене на наметове містечко. І навіть не зовсім наметове, тому що більшу його частину займають автобуси й автомобілі, та ще й які!.. Здоровезні каділаки, лінкольни та б'юїки старих моделей (такі красенів я ще в житті не бачив!); авто різних марок 40-х та 50-х років випуску, такі яскраві та блискучі, нібито тільки зішли з конвеєра; машини розмальовані подум'яними язиками та іншими веселими штуками. Там і тут над наметами майорять прапори конфедерації, немовби ми потрапили до табору генерала М. З багатьох машин лунає музика різних рокабільних напрямків — від рокерів 50-х і до найбільш жорсткого psychobilly 90-х. І, певна річ, поле населено людьми. Вони тусуються, спілкуються, п'ють пиво та інші напої, слухають улюблену музику, навіть танцюють та співають. Практично всі хлопці та дівчата мають рокабільний вигляд, який напевно шокував би десь на вулицях українського міста і до якого швидко звикаєш в умовах стопроцентної рокабільності. Але є

Скрізь відчувається специфічна енергетика, у повітрі стоїть мішаний запах рок-н-ролу (ніде я ще не зустрічав аромат цих парфумів у такій концентрації). Навколо панує якась дивна атмосфера справжнього свята — не просто веселощів, а доброзичливості, ширості та взаєморозуміння, немовби людство досягло своїх утопічних мрій і всі довкола стали братами. Тут вам не підб'ють око і гаманця з кишені не витягнуть. За три дні фестивалю я не бачив жодної бійки. Це навіть дивно, адже рокабільна культура досить агресивна (в порівнянні, скажімо, з культурою хіппі), і деякі особи мають справді небезпечний вигляд. Але факт залишається фактом — агресія проявлялася тільки в музиці, і це правильно! Якщо в тобі багато дурної сили — танцюй. І не треба бити ближнього по фейсу. Хто ж виступав протягом цих трьох шалених днів? Від назв RESTLESS та NEKROMANTIX у багатьох шанувальників нео rockabilly та psychobilly потечуть сльози, а імена MATCHBOX та CRAZY CAVAN відомі не лише рокабілам, а

РОК — ЕКЗИСТ

Плач Єремії

Другий фестиваль РОК - ЕКЗИСТЕНЦІЯ в рамках 3-ї Міжнародної виставки "Музичний ярмарок - 97" пройде з 3-го по 5-те жовтня на великій площі та в павільйонах Національного Виставкового Центру України.

У фестивалі братимуть участь найпопулярніші українські рок-групи, такі, як: ВВ, КОМУ ВНИЗ, ПЛАЧ ЄРЕМІЇ, АКТУС, КРИСТОФЕР РОБІН, МОРРА, ОКЕАН ЕЛЬЗИ, ВСЯК ВИПАДОК, МЕРТВІЙ ПІВЕНЬ, ВІЙ, СТОП СТЕП, СОУ та ін. На фестивалі представлять свою програму групи з Європи та ближнього зарубіжжя: Польщі, Естонії, Білорусі, Голландії, Франції, Німеччини, Бельгії та ін. Сцена, звук та інше технічне обладнання поставлятимуться найвідомішими світовими виробниками і відповідатимуть сучасним міжнародним стандартам.

Окрім концертів на великій сцені, в одному з павільйонів НВЦ працюватиме рок-клуб. В програмі клубу — виставки модерного живопису, концептуальні інсталяції, покази авангардної моди, відеоарт, нічні сесії рок-музикантів. Рок - клуб розпочне свою роботу після закінчення концертів на сцені і дасть можливість бажаючим в більш неформальній атмосфері продовжити спілкування з музикантами, а також — чудово відпочити.

Організатори фестивалю - мистецький центр "Арт Велес", Українсько-Британське СП "Комора" та корпорація IRIS шляхом цілеспрямованого та професійного підходу, використовуючи при проведенні акцій такого масштабу досвід зарубіжних партнерів, намагаються підняти РОК - ЕКЗИСТЕНЦІЮ до рівня дійсно міжнародної музичної акції.

Творча група "Арт Велес" заявила про себе режисурою таких мистецьких акцій як фестиваль ЧЕРВОНА РУТА - 89 - 97, Міжнародний конкурс балету ім. Сержа Лифаря, День Незалежності України в Москві, концерт, присвячений 50-річчю ООН, військове шоу "Червона калина", постановка опери-ораторії Ігоря Стравінського "Цар Едіп", "День молоді України - 97", Молодь проти наркоманії та СНІДу, презентації компанії Моторола та рекламної агенції ЛЕО БЕРНЕТ, рекламні акції компанії Кока-Кола "Знову разом", "Фантастична вечірка" ("Фанта"), тур "Roadshow" (Kodak-Coca-Cola) та ін.

Паралельно з фестивалем в одному з павільйонів НВЦ проходитиме виставка "Третій міжнародний музичний ярмарок - 97" У виставці братимуть участь найвідоміші виробники музичної продукції, музичних інструментів та обладнання, серед яких: AKG, BACH, Selmel USA, Carlsboro, Fender, Premier, Soundcraft, Roland, Shure та ін. Крім того учасниками ярмарку стануть музично-інформаційні агенції, мас-медіа, провідні продюсерські та концертні агенції. Минулорічний ярмарок, в якому взяли участь велика кількість як українських, так і зарубіжних експонентів, ще раз підкреслив тенденцію бурхливого розвитку українського музичного ринку та шоу - бізнесу. Зацікавленість ярмарком з боку провідних західних фірм та бажання брати в ньому участь говорить про те, що Україна поступово стає важливим мистецьким центром Східної Європи.

Морра

КАРЕ і «Бамбу»

Тетяна Меделька - одна з трьох чарівних учасниць київської групи КАРЕ, 21-го вересня бере шлюб. Її обранець - хірург, який нещодавно вилікував Таню від раптової хвороби. Весілля відбудеться в рідному місті Тетяни — Хмельницькому і, як це трапляється, буде мати вигляд "десертного" ексклюзивного концерту групи КАРЕ. А тим часом група КАРЕ закінчує роботу над дебютним альбомом "Танцюю зі мною Бамбу". В пісні "Самота" бере участь табліст Вахоб Турсун, запрошений з Ташкенту, де

він навчається в консерваторії. Таким чином, альбом матиме екзотичний присмак. Принаймні такої думки дотримується Єгор Іродов, продюсер колективу, який нарешті повернувся з Єкатеринбургу, де аранжував майбутній альбом барабанщика колись відомої групи АП-РЕЛЬСКИЙ МАРШ. Отже, осінь для КАРЕ буде гарячою. Тут Вам і презентація альбому, і участь в акціях, і сольні концерти.

Стоп степ у місті снів

Змінився склад групи СТОП СТЕП. Очевидно, в кращий бік. Лідер-вокалістом став саксофоніст Олександр Дітковський, який, шоправда, не залишив саксофона.

Шойно група на студії АРТІМА записала свій перший альбом, який називатиметься МІСТО СНІВ. Саунд-продюсером виступив Олександр Потьомкін, який дуже задоволений звучанням СТОП СТЕПУ — групи, що дуже винахідливо поєднує елементи джаз-року, хіп-хопу і рок-н-ролу. Незважаючи на молодий вік, СТОП СТЕП має яскраві хіти, такі як "З вітром в небо", "Сан-Фей" Альбом МІСТО СНІВ - перша і серйозна заявка на масовий успіх, який нині забезпечують Роман Матюшенко, Юрій Жигарев, Микола Гопкало та Олександр Дітковський.

34-й Міжнародний

321-го по 23 серпня у польському місті Сопот проходив 34-й Міжнародний фестиваль пісні, в рамках якого проводився також конкурс виконавців. Фестиваль, котрий, як звичайно, було проведено на найвищому організаційному рівні, цього року мав також добродійну мету — допомогти тим, хто постраждав від повені. Концерт, в якому приймали участь зірки світової естради, зібрав численну аудиторію шанувальників. Однак не меншу зацікавленість викликав конкурс виконавців, в рамках якого змагалися 15 співаків з 12 країн близького та далекого зарубіжжя - Ірландії, Нідерландів, Данії, Ізраїлю, Естонії, Польщі, Швеції... Україну на ньому представляла молода київська співачка Ольга Крюкова, котра стала дипломанткою фестивалю. Варто відзначити, що конкурсантам поталанило, оскільки всі вони виконували дві пісні у супроводі оркестру Олександра Малішевського — одного з краших оркестрів світу. Рівень фестивалю і конкурсу був настільки високим, що вже самий факт участі у ньому свідчив про достатньо високий рівень майстерності виконавців і був престижним для кожного з них. Так що - наші ширі вітання Ользі!

Ольга Крюкова

30-го серпня в Севастопольському "Матросском клубе" відбувся міжнародний фестиваль "Рок-н-ролл для всіх вікстатів". Фактично міжнародність його визначалася участю рокерів з України та Росії, що вельми символічно для міста-героя. У ролі організаторів були Радіо Рокс Крим та музиканти гурту КАБРИОЛЕТ ЛЕСНИЧЕГО. Виступило більше десяти команд, серед яких — пітерські КИРПИЧИ, Э.С.Т. з Москви, та Київські MAD HEADS. Московські зірки вразили відсутністю контакту з аудиторією та напрохоту затягнутою програмою. MAD HEADS — навпаки, вибухнув так, що їх виступ видався занадто коротким, і фани кинулися за куліси. Охороні вдалося владнати цю проблему мирним шляхом, а вихід рокабілів залишився найбільш яскравою фестивальною подією. Всі гурти були на рівні, а КИРПИЧИ, які грали останніми, продемонстрували відомий пітерський драйв та красу "нового русского языка". Фестиваль проходив вперше, і, зважаючи на повний зал, море, сонце та непогану організацію — можна чекати продовження.

"Make Blues, not war"

Встолиці України тихо пройшов блюзовий фестиваль під назвою "Make Blues, not war", який було проголошено Міжнародним. На превеликий жаль, не прибула група PROCOL HARUM з Великої Британії, оскільки їхній гонорар міг би "зі'їсти" бюджет фестивалю. Натомість приїхали дуже непогані колективи, такі як ROAD BAND з Литви, NARRATOR з Білорусі, EX-PATRIOTS з Латвії, СПРИНТ з Болгарії. Остання команда — дуже непогана, але прямого відошення до блюзу не мала. Нові програми показали українські групи — ДРУГЕ ДИХАННЯ та БАЮЗЕРС. ДРУГЕ ДИХАННЯ — з Харкова. БАЮЗЕРС — з Одеси. Ольга Сартакова, який і є головною організаторкою цієї події. Зіркою імпрези є британський гітарист Мік Тейлор, який раніше виступав в складі супер-групи РОЛІНГ СТОУНЗ. Відвідувачі фестивалю мали можливість спостерігати гру маестро блюзу протягом всіх днів.

Road Band

Mick Taylor

Ex-patriots

Дош

СВЯТО МУЗИКИ. Без турбот?

23-го та 24-го серпня з нагоди Шостої річниці незалежності України на стадіоні "Україна" (Львів) відбулося два концерти. Організатори свідомо розділили ці дві акції за віковими критеріями.

Очікувалося, що концерт, на якому виступали Тарас Петриненко, Таїсія Поваляй, Василь Зінкевич, Мар'ян Шуневич, СОКОЛИ відіадає старше покоління. Проте у цієї публіки або була інша робота, або не вистачило грошей. Трибуни стадіону були майже порожні — 2 тисячі глядачів, в той час коли стадіон вміщує 45 тисяч. У виконавців, які "бавили" публіку другого дня — КОМУ ВНИЗ, В.В., Скрябін, Е.Л. Кравчук, Руслана, ПІККАРДІЙСЬКА ТЕРШІЯ, Левко Дурко, ПЛАЧ ЄРЕМІЇ, Наталя Пилип'юк, МЕРТВІЙ ПІВЕНЬ, КОНГРЕС, Андрій Заліско, ВАЙ-ГОГ, ФАНТОМ-2, ТУРБО-ТЕХНО-САУД, MADE IN UKRAINE — виявилось набагато більше прихильників — трибуни були заповнені. І під ворітьми до самого закінчення концерту юрмився натовп.

Те, що побачила публіка на стадіоні, було закінченням великої роботи. Розпочалася вона за два місяці до фінального виступу.

Організатори та співорганізатори концертів — Вибірчий блок "Наше місто" (НАДП — НРУ), Телекомпанія "Міст", Асоціація діячів естрадного мистецтва України, Управління культури Львівського облвиконкому, газета "Суботня пошта" — затвердили попередній список виконавців та "поділили" їх між собою. Тобто кожна з вищезазначених організацій запрошувала певного артиста або групу і брала на себе всі потрібні в даному випадку витрати.

Зрештою, кожен з організаторів мав свій інтерес. А концерт 24-го серпня мав символізувати радість вільних людей, які мешкають в незалежній країні. Але не ту радість, яка змушує напивитися до нестями. І не тих людей, яких вивозила "швидка" з розбитими головами. І вже не в тій країні, де можуть забути, з якої нагоди вони тут зібралися. Вся сцена згідно договорів зі спонсорами була вбрана в рекламні шити. Не знайшлося в цьому оформленні місця тільки для національного прапора. А може, не День Незалежності України ми святкували?

Охороняючи апаратуру, що дорого коштує, від пошкодження, на поле не пустили публіку. А танцювати на лавках було незручно.

Артисти не бачили публіку та її реакцію на свою роботу. Зрештою, нікого "зайвого" не пускали навіть за сцену. На думку міліції-охорони, на стадіоні були зайві всі. Окрім них, звичайно. Дуже довго переконував менеджер ПІККАРДІЙСЬКОЇ ТЕРШІЇ, що всі шість виконавців мусять вийти на сцену. На жаль, така чаша не минула нікого, крім Е.Л. Кравчука. Він приїхав із власною охороною. Але саме його публіка не прийняла, освістала.

Непорозуміння з "прямим телемостом Львів-Київ-Луганськ", яке вилилося в малохвилинний, наперед зроблений телесюжет, призвело до урізання виступу професійних груп та "затикання" дірок іншими виконавцями, які заслужують на більш уважне ставлення.

В.В. та Скрябін виступили по 15 хвилин найпершими — їх вже чекав чартерний рейс до Києва, де вони мали в той же день виступити на площадці "Таврійських Ігор".

Проте, скільки б не було нарікань та огріхів, ця організація була набагато кращою, ніж попередні, — минулий День Незалежності, концерт на СКА у День Молоді. Проте найцікавіше попереду — День Міста та концерт з цієї нагоди. І "Суботня пошта" подарує львів'янам свято відпочинку без турбот.

Марі-Анна Романенко

Кожне місто, окрім історії та архітектури, має власну ауру. Аура, як і душа, — безсмертна. Зруйнувати її можна лише дощенту зруйнувавши місто. Східні столиці... Аури Москви, Києва і Петербургу абсолютно різні. Київська — найбільш тепла, валь-яжна і привітна. Принадність київських схилів і пагорбів треба відчувати... ногами. І серцем. Хоча б так, як відчуває її Олексій Олександров — жива легенда, лідер формації ЕР.ДЖЕЙ ОРКЕСТРА. Роман-казку "Книга книг", яку він почав писати десь з середини 80-х років і збирається завершити найближчим часом, можна вважати витонченим зіпком такої нематеріальної субстанції, як аура Міста. Серед легіону персонажів "Книги книг", можливо, є і ми з вами. Принаймні, прототипами деяких героїв є музиканти ЕР.ДЖЕЮ.

Ті, хто пам'ятають культурну ситуацію в столиці наприкінці 80-х, пригадають галасливо-авангардні перформенси "Театру нуль-дистанції", керованого поетом Сергієм Соловйовим. "Гра в дим" — поема Соловйова — була відправним пунктом у ланцюжку карколомно-скандальних вистав, які розбудили від сну не лише молоду рафіновану інтелігенцію. Пізніше, коли ЕР.ДЖАЗ почав виступати з сольними концертами (а спочатку то був саме ЕР.ДЖАЗ, себто Еротичний джаз), Сергій Соловйов влітав в музичне дійство свої поезії. А Олексій читав прозові фрагменти казкового роману під прозорий акомпанемент групи. Футуристична, місіями деструктивна, естетика "Нуль-дистанції" вичерпала себе досить швидко, а от пошуки ЕР.ДЖАЗУ тривають і сьогодні. З "Театру нуль-дистанції" до основного складу ЕР.ДЖАЗУ перейшов хіпуючий гітарист Анжей Погодін. Його постать та музика, погляди та спосіб життя найкраще ілюструють першу фазу музичної біографії ЕР.ДЖАЗУ, сповнену піднесеності і ро-

мантики, ейфорії вуличних вистав — напівмузичних та напівкарнавальних. Варто згадати святкування ЕР.ДЖАЗОМ Дня народження Чарлі Чапліна, коли різнокольоровий натовп музикантів та друзів "урочистим" парадом промандрував вулицями Києва. Або згадаємо про фестиваль вуличних театрів, на якому ЕР.ДЖАЗ висвітлювався яскравою зіркою. Часи ейфорії... Часи спонтанної творчості. Кожен концерт ЕР.ДЖАЗУ — справжня містерія — з пластичною групою дівчат, запаленими свічками і диво-слайдами Олександра Діровського. Невдячна справа — підшукування термінів, які б характеризували музику надто неординарної формації. Нью-ейдж з елементами етнічної музики і європейської класики? Прогресив з елементами нового джазу? Це і багато іншого складають звукову тканину ЕР.ДЖАЗУ. Шодо живих виступів, то першим найбільш важливим був вихід на люди у Новому Планетарії восени 1989 року. Народився ЕР.ДЖАЗ на перетині літератури, візуального мистецтва, музики і пластики. На той час вони вже

ЕР.ДЖЕЙ:

ХРАМ ЗВУКУ

В КРАЇНІ ГЛУХИХ

втомилася пояснювати — а чому, власне, "еротичний джаз"? Та тому, що одна з перших композицій мала назву "Музика чутливих вулиць", а дівчата в один голос стверджували, що ці колоритні хлопці випромінюють еротичні вібрації. Як би там не було, Олексій Олександров дає кілька версій назви. "ER" — скорочення від епітету EROTIC, але не натяк на фізіологізм, а феномен, породжений ідеологією модерну. А це — злиття, з'єднання і народження нового, краса творчого акту, вічне прагнення кохання. Світ — він від початку еротичний. Іншим визначенням може бути ERADIATIVE — той, що випромінює. Або ERMITAGE — місце усамітнення. Важливим для розуміння загадкового ER слід вважати латинське слово ERRATICUS — блукаючий. Це — і мандруючі музиканти, і блукаючі зірки, і так звані ерратичні брили — шматки породи, занесені льодовиком на великі відстані. Олексій підкреслює, що ці брили асоціативно нагадують йому становище творця, що не вписується в буденний простір і час із його соціалізованими і політизованими інтересами. Щодо літери "I" (або "ДЖЕЙ"), то вона символізує початкову і невелику частинку слова JAZZ. Нарешті слово ORCHESTRA — то данина музичній традиції, а також — визначення технологічного підходу до аранжування музичного матеріалу. Цей підхід є насамперед оркестровим.

У 1990 році київська студія "Фонограф" вивезла ТАБУЛА РАСА, ПЕРРОН, ГОДЗАДВА та ЕР.ДЖАЗ до Кракова — на фестиваль "Дикі поля". Вони виступали в екзотичному театрі МАН-ДАМ. Згодом ЕР.ДЖАЗ повернувся ще раз до Кракова і дав сольні концерти в популярному музичному театрі STU. А потім був Париж. І Всесвітній конгрес молодіжних християнських мист, у культурній програмі якого брав участь вже не ЕР.ДЖАЗ, а ЕР.ДЖЕЙ ОРКЕСТРА. Тоді вони дали концерт — вперше і востаннє — в радянському посольстві. Однак однією з найбільш цікавих Олексій вважає поїздку до Угорщини на фестиваль сучасної етнічної і джазової музики під назвою "ХАЛКА НЕМЕС ХОЗІ", який відбу-

вався просто неба в львівських руїнах королівського замку. Виступ ЕР.ДЖЕЙ викликав живий інтерес публіки і критиків, як результат — нові запрошення на різні імпрези. В межах України найбільш значущими були виступи на фестивалі "Дніпрогастроль" та на Міжнародному джазовому форумі в Кривому Розі. Перехід від видовишно-хіпуючої формації ЕР.ДЖАЗ до більш концептуально-музичного ансамблю ER.J.ORCHESTRA відбувся досить плавно внаслідок якогось внутрішнього зростання і приходу нових музикантів з більш чіткою профорієнтацією. Під нового етапу — програма і, відповідно, альбом "Габріеліус" — за назвою стрижневої композиції. Габріеліус — реальна людина, литовський чернець — францисканець, який своїми руками побудував справжній ашрам і ніби наситив його стихіями вогню, каміння і води. Це місце надзвичайно потужне за енергетикою. Звісно, він мав багато прихильників. Подорожуючи Литвою, музиканти ЕР.ДЖЕЙ випадково натрапили на ту оазу... І майже три доби спілкувалися з Габріеліусом. Ця зустріч була незвичайною і, разом з тим, дуже важливою для них, як для музикантів, адже світогляд ченця близький до даоського. І саме на перетині двох культур — східної і західної — вони шукали нове звучання. До альбому ввійшли тендітні і ліричні "Чайна церемонія", "Лист до Яни" та більш екзотичні "Храм бамбукового лісу" і "Сірінга". Склад команди залишається стабільним. Це — Віктор Крисько (скрипка),

Олексій Олександров (блок-флейта, фортепіано), Володимир Сороченко (бас-гітара), Олександр Береговський (ударні, перкусія), Андрій Чугуєв (гітара, домра, мандоліна), Олег Кобцев (перкусія, вокал), Віктор Малезик (саксофон). Водночас ЕР.ДЖЕЙ — істота дуже гнучка і завжди передбачає включення нових музикантів — таких, як саксофоніст Віталій Іванов або барабанщик Сергій Табуншик. Сесійно у виступах та в записах часто з'являвся відомий усім Сергій Хмельов.

Під час візиту до Німеччини (з легкої руки нашого земляка Олександра Малого) ЕР.ДЖЕЙ здійснив прем'єру нової програми "Танок з єдинорогом", музика якої засвідчила появу нового дихання в міхах чудового, ні на кого не схожого "єражейського оркестру".

P.S.: ЕР. ДЖЕЙ та візуалізація.

"Людське око і вухо завжди прагнули назустріч одне одному в естетичному опануванні дійсності," — стверджує Олексій Олександров і має рацію. З першого дня існування групи цим опікувався художник і режисер Олександр Дірдовський. Його слайди — фантастика. З'єднуючи декілька експозицій, він відкриває "третю реальність". Цінність результату визначає Його Величність Випадок, коли предмети несподівано втрачають звичайні функції і набувають нових властивостей. Останнім часом

Дірдовський багато експериментує з відео і кіно. У 1991 році він зняв кліп на "Чайну церемонію", який був визнаний найкращим кліпом року. У 1994 фільм Олександра Дірдовського "Vilius Gabrielius" з музикою ЕР. ДЖЕЙ отримав спеціальний приз "Інтерньюзу" та Гран-Прі на Першому Міжнародному фестивалі незалежного кіно в Києві. Нещодавно Дір-

довський та ЕР. ДЖЕЙ створили аудіовізуальну виставу "Ереміт" з використанням слайдів, відео, кіно-ряду та пластики у виконанні актриси Лариси Дірдовської. Інший приклад інтеграції музики ЕР. ДЖЕЙ співпраця з Державним дитячим музичним театром та балетмейстером Георгієм Ковтуном. Музично-хореографічна вистава "Сірінга" мала великий успіх у глядачів.

О.Євтушенко

БОЖЕВІЛЬНЕ

ОДОЛЬСЬКОЇ

Марина Одольська — то птиця, одне крило якої сягає Сходу,

*інше простяглося на
Захід.*

Бувають цінні папери, вартість яких нижча за ціну паперу, на якому вони відруковані. Бувають "хіти", кількість прокруток яких в ефірі є набагато дорожчою, аніж вартість витраченого ефірного часу. Є просто "псевдо-хіти" і "дути" зірки, що зросли на ґрунті тотального інформаційного диктату. Як будяки на городі після рясного дощу. Є ті, що на сонці (читай: в світлі "юпітерів" і прожекторів), а є ті, що в тіні. Як і вчора, сьогодні Марина Одольська перебуває в тіні разом із своїм "Божевільним сонцем" і "Чорною рікою" — речами глибокими і... елегантними (як вона сама). Її голос — фактурний і виразний, тексти — афористичні, ніби озвучені пергаменти, а сценічні рухи сповнені чарівного шарму.

Марина Одольська — то птиця, одне крило якої сягає Сходу, інше простяглося на Захід. Її народна манера співу окультурена розумінням модернової естетики. Не йдеться про чітко визначений напрямок, але те, що її звучання є сучасним, не викликає сумніву. Марина балансує між світами двох культур, і, можливо, саме цей стан "на межі" породив кілька піснених шедеврів. Вона — річ у собі. Коли дивиться своїми очима-маслинами вона ніби наскрізь бачить те, що не видно іншим. Можливо тому вона все робить неспішно. Її "загальмованість" може дратувати, особливо тих, хто живе за "газетно-базарним" часом. У неї — інший критерій і зовсім інший вимір часу. Хіба поспішає той, хто знайшов себе?

Марина занадто сувора в піснях, аби бути легкою вареною масовою аудиторією. Емоційно вона генерує зовсім не ті вібрації, від яких заводяться танцюючий молодіжний. Вона співає нутром, з експресією і силою. Вона на роздоріжжі: хтось радить максимально "ополситися", а хтось тягне "в андерграунд чис того експерименту". Здається, помиляються і ті, і інші, бо найкраще Марина почувається в нейтральних водах золотої середини: в досить широкому спектрі стилів поміж вищезгаданих полюсів.

У Марини є слова — "Ми йдемо в далеку путь — від кінця до початку". Пісня звучить урочисто, наче й дійсно хтось уявний мандрує часом. О ми — в унісон пісні помандруємо її життям.

МАРИНА ОДОЛЬСЬКА: Усе почалося з Червоної Руті-93, де я виступала, але зовсім нічого не здобула. Не розчарувалася. Просто вирішила "Червону Руту" "дістати". Собою. І приїхала на фестиваль у 1995 році, де виграла першу премію.

О.Є.: Пам'ятаєш пісні, з якими виступала тоді — у Севастополі?

М.О.: Це пісня "Біда". Її написав Андрій Шусть. Вона була проголошена кращим музичним твором на цілій імпрезі. Інші дві — "Не знаю" та "Сірий цісар" — також Шустя. Слова для "Цісара" написав Володимир Цибулько. До речі: і Жанна Бондарук, і Марія Бурмака отримали перші премії за її виконання. Вона ніби щаслива...

О.Є.: Твоє життя-буття в рідному Кам'янечко-Подільському — яким воно було, яким стало..?

М.О.: Я там народилася. Кам'янечко-Подільський — містечко гарне, мале. Але досить відоме в Україні. У школі я була

в хорі.

Потім мене узяти в дитячу хорову капелу "Журавлик". Відтак почалися мої перші гостролі: поїздки в міста-побратими Болгарії, Польщі й Росії. Потім співала скрізь, де це було можливо. Перша моя перемога — це перше місце на місцевому фестивалі "Талант-90". Я прагнула вийти за межі міста, тому й потрапила на "Руту".

О.Є.: Ти уявляєш себе на чолі живої групи з сольною програмою? Уявляєш сольний тур?

М.О.: То вже було. Я виступала в Хмельницькому разом з живою командою. Там ще був київський АКТУС. Я 40 хвилин працювала з гру-

п. Отримала величезне задоволення. Думаю, що публіці також подобався той концерт. Планую об'єднати групою, але поки що то надто дорого. Маю на увазі утримання музикантів.

О.Є.: Хто є співавтором твого успіху? Хто заохочував над піснями разом з тобою?

М.О.: У Хмельницькому на державному "адіо" і ТБ відкрилася студія. Мене туди запросили. Я могла записатися безкоштовно. Це вже сталося після "засвітки" на "Руті"... Хлопці, які там працювали, спробували писати для мене. Мені дуже сподобався стиль і саме музичне мислення — свіже, оригінальне. З того матеріалу йшли такі пісні, як "Божевільне сонце", "Я чую зітер", "Іде зима" та інші. З цією програмою ми і живу працювали. Андрій Нижников, Олег Фіщук і стор Відоменко — це, відповідно, мої композитор, корейсер та продюсер. На жаль, ми не змогли до-о-тягти на голому ентузіазмі, а зі спонсорами — кося не складалося. Тому команда розпалася. Наді-я я почала писати сама. Інколи мені допомагає Дмитро Мазур, який живе в Кам'янці і розуміється на тонкій справі аранжування.

О.Є.: Лишившись "сам-на-сам", ти, однак, регулярно відвідувала фестивалі, конкурси, брала участь у різних акціях.

М.О.: Так. І жодного разу не обходилося без юрпризів або смішних випадків. Якось на львівському фестивалі "Мелодія" я, побачивши список конкурсанти, вирішила, що мені мало що світить. Ну, відповідала і гайда до себе номер. Вже збираюся в дорогу, аж тут бігає Сергій Сметанін — продюсер Каті лі — і кричить: "Ти що? Куди зібралася? Бебе усі шукають, бо тобі дали "Гран-ї"!"

О.Є.: Перед кожним артистом ко-лись-то виникає питання "куди подати-

ся", в якому напрямку утверджуватися. Зараз ти в пошуку?

М.О.: Звісно, я залишилася б у тому стилі, в якому раніше працювала. То ближче до серця. Але разом з тим у мене з'являються цілком попсові пісні. Хоча... Все одно це я. І мій світ. Було б ідеально сполучити серйозні теми і попис як такий. Нині я працюю з оргкомітетом фестивалю "Перлини Сезону", зокрема, з Арменом Оганесяном. Йдеться про зйомки кліпів, про участь в акціях "Перлин" та концертну діяльність. А ще — приблизно у вересні — вийде мій перший альбом. Він називається "Божевільне сонце".

О.ЄВТУШЕНКО

Шубін (Слимак)

ДІТИ ДОБРОГО ШУБІНА

Screwdriver

Все ж іноді корисно грати у відомченні, незважаючи на всі невизнані підозри, нав'язані анекдотами про відряджених чоловіків.

Власне, до Донецька я їхав за запрошенням організаторів фестивалю "Яблочный сезон". Але мета була значно ширшою. Донбас не те щоб був для столиці terra incognita, але інформації про музичне життя східного регіону країни явно бракувало. Знають про ветеранів вітчизняного рок-руху, групу ДИКИЙ МЕД, знають про мелодію, але вже обласкану увагою музичної критики групу СЛІПКА. На цьому представництво донецького краю в музичній Києва й закінчується.

Була ще одна, але невідоміша від мого задоволення туристична місія — я ніколи не був у Донецьку. З дивним задоволенням я дивився на темні мовчазні терикони, на молоді дерева, на нескінченні вулиці, радів з їхньої давності, "незлим тихим" згадуючи рідні киявські пагорби.

Порівнювати Донецьк мені практично ні з чим, я знаю столиці та маленькі містечка. Маючи підозру, що таких міст у нас в Україні десятки, все ж таки не буду брати на себе сміливість та видавати побачене мною у Донецьку за притаманне всім обласним центрам країни. Але якщо все пізнається в порівнянні (наука компаратистика), я буду порівнювати зрештою мій київський та донецький реалії.

Перше враження від знайомства з донецькими музичними діячами — як похи незасланий та незісцований грошима ентузіазм. Уявіть собі не пострадянську державу, у якій панує завжди перемішаний перебудови. Всі музичні заходи, та й концертні фестивалі "Яблочный сезон" організуються ентузіастами. Мій перший фестиваль, який, до речі, проходив не один день, і навіть не один місяць, була втілена майже однією особою — Іриною Неумивайко. Вона й адміністратор, і організатор, і ведуча фестивалю. Звук на фестивалійній сцені був поставлений її чоловіком Ігорем — одним із кращих у регіоні звукорежисерів. Допомогав же Ірині представник обласної адміністрації Генна Кондаков, який опікав мене, певний та розважлив упродовж моєї екскурсії. Перед тим як детальніше викласти стислий рок-н-рол на Донбасі, введу ще одну діюву особу, ще одного великого ентузіаста — журналіста Олександра Губинського у народі — просто Темс. Сашко запекло пише літературне музичного життя Донецька та сам попросився на посаду собору по Донбасу в столичне інформаційне агентство, але хоч якось привернути увагу до донецького рок-н-ролу: На мій запит про кроки фестивалю "Яблочный сезон" Темс надіслав електронною поштою понад 40 (!) аркушів суцільного тексту про інформацію лише за три останні місяці.

Темс — так би мовити, рупор, трибун усіх донецьких рок-н-рольників. Саме він висловив мотто музичних ентузіастів Донбасу: "Там, де будуть гроші, вмире рок-н-рол". Навіть завдяки від того, що донецькі рокери ще мають змогу арендувати неперспективні кінотеатри та в приміщенні утворювати студії, концертні зали, рок-н-рольні клуби. Саме так з'явилися музичні двох відомих груп — НАС та ТЕЛЕГРАФНАЯ ДОРОГА, утворили музичну агенцію "Рок-посольство". У залі "Рок-посольства" тричі на тиждень проходять рок-концерти, де студія, на якій записуються молоді талановиті та, на жаль, неможливі групи. В Києві ж кінотеатри забирають інші заклади, де повинні ходити "рубануть капусту" новорічні. Песиміст у мені говорить, що "не минає чаша сия" в Донецьку.

Про рейв у Донецьку чули, але танцювати на дискотеках і під NO DOUBT і під Джексона. А нічний клуб у місті один. Враження, що Донецьк — рок-н-рольне місто! Так, гуртів хо-

роших достатньо, в цьому я переконався, хлопці навіть мають змогу випускати компакт (наприклад, альбом "X-Punk" групи ПРИАПИЧЕСКИЙ КАРТЕЛЬ). Але люди ("народ"), як і всюди — люди. "Степового Сіетлу", як це хотілося б мені, та "українського Свердловська", як це хотілося б Жені (Джону, лідеру групи та керівнику театру-студії НАС), з Донецька поки що не вийшло.

У Донецьку я гостро відчув, наскільки реальна в країні проблема мови. Те, що донецькани "показують" та вживають фрикативну "г" (схизматичну виписку, пригадував Горбачова), ще не означає їхньої неможливості розуміти українську мову. Там є мовна дилемма й повільно-російським діалектам, саме так само впливає на собі східний регіон. Так, донбас — російськомовний край. Тому більшість груп співає російськомовні пісні, за винятком гурту БІЛШЕ та наслідує "акваріуми", "аукціони", та інші "крематорії". Через це не тільки в столиці не знають донецькі групи, а й у Донецьку не знають український рок-н-рол. Там знають "Хазарини" зріле лівівчани ПЛАЧ СРЕМІ та ОКЕАН ЕЛБЗИ, киян SO та КОМУ ВПІЗ, але сприймають ці колективи переважно як щось майже закордонне.

Як на мене, то варто було б замислитися над власним шляхом у майбутнє, і навіть із російськомовними текстами, ніж крокувати туди, де і так ціла купа власних незакордонних груп.

Звичайно, є унікальні команди. Перш за все, це група ВАСЯ з шахтарського міста Торез Темс розповідав, що публіка ВАСІ — доброзичливі шахтарі, які влаштовують аншлаги на кожному виступі групи. Це й володар гран-прі фестивалю "Яблочный сезон", група SCREWDRIVER, яка мене, прихованого металіста, вражала незвичайним саундом та якісним, не тільки аншлаговим, індустрією. Але всі донецькі групи об'єднують одна риса — вижити, незважаючи на постійний економічний тиск та відсутність попсу.

Фестиваль "Яблочный сезон" презентував, так мовляв, середній шар донецького року. СЛІПКА збиралася з міста ТАБУН, АСУ, яка гастролювала у місті, НАС та ТЕЛЕГРАФНАЯ ДОРОГА, як більш досвідчені, приймали участь у фестивалі, переможців. До речі, захоплювальним призом для декількох переможців був безкоштовний запис на студії "Рок-посольства", що для багатьох груп — як манна небесна. Залиг працює в професійній студії, на якій записувалася СЛІПКА та мало реєструватися SCREWDRIVER.

Відносно фестивалю, то трохи бракувало досвіду у проведенні подібних заходів. Але це — непогано і має деякі позитивні шари. Бачине, що було записом, так це показ робіт мистецьких культур. Я не дуже знаюю у високій моді, але мені здається, що вона і так висока мода трішечки вища.

Відносно і до останньої хвилини мого перебування в Донецьку, так і зі мною текла ріка. Це був не Кальміус — ріка, на якій розташовувався Донецьк, це було пиво. Назва найбільш "стабільна" — "Добрый Шубін". Шубін — це за шахтарською міфологією добрий дух, який мешкає у шахті та не дає шахтарям спати, організовуючи завали та інші неприємності. "Добрый Шубін" став для мене символом усіх рок-н-рольників Донбасу.

Враждаючи з Донецька, я залишив у цьому приємному місті багато друзів, та, живописуючи своє донецьке минуле, навіть відчуваю ностальгію. Хай же, за рокерською міфологією, добрий дух Шубін допоможе цим невтомним ентузіастам не програти у боротьбі із шоу-бізнесом та збереже їхню настрій заля більшого еднання всіх рокерів України.

Андрій Белай

INDUSTRIAL АГРАРНОЇ КРАЇНИ

О.РОСОВЕЦЬКИЙ-ГІНДІЧ

Як казав Майкл Гіра, індастріел — це не стиль музики, це стиль життя. Такий собі Lifestyle. Сталах на цей Lifestyle мав місце десь на початку дев'яностих серед богемно-мудрої молоді. Бур-хліба хвиля успішного індепенденту принесла до Києва й значну кількість записів цікавої та, у чомусь, кумедної музики, що інтригувала і не могла не спровокувати інтерес до себе. Мутація індастріелу у своє логічне техніко-продовження не відвернула уваги від індустріальної естетики, зараз цей стиль став, пробачте, сумівно-модним. Ще й преса добре передає кулі меду: сотні статей фонтанували тисячами розумних слів на бідній читачевий мозок (окопом того, деякі воїни пера могли, не зморгнувши оком, замість світлини DIE KRUPPS, про яких йдеться в тексті, атутити світлину EAGLES за підписом GIRLSCHOOL — споконвічне лико успішних провінційних фан-зінів). Як наслідок, зараз зрозуміти, що ж таке індастріел, набагато важче, ніж розібратися в тому, що ж таке постмодерн. Отже, спробуємо поміркувати разом.

По-перше, визначимо основні моменти і від них будемо рухатись далі. Ніякої хронології, прості факти.

CABARET VOLTAIRE 74-76. Збірка експериментальних записів, що можна брати за початок руху, який не декілька зауважень. Одне з них — це платівка загальновідомих Роберта Фріпа та Браяна Іну "No Pussyfooting" (73 рік), яка завдяки принципам нової естетики гітарного звуку та використанню "петель" з магнітної гнілки стала фундаментом нового оригінального напрямку. До речі, все це відбулося задовго до пост-панку, наслідком якого і вважають індастріел. Прямими ж нащадками гітарних Ідей Фріпа та Іну можна назвати **THROBBING GRISTLE**, загальноновизнаних піонерів жанру. Бажаючи знати, знайти прізвище Крістоферссон серед прізвищ митців об'єднання **HYPNOSIS**, "Балсоних" пам'ятають їх з приводу кавері **PINK FLOYD** та **LED ZEPPELIN**. І якщо **THROBBING GRISTLE** вже років шістнадцять, як наказали до-вго жити, **CABARET VOLTAIRE** та інші найближчі послідовники американця **MEAT BEAT MANAFESTO** та канадці **SKINNY PUPPY** (незаважаючи на наглу героїнову смерть лідера гурту Ді Ар Готтія) ще й досі продовжують грати, багаччись то з технопо-шем, то з танцювальною музикою.

EINSTURZENDE NEUBAUTEN. Коментарі зайві. Це не тільки музика, а й естетична концепція, театр, філософія, епатаж. Зараз **EINSTURZENDE NEUBAUTEN** — це знач-не явище в концептуальному пост-мистецтві Німеччини.

БОЙД РАМС та **NON.** Взагалі це зовсім не музика, але ж — індастріел. Явище під на-звою **БОЙД РАМС** в мистецтві цікавить в першу чергу концептуальністю справи — записи кавери до платівок, що можна грати на різних високостях з різними результа-тами (до платівок додається інструкція з користування). Це триїця — **EINSTURZENDE NEUBAUTEN**, **CABARET VOLTAIRE** та **NON** (та ще, мабуть, **GODFLESH**) — є найбільш до-вгограючою та вірною стилю. Для інших, як ми ще побачимо, індастріел — це, в пер-шу чергу, експеримент. Сюди належить **SCORN**, що три роки тому перемінувшись до емібрана, що випускає з андерграунду. А велика гра, що породила моду, починається з **MINISTRY**. **DIE KRUPPS** (ці "окемаїлися" наприкінці дев'яностих", у вісімдесятих це па-ра є досить посередніми гуртами євро-діско) та **NINE INCH NAILS**. Американець Трент Резнор свій перший хіт ("Head Like A Hole") видав на-гора ще років сім-вісім тому, а сьогодні він очолює Top40 країн гуртів того року в чартовісі "Spit".

НОВІЗІ КІНКЕФДОК

ну програму "The Pains Go Away", а Пушкар час від часу світитися з серйозними статтями в часописі "Новий рок-н-рол".

ФДА-ХОКА. Чи не найоригінальніше явище на українській індепендент-сцені. Продюсером проекту є Сергій Мясостров з харківської **НОВОЇ СЦЕНИ**, що "роzkучує" більш-менш цікаві гурти (гурт **ТРАМВАЙНИ** СНИ сюди не належить). Іноді музикантам справді важко зрозуміти, що їх матеріал став неактуальним як з технічного, так і з емоційно-го боку, але того потребує час — до речі, зараз дев'яносто б'ємий рік. Oh Yeah).

Кажуть, що **ФДА-ХОКА** грають фолк-індастріел, але тут той випадок, коли музику цікавить слухач, аніж про неї чити або читати. 1/3 гурту — бас-гітарист Іван Москаленко — з Києва (на відміну від своїх чернігівських колег). Проблема репетицій має довжину у сто сорок п'ять кілометрів і вирішується до кумедного просто: репетиції не проводяться. На концертах все це виглядає як перфоманс, гра із слухачем, який не завжди буває у настрої сприймати подібний матеріал. Слухача також дратують "напівживі" виступи **ФДА-ХОКА**, середньоста-тний "хед-бенчер", як правило, досить негативно ставиться до "підложки" на кон-цертах. Але це також не проблема: за "підложку" гнали свого часу й **DEPECHE MODE**. Інша справа в тому, що у будівному концертовому саунді "підложка" слу-хається ще гірше та брудніше... Ніяких тобі частот, а що це за індастріел без частот? Отже, слухачі студійні записи гурту. Той же "Музика без казана", виданий на **КО-КА-RECORDS**, — досить чудовий альбом.

Можна ще послухати й **Ді-Джейську** роботу Москаленка, що на ремах більш відо-мно, як **DJ DERBASTLER**. Знов маємо до підрозлого близьке суєрство індастріелу і технічно це вже норма.

"Пошуки втраченої реальності". Така назва хепенінгу, що мав місце десь роки пілітора тому в Будинку актора. Вищегаданий Данило Кубай та російськомовний поет Микола Рунянець шукали врачену десь дисоніст за допомогою гіпотетич-ного гурту **ISLAM INK**. Цей гурт був зібраний Кубасом та Олексієм Мікроковим майже в останній перед акцією день з пів бище київського андерграунду. Білців обурювали уранішніми настрої. Настрої ці були майже через край та обумовлю-вали повну спонтанність цього індастріального дієства. андерграунд грав на на-мірачах підлоги, ланцюгах, зап'ястках, трубах, електродрелях, задками, по роках тощо. Сум'ятці додали також поети так званого контркультурного напрямку, потім до хепенінгу приєдналась й адміністрація Будинку актора, яка наказала притримувати бердам та під час самої кульмінації шоу почала виносити геть із сце-ни апарат.

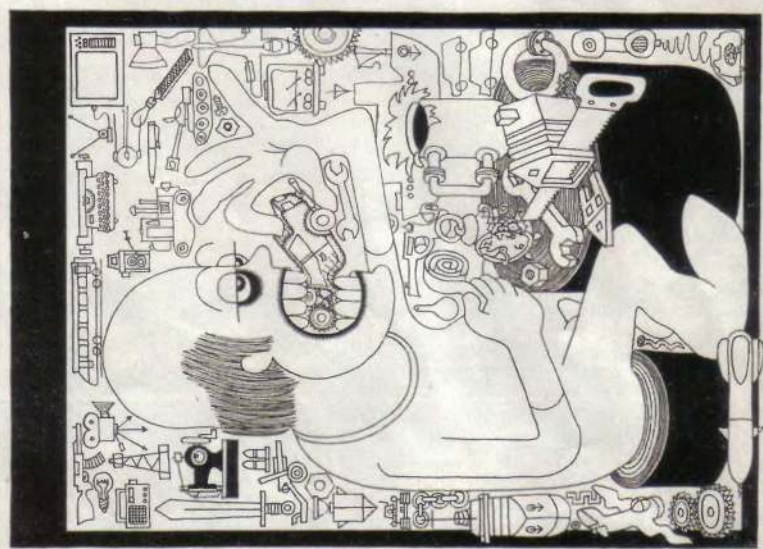
Були присутні деякі ділчі бомонду, наприклад, Вексларський. По гарячих слідах гіпотетичним гуртом був зроблений не менш гіпотетичний запис під назвою "Youd Don't Rise" у Бойд-Рамсському дуї. Десь поруч це один проект Кубая — рубрика "Майнер" в авторській програмі Сергія Лисенка "Терминал". Тут Кубай читає свої індастріальні вірші по всьому індастріальних об'єктах під якимсь індастріальним музикою. Майнер очі та побачить.

Можна сподіватися, що чотири видатки згуртують, як і ті, що заохочували їх до творчості. Але об'єднання творчості не може зрозуміти музику, що несе дощ з квіток та сонячне проміння. Як правило, це стандарти з хрипучим співом, коли танцювальні композиції гітаристів та неабиякими хаусом та хіп-хопом, що ллється в бачення. Тут з'ясується, що все це зовсім і не індастріел, а... нойз. Але об'єднання творчості не може зрозуміти музику, що несе дощ з квіток та сонячне проміння. Як правило, це стандарти з хрипучим співом, коли танцювальні композиції гітаристів та неабиякими хаусом та хіп-хопом, що ллється в бачення. Тут з'ясується, що все це зовсім і не індастріел, а... нойз.

Але об'єднання творчості не може зрозуміти музику, що несе дощ з квіток та сонячне проміння. Як правило, це стандарти з хрипучим співом, коли танцювальні композиції гітаристів та неабиякими хаусом та хіп-хопом, що ллється в бачення. Тут з'ясується, що все це зовсім і не індастріел, а... нойз.

Але об'єднання творчості не може зрозуміти музику, що несе дощ з квіток та сонячне проміння. Як правило, це стандарти з хрипучим співом, коли танцювальні композиції гітаристів та неабиякими хаусом та хіп-хопом, що ллється в бачення. Тут з'ясується, що все це зовсім і не індастріел, а... нойз.

ДА СИНТЕЗАТОРС

ВОЛОДИМИР ВАСЬКОВЦЕВ

Можна сподіватися, що чотири видатки згуртують, як і ті, що заохочували їх до творчості. Але об'єднання творчості не може зрозуміти музику, що несе дощ з квіток та сонячне проміння. Як правило, це стандарти з хрипучим співом, коли танцювальні композиції гітаристів та неабиякими хаусом та хіп-хопом, що ллється в бачення. Тут з'ясується, що все це зовсім і не індастріел, а... нойз.

Але об'єднання творчості не може зрозуміти музику, що несе дощ з квіток та сонячне проміння. Як правило, це стандарти з хрипучим співом, коли танцювальні композиції гітаристів та неабиякими хаусом та хіп-хопом, що ллється в бачення. Тут з'ясується, що все це зовсім і не індастріел, а... нойз.

Але об'єднання творчості не може зрозуміти музику, що несе дощ з квіток та сонячне проміння. Як правило, це стандарти з хрипучим співом, коли танцювальні композиції гітаристів та неабиякими хаусом та хіп-хопом, що ллється в бачення. Тут з'ясується, що все це зовсім і не індастріел, а... нойз.

Читачі, що цікавляться подіями на мистецькому каналі "Територія А", може пам'ятати (а може й ні), як на початку дев'яносто шостого гурт отримав перше місце за відео, у тому ж році BLEMISH відіграв "індустриальні" фестивалі в Берліні, де отримав неоплачені рецензії. Зараз BLEMISH у відновленому складі, записав тридцятихвилин-

Динозаврів індустріал-року в Києві (GALACTICA XO та IVANKO-BLANK), а також білих молодих НЕКРОПОЛЬ, можна віднести до двох улюблених жанрів "індустріал-року", але забувати цих хлопців не треба. Та воно й не дивно, бо вони згуртували чотирьох членів, IVANKO-DOWN, що експериментують, зараз із хаусом, споріднилися в Києві більше, ніж дома. На жаль.

Салеховський МІСТО-СУПУТНИК, що виїхав з ІВАНОВА (який і є лідером), йде по нурі. До речі, Салех був першою в Києві людиною із семплером. Ніл МІСТО-СУПУТНИК — так танцювальна музика.

Танцювальна музика — це теж чималий пласт індастріелу. Бездім київський, харківський, одеських ді-джейів плюс один із найперспективніших молодих танцювальних гуртів — DA SINTEZATORS! — і це ще, по суті, середина руху, якщо не по-чаток.

Подивимося тепер, що відбувається із нойзом — так нині звучить індастріел, що бере початок з музики death та thrash. Насправді все це ті ж старі хеві-металісти, що у пошуках нової аудиторії зацікавилися електронікою.

NOISY KINFSOLK. Свого часу грали треш під назвою ЮРІЙ ДЕНЬ. Нині, згідно з їх прес-релізом, грають "пост-індастріальний денс". Назву одержали в дев'яносто першому році, зараз від першого складу залишилися лише гітарист та програмістач Діма Комарьков, що грав свого часу в АКТУСІ та FANCY FATH (кард-н-хеві-проект Лео Пархоменко, зараз — ДВІ ГАЛЮПІНАЦІЇ). Інші — Савельєв Євген (бас-гітара та бек-вокал) та Золотинський Олександр (гітара). Окрім двох деіно-записів, зроблених в дев'яносто першому та дев'яносто третьому роках, існує також альбом під назвою "At The Edge". Ця касета з оригінальним мейкером — вже великий крок вперед для українського андерграунду.

З дев'яносто другого року гурт бере участь у всіх фестивалях, іноді трішки на рік того року провели велике "хуліганське" турне по Росії та зробили відео для "Території А". В музичному ж плані NOISY KINFSOLK мало оригінальні — тут можна розчутити NINE INCH NAILS, I MINISTRY, і звичайнісінький треш-спід на зразок MOTORHEAD. Ан-глономів тексти — це також штамп, що почав, напевно, виходити з моди. Робити нічого, період епігонізму є невід'ємною часткою шляху до того, щоб знайти власне обличчя. Голівне, щоб цей період не затягувався для NOISY KINFSOLK надовго.

Гурт зачував також "Асоціацію екстремальної музики нойз", яка поки що намагається твердо стати на ноги. Мета асоціації — це концертно-продюсерська діяльність, на її рахунок також касета "Едет крыша", де зібрані гурти, що виходять до асоціації (гурт SO сиди не належить). Маючи вуха та нос.

ARMADA. Мабуть, дуже негативний вплив музики та ідей CLAWFINGER, але вражають вокальні ідеї на зразок "Residents" та "Водоспаду імені Вахтанга Кікабідзе" — в нойз-музиці це слухається по-своєму та оригінально. Цей проект обіцяє розвиватися та вдосконалюватися, тож, трішки почекаємо.

SCREWDRIVER (Донецьк) "Парадальний" проект "трайумфолодінного" гурту ХРИС-ТОБОР БОНИТАТІВІЧ. Перший пролив — на фестивалі "Яблуничний сезон" — та альбом "Reputation Is Required" пушвали настрої не лише своїм школярським гітарним саундом. І варто було б намагався на СКРОДРАЙВЕРІ хрест, який не ос-тання програма із дев'яти речей, що готується до тиражу видавничим домом "Галас". Якщо читач, що звик до аналогії у західній музиці, спробує поставити своє споконвічне питання "з чого лижуть", то буде в корені неправий. Це важко утримати в голові, але ж музика та ідеї — оригінальні! Мабуть, досить енергійний та свіжий тех-нотреш з елементами нойзу та індастріелу, з дуже цікавою обробкою вокалу та не-логаним саундом. Рекомендації: купувати та слухати.

Ну що вам це сказати? Хіба що "хей живе український індастріальний світотреш".

* У Росії перші паростки з'явилися, теж наприкінці дев'яностих — нині хаусові нічний ПРОСПЕКТ (Москва) та АРМАГЕДОН-ЛОСЬ (Новосибірськ), ПРОМІСЛОВА АРХІТЕКТУРА (зараз — МУЖИК-DANCE, хлопці, також з тих степів, тьоніше — лісів), ФРАНЦУЗЬКИЙ ОПІР, ВРашевин та І.Соколовський (всі — Москва) та "індастріальний гурт" у складі ПОП-МЕХАНІКИ теніального Курьохіна (Пітер) ●

Музика під маркою "Червона Рута-97" виявилася надзвичайно стильною, сучасною та екстравагантною. Музика другої половини 90-х. Хауз, ембієнт, транс, тому подібна електроніка "дев'ятим валом" накопилася на розгублену молодь, вуха якої були не адаптовані, а смаки — занедбані. На церемонії нагороджень новонароджені "зірочки" "Червоної Руті-97" дякували "Руті", батькам і Богу. І плескали друзям-колегам. Найбільшу зливу оплесків зібрало ім'я Василя Ткача — композитора-аранжувальника, який по-ударному виготовував 34 пісні для конкурсантів. Василь Ткач

став найліпшим одразу в чотирьох номінаціях. Церемонію, справда, він проспав у готелі "Харків" під мирне белькотіння "яшика". Втім, Василь дійсно став тінювою зіркою "Червоної Руті-97", укріпивши свої позиції "шлягермейкера" після "Сірка" новими шедеврами. Як усе це почалося? Дирекція "Червоної Руті", читаючи музичну газету "АУТ", відзначила неабиякий журналістський хист Василя Ткача і вирішила залучити його. Довідавшись, що Ткач не стільки пише статті, скільки творить та аранжує музику, спираючись на останні досягнення

музичної технології, дирекція твердо вирішила залучити Василя саме як композитора-аранжувальника. Так і сталося. Йому запропонували зенної кількості матеріалу артистів-конкурсантів відібрати те, що сподобається. Об'єктивно добрі пісні були, як правило, погано зроблені і ще гірше записані. Тому Василь переаранжував, записував, а в ряді випадків просто писав нові твори для конкретних виконавців. Отже, три аранжировки отримали ТРОЄ ПОРОСЯТ, три — ДЕНИС КОЙДО, дві — РАДОСЛАВ, одну — ТУРБОВІТЕР, три — МИРНИЙ АТОМ, одну — Вітас Грачов, одну — Марія Іванова, одну — Марина Юрасова, одну — Олена Криворука, три — СПІДВЕЙ, три — Юлія Лора, дві — Христина Руденко, дві — АВТЕНТИЧНЕ ЖИТТЯ, одну — Світлана Градова, одну — Олександр Коваленко, одну — Станіслав Селюнін. Що не кажіть — а за такої кількості різноманітних артистів дуже легко перетворитися на живий конвейер і важко уникнути одноманітності і халтури. Василь на це авторитетно заявляє: "Мені є що сказати кожному з них!" Він використав власні напрацювання, що їх накопичував два роки. Не йдеться ж про те, що за два місяці він видав нагора матеріал "з нуля". Ткач не торкався музики звукових агресорів — груп ТАРТАК, ЮА-4, СПЛАХНУВ ШИФЕР. Але якби взявся — то і там досяг би непоганих результатів. Індивідуальне музичне обличчя Василя Ткача максимально повно презентують РАДОСЛАВ, ДЕНИС КОЙДО, АВТЕНТИЧНЕ ЖИТТЯ. Себто він знайшов себе в стилі транс, трохи — хауз. Нині експериментує з живими гітарами і взагалі з живими інстру-

ментами. Семпліє їх, шукає нові співзвуччя. Активізується його проєкт ПІДРИВНИКИ (в оригіналі — ВЗРІВАТЕЛИ). Знято оригінальний кліп на пісню "Дивні дні", готується до видання компакт. Після "Червоної Руті-97" Василь Ткач склав списки двох власних "гарячих десятків" — до першої увійшли найкращі 10 пісень, які вийшли з-під його пера, а до другої — взагалі 10 пісень, що вразили уяву. Ось вони:

АВТОРСЬКИЙ ТОП

1. Світлана Градова "Пустелі міста"
2. АВТЕНТИЧНЕ ЖИТТЯ "Полетів Іван"
3. Юлія Лора "Танеш душ" (аранжування)
4. КОЙДО "Пірути у глибину"
5. Олександр Коваленко "Замість всіх світил"
6. РАДОСЛАВ "Купайло" (обробка народної пісні)
7. СПІДВЕЙ "Летючі тарілки"
8. АВТЕНТИЧНЕ ЖИТТЯ "Не хочу і не стану"
9. МИРНИЙ АТОМ "Баба бомба"
10. Олена Криворука "Я знаю про все"

ЗАГАЛЬНИЙ ТОП

1. Світлана Градова "Пустелі міста"
2. ТАНОК НА МАЙДАНІ КОНГО "Ото так"
3. СПЛАХНУВ ШИФЕР "Не жени мене геть"
4. Яна Яновська "Я відчуваю це так"
5. ТАРТАК "О-ля-ля"
6. Юлія Лора "Танеш душ"
7. ДЕНИС КОЙДО "В ліс приходить ніч"
8. DULL TEAM "Насолода"
9. Марія Іванова "Зачекай"
10. АВТЕНТИЧНЕ ЖИТТЯ "Полетів Іван"

ТКАЧ, РУТА ТА ЙОГО ТОП

Фен

Ткач

РЕКОРДИ

Оксана Цацура

НАЙБАЛАКУЧІША ЖУРНАЛІСТКА України - ЛЕСЯ САМІЛЕНКО. Вона заявляє, що, якщо в неї вирвати язика, від неї нічого не залишиться. На фото разом з О.Є.

Перша в Україні регулярна музична газета - газета АУТ: 16-ти полосна, ілюстрована, цікава, рік створення - 94.

Найдовше волосся серед видавців-редакторів було в ОЛЕКСАНДРА ЄВТУШЕНКА.

СУПЕР-ПРИМОЧКИ - Олег Ряснянський.

ПЕРШОЮ КОМАНДОЮ, що зареєструвала свої авторські права у Нью-Йоркському відділенні «SONY MUSIC», була ВЕЧІРНЯ ШКОЛА.

НАЙВИЩІ СПІВАЧКИ в нас - ОКСАНА ГОНЧАРУК та ТЕТЯНА НОВІКОВА. Цікаво, що обидві вони з одного проєкту - тріо РОКСОЛАНІЯ. Їх зріст - однаковий: 177 см. До речі, найвищий Андрій Границя та найвища Оксана Гончарук частенько зустрічаються на одній автобусній зупинці. Вони живуть недалеко одне від одного.

ЄДИНИМИ ПРЕДСТАВНИКАМИ УКРАЇНИ на Першому Міжнародному фестивалі «Блюз живе в Мінську», що мав місце у Мінську в грудні 96 р., був харківський ДОЩ. Серед інших учасників фестивалю були: ЛІГА БЛЮЗУ (Москва), THE ROAD BAND (Литва), КРАМА (Мінськ).

Найважчим рокером, безперечно, визнаний СЕР, соліст харківського КПП. Його вага - 125 кг. Але був такий суворий час, коли вага титану харківського рок-н-ролу була під загрозою. Кажуть, що у 92 р. татко СЕРа вирішив взятися за спадкоємця. Згодився стаціонарник неподалік від будинку, де папінка не тільки майже з батоном слідував за біганиною свого сина по колу, а й настирливо рекомендував йому підтягуватись на перекладині. Вгадайте, скільки разів підтягувався СЕР? Ясна річ - жодного, але як висів!

НАЙБАЛАКУЧІШИЙ МУЗИКА - Мурік з ГРІН ГРЕЮ. Він має не тільки відмінну дикцію та вимову, а й практикує викладання тексту як у розмові, так і в співі.

НАЙЗОРЯНІШИЙ НІЧНИЙ КЛУБ - ФЛАМІНО (Київ). Там «відпочиває» найбільш зріл української сцени.

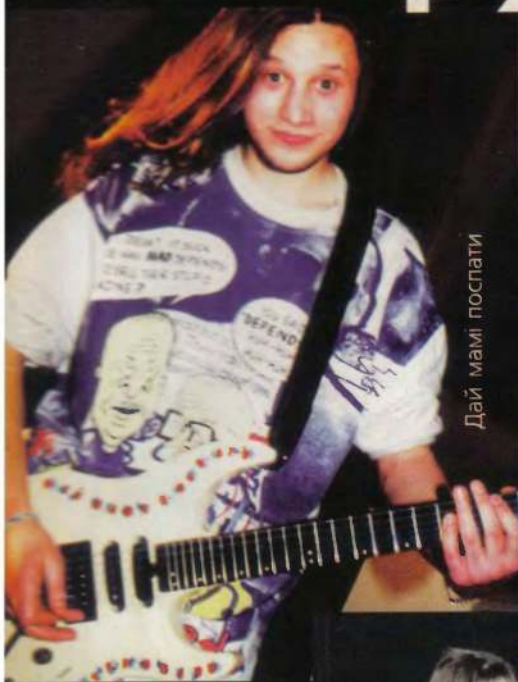
Талановиті особистості - талановиті у всьому. Будь ласка, на кшталт: Рок-н-рол Таврійський. Перші спеціальні фестивалі газети - 88 р. Перша книжка-посібник про історію та організацію фестивалів - «ЗАРІСОВКИ С РОК-ТУ-СОВКИ». Фестиваль був першим у Незалежній Україні. 19.08.91 грюкнув Путч, 24.08. було оголошено Незалежність України.

НАЙМОЛОДШИЙ РОК-КОНТРАБАСИСТ УКРАЇНИ - МАКСИМ КРАСНООКІЙ. Йому 15 років (гурт МЕД ХЕДЗ).

Першим бандуристом, що вперше представив за кордоном бандуру як досконалий сучасний інструмент, став РОМАН ГРИНЬКІВ (Київ). Його співтворчість та співпраця з Ел Ді Меолою та Андреасом Валенвейдером виявилась результативною: в корзині - 3 альбоми.

"РУТА-97": КРОК ЗА КРОКОМ

Дай мамі поспати

Бомбтрек

Жандарми

ро те, що "Червона Рута-97" викликала культурний шок у самому Харкові, свідчить ціла злива публікацій у місцевій пресі. Емоційний спектр рецензій і відгуків коливається від безпелісної відризи до шіковитого захоплення. Байдуужим "Рута" не залишила нікого. Іншою була реакція мас-медіа в столиці. Київська преса або замовчувала Подію Номер Один, або друкувала відверті дурниці. Так "Київські ведомості" у музичному розділі, який веде О.Ягольник, розмістили репліку щодо того, що Дирекція фестивалю відмовила у виступі В рамках гала-концерту лауреатів солодкій парочки — дуету АКАДЕМІЯ. Дійсно — відмовила. І правильно зробила. Уявіть собі, що до Палацу "Україна", де ось-ось розпочнеться концерт кабаре-дуету завітає художній директор "Руті" Анатолій Калениченко з пропозицією "вставити" у програму "пару-трійку" рутян... Реакцію легко передбачити. Перекручених фактів і просто дурниць було досить багато, але усе це легко списати на шоківий стан тих, хто не здатен сприймати принципово нову естетику — ще й в українському контексті. Оспівувачі різноманітних ІВАНУШЕК і АЛЬОНУШЕК гадали, що розуміються на сучасній музиці...

Більше 100 годин живої музики, яка лунала протягом 11 концертів у Харкові, зафіксовано на цифрових носіях. Для того, щоб "звести" усі фонограми належним чином, знадобився не один місяць. Нині роботу завершено, і проєкти "Руті" готують "майстер-півки" для видання збірок з записами лауреатів та дипломантів в Україні. Йдеться про дві аудіозбірки по 60 хвилин на компакт-диск. Також планується реліз "Руті" для української діаспори — в Америці буде видруковано збірку на CD, MC та відео-версію фінальних концертів у Харкові та Києві.

Отже, отримавши рутівські аудіорелізи, зможемо тверезо оцінити цьогорічні забутки найрадикальнішого з усіх нині суших в Україні фестивалів. Паралельно триває підготовка туру "Червоної Руті-97", який розпочнеться в жовтні у південно-східних регіонах і охопить 16 обласних центрів. Тим часом в регулярному телефірі ICTV ідуть передачі, щодня присвячені перебігу подій на фестивалі. П'ять півторагодинних передач дають щиріше уявлення про "Руту", як про масштабний музичний рух, що за 8 років існування спромігся вести до культурного обігу не один десяток зірок. І це не все. До ефіру планується численна серія півгодинних програм, де "усі тварі — по парі", себто презентується повний оберток най-най-наікращих. І ось в яких комбінаціях: ТАРТАК з Катєю Chilly, ЮА-4 з ансамблем РАДОСЛАВ, ТРОЄ ПОРОСЯТ з АВТЕНТИЧНИМ ЖИТТЯМ, ДАЛІМ з Юлією Лорд, СПАЛАХНУВ ШИФЕР разом із Світланною Градовою, СО з ПРАКТИЧНО САМІ, ДАТ з ДАЙ МАМІ ПОСПАТИ, БОМБТРЕК з МОТОРОЛОЮ, АСТОПІЛОТ з Інесою, СІДІВЕЙ з Яною Яновською тощо. Одне слово — усім вистачить місця в ефірі, ніхто не буде забутий. Реалізація присутність в ефірі та майбутні гастролі молодих переможців "Руті-97" мусять стимулювати їх до самовдосконалення. Нещодавно Дирекція "Руті" уклала угоду з Мистецькою майстернею Тараса Шевченка, де вже працюють Василь Ігач, Дмитро Гринорозний та інші композитори й аранжувальники, які творили музичне обличчя "Червоної Руті-97".

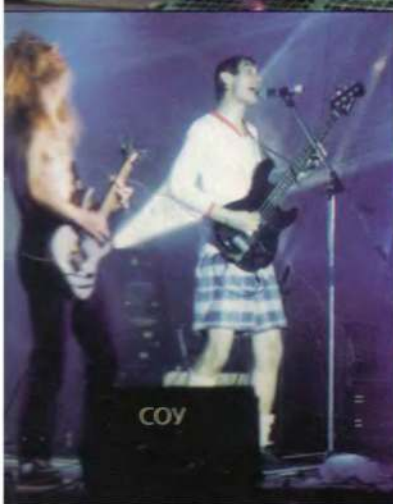

О.Є.

Дай мамі поспати

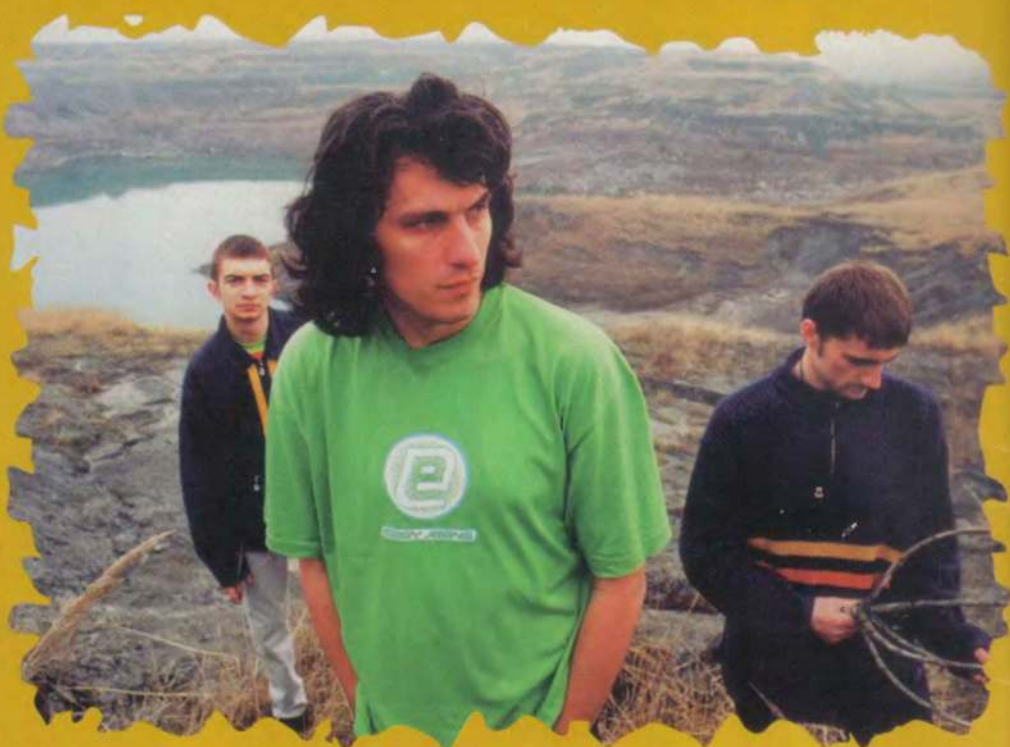
Варатустра

СОУ

Харків, Майдан свободи

Олександр Ватушенко

ЗІРКА

фото: Валерій Решетняк, Олександр Іванов

Гарячі бісики блискавками вилітають з глибоко посаджених очей Кузьми. Щосекунди він готовий гостро відреагувати на будь-який "наїзд", або жартом — на жарт, абсолютна не удавана невимушеність — цей неповний портрет нового героя гарно контрастує з дитячо-заокругленим Герою, його наївно-симпатичними очима і знаменитими вухами. Якщо перший має язика без кісток, то другий переважно відмовчується. Обидва фронтмени — то є передостаннє втілення СКРЯБІНА, доведене до кри-

муємо страву "казкового" смаку. Музика СКРЯБІНА є адекватною способу життя і є ідентичною світогляду, а загальмоване кружляння Кузьми по сцені — то пластикна імітація музики СКРЯБІНА. Замкнене коло, де життя переходить в музику, а музика інтегрується в життя. Нині в культурному обігу є три альбоми: "Мова риб" (перевиданий і дещо підрехтований), "Птахи" та "Казки" (обидва томи). Успіх СКРЯБІНА зростає пропорційно збільшенню дискографії. Секрет успіху — у відсутності будь-яких секретів. Максимум природності плюс трохи манірності, а головне — відсутність штучних теорій. Говорячи по-новояворівськи, себто на дивній галицькоукраїнській мові, вони не комплексують анітрохи. Вони пишуть геть не простуваті тексти і аж ніяк не підлаштовуються під середньостатистичного дебіла, як це роблять "заслужені" світила. Утвердження групи в статусі найпопулярнішої серед поп-команд прийшло з появою на аудіоринку України подвійного аль-

Приїхала Ярка Якуб'як з МЕРТВОГО ПІВНЯ. Вже була в студії, але записатися не встигла... З огляду на кількість пісень, ідей та людей у студії, просто титанічну роботу здійснив Олег Барабаш, який, між іншим, встиг власноручно прописати бас-гітару на деяких речах. Щодо змісту, то ми дійсно маємо двотомник сучасних казок для дорослих дітей — сумних і веселих. Але не дурних. Пісня "Татко хорий" — одна з найдавніших. З 1991 року. Має невезучу вдачу. Ростик присвятив її татові, коли він був живий. Тяжка пісня. "Разом ми". Єдина пісня з нескрябінським текстом. Теж давня. Написана приятелем з Новояворівська, якого звали "КЮР" або Андрій Штурман. У ній підспівує EL.Кравчук. "Королі". Це — хіп-хопова штучка на дві хвилини 25 секунд. "Казка" — титулована пісня. Остання пісня Ростика перед його від'їздом до Москви. Пісня "LV" — реміксована. Бере участь Ірина Білик. Трохи таємнича пісня, бо ініціали "LV" — то ім'я дівчини, яке Кузьмі наснилося. "Руки медузи". По-

МАНДРИВ

тичного мінімалізму. Компактний, а відтак — мобільний тандем швидкого реагування завжди був готовий вигулькнути будь-де — чи то під куполом цирку, чи на прийомі в Маріїнському палаці. СКРЯБІН — дуже компанійський, але без панібратства. СКРЯБІН наближається до піку популярності, але не має зоряної хвороби. Зірка СКРЯБІНА — то зірка мандрів і блукань. Типова ситуація, що дає імпульс для фіксації текстів — то Кузьма за баранкою "Победи" чи іншого "драндулета", або Кузьма на висоті пташиного польоту, який летить, вимахуючи довгими руками, як крилами. Романтика!

...Інший романтик — Сергій "Шура" Гера — це дитя підземного царства комп'ютерів. Ніч, таємничо виблискують панелі з клавішами, оголена голова в навушниках хитається у скаженому ритмі і жодної душі... Так народжуються нові звуки, які декорують головну ідею. Приходять друзі-колеги і додають свої спеції до каші, звареної Кузьмою і Герою, внаслідок чого отри-

бому "Казки". Усі треки робилися під патронажем агенства NOVA та записувалися звукорежисером Олегом Барабашем на NOVA-STUDIO. Певний час був вимушено відсутній в основному складі Ростислав Домішевський — бас-гітара, програмування. Працював в Москві на фірмі свого родича. З його поверненням дуєт різко перетворюється на тріо, а після виходу з команди Тері (Тарас Гавриляк — менеджмент) і виходу групи з агенства NOVA саме Ростик бере на себе функції менеджера, адміністратора тощо. Як робилися "Казки"? На відміну від "Птахів", зіплених буквально за тиждень, на запис нового альбому вони мали вдосталь часу, апаратури і безмежної підтримки з боку друзів і колег. Вагомий внесок зробили Андрій Підлужний та Кость Тараненко з НІЧЛАВИ БЛЮЗ, Жан Болотов та Геннадій Д'яконов з групи Ірини Білик, Олег Лапоногов з ТАБУЛИ РАСИ, а також EL.Кравчук і Олег Комлач. Кузьма шкодує, що не вдалося викликати музикантів зі Львова.

яву цієї пісні ніхто не пам'ятає. Виникла — ніби з неба впала. "Той прикрив світ". Просто чудовий зіпкок зі світогляду СКРЯБІНА. "Трейні". Теж давня-давня пісня, яка ніби нізвідки. "Годинник". Пісня, що виникла блискучо, коли від'їхав до Москви Ростик. Кузьма прийшов у студію і написав її за 15 хвилин. Там йдеться про війну, але не про ту, що з танками й бомбардувальниками, а вічне протистояння добра і зла в душі самої людини. "Я живу" і "Чуєш біль" — два найстаріших номери ще з першого "підвального" альбому. Тут підіграли на гітарах Віталій Клімов та Жан Боло-

тов. "Нікому то не треба" — приховане кредо групи СКРЯБІН. Дещо песимістичний погляд на порядок речей "артисти — шоу — бізнес — публіка"... "Там, де мене лишили" — жирна рис-

реалізувати живий проект — зібрати групу, де б грали музиканти з ПЛАЧУ ЄРЕМІЇ, МЕРТВОГО ПІВНЯ І ТАБУЛИ РАСИ разом з усіма СКРЯБ-ами і дати два-три потужних концерти в Києві й у

СКРЯБІН (ПРИВАТНО)

Кузьма не любить галасливих тусовок. Полюбляє усамітнитись у себе в хаті. Після концертів намагається якомога швидше звалити з очей публіки та мас-медіа. Але на період, коли група потрапляє на якісь великі і тривалі імпрези (ТАВРІЙСЬКІ ІГРИ АБО ЧЕРВОНА РУТА) він сам собі нагадує пса, що зірвався з ланцюга. Отже, якщо СКРЯБІН "відкривається", то на повну катушку. Андрій — одружений. Його дружину звати Світлана. Вона — художник. Робить чудові батіки, але мистецтво не знаходить збуту, і картини надалі прикрашають стіни їхньої оселі. Шура (Сергій ГЕРА) — абсолютно — на триста відсотків вільна людина. "ТРЕБА вачити цього плейбоя, коли на кожному "паті" за ним упадають по 3-4 файних квіти". Кузьма був би радий, якби одного дня Шура привів лагідну дівчину і вона залишилася б з ним назавжди. "Так, як зараз Кузьма сприймає світ у свої 28, Шура сприйматиме в 45", — стверджує Андрій. На питання, що він в житті найбільше не любить і що любить "без тями", Кузьма відповів так: "Не люблю брехню. Бо сам стільки завдав собі і іншим шкоди брехнею... А люблю життя. Життя в повному обсязі і в усіх проявах".

ка під цілим альбомом. Найбільш рокова, драйвова. Чудово вписався Лапоногов із ТАБУЛИ РАСИ. Кузьма мріє, щоб і решта матеріалу мала таку ж енергетику. "Загублений рай". Вважають, що це пісня найбільш невдала. Однак Кузьма любить цю пісню. Як і решту пісень, тому що кожна з них — кавалок життя — спочатку реального, а в спогадах — казкового. Власне тому альбом має таку назву.

У 1997 році СКРЯБІН легко "підняв" 40 тисяч молоді в Харкові, коли виступав у складі "зоряного блоку" "Червоної Руті" разом з Іриною Білик, ВВ, КОМУ ВНИЗ.

Пізніше "Таврійські Ігри" визначили групу як "кращий альтернативний проект" року. Дивна на перший погляд номінація, але вірна по суті. Серія сольних концертів на периферії — майже скрізь аншлаг. Зробили сольник у Києві — і знову аншлаг. Успіх? Безперечно. Щось змінилося в житті? Щільний графік виступів в різних куточках країни стає ще більш щільним. Час для групи став субстанцією матеріальною. Встиг — і маєш. Зрештою вони придбали студійне обладнання і нині можуть працювати спокійно, а не наздоганяти вчорашній день. Нині вони дійсно незалежні. І незаангажовані. Хоча й не відмовляються від виступів в різних солянках, які ніби і не пасують їхній естетиці. Єдиний принциповий для СКРЯБІНА пункт — це повне неприйняття "фонограмізації". Кузьма вважає, що то є "закопування самих себе в землю по самі очі". Можливо вдасться

Львові, на якому б прозвучали виключно в роковій подачі нові і старі хіти СКРЯБІНА. В такий спосіб Кузьма збирається довести переваги живого саунду для всіх-всіх. Чи доведе? Адже "фанера" — то питання скоріше економічне, а не естетичне. Адже зробити фанерний концерт значно дешевше, аніж визвучити цілу групу. Отже "фанерна" хвороба — це від бідності. Хвороба, яка вкрай розбещує і артистів, і публіку. Як не згадати тут "Нікому то не треба" або "Загублений рай"?

Нині є тисячі фанів, є гастролі, зйомки та приємний тягар слави. А колись... Колись не було навіть назви. Її "дав" дякуючи своєму прізвищу Саня Скрябін — з найпершого складу, коли дуже-дуже різнокольорова музична тусовка варилася на новояворівській студії "СПАТИ". Майбутні "скряби" були — уявіть собі — скаженими і злими панками, які довбали жорсткі самопальні "весла" у безвиході огиди до навколишнього байдужого світу. Вони були нонконформістами, вони були поза юрбою. Такими і лишилися. У серці СКРЯБІНА сидить нескорений опонент, який уважно відстежує гримаси цієї каламутної епохи, який борсається в протиріччях життя, і шукає — шукає чогось дійсно правдивого. Він такий крихітний і непомітний хробак. Живе собі, його ніхто не знає. "Хробак" — назва наступного альбому, чергова сходи́нка в дискографії СКРЯБІНА. Нова позиція. Новий виток боротьби скрябів із збайдужілим світом ●

**WEST
SUMMER**

**КИЇВ • ДНІПРОПЕТРОВСЬК • ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ
СЕВАСТОПОЛЬ • ЗАПОРІЖЖЯ • МАРІУПОЛЬ
КРИВИЙ РІГ • КИЇВ • ЛУГАНСЬК • ЧЕРКАСИ
ДОНЕЦЬК • ХЕРСОН • ХАРКІВ • ОДЕСА • ЯЛТА**

**GREEN GREY • D.J. BAUER • АША • D.J. ШАЛЮТІН • D.J. SMALL
ЯДВИГА ЮСЬ ЛЕГКО • D.J. КАТЕРИНА ГАЙВОРОНСЬКА
D.J. ДМИТРО БЕЛОКРИЛОВ • ДЕНИС ЛЕВІНСЬКИЙ**

ДИСКОТЕКА

ДЛЯ ОСІБ ВІКОМ ВІД 18 РОКІВ

**WEST
SUMMER**

ГЕНЕРАЛЬНИЙ
ІНФОРМАЦІЙНИЙ
СПОНСОР

ІНФОРМАЦІЙНА ПІДТРИМКА:
ТААAS
УКРАЇНСЬКИЙ
МУЗИЧНИЙ ЖУРНАЛ

МЕНІ ЗАВЖДИ ДО ВПОДОБИ БУЛИ МУЗИКИ, ЗДАТНІ ЧІТКО ТА ЯСНО ВИСПОВИТИ СВОЇ ПОГЛЯДИ. САМЕ ТАКОЮ ЛЮДИНОЮ Є ВАДИМ КРАСНООКИЙ, ЛІДЕР НЕОРОКАБІЛЬНОЇ ГРУПИ MAD HEADS. МИ ЗУСТРІЛИСЬ ПОХМУРИМ БЕРЕЗНЕВИМ РАНКОМ У КАВ'ЯРНІ БУДИНКУ КІНО. НАПЕРЕДОДНІ "БУЙНІ ГОЛОВИ" ВІДІГРАЛИ ДВА ВІДМІННИХ КОНЦЕРТИ — У ДОНЕЦЬКУ ТА В КИЄВІ. ЦЕ Й СТАЛО ПРИВОДОМ ДЛЯ НАШОЇ БЕСІДИ.

Вадику, скажи-но мені, що відбувалося з українським рокабілі за останній час, та що відбувалось з MAD HEADS, зокрема?

Борис Гінжук

Знаєш, я б не казав про український рокабілі як про явище. Для цього недостатньо команд та фанатів рокабілі. Тому ми з самого початку орієнтуємось на більш широку публіку. Щодо розвитку рокабілі, то якраз зараз ми вирішили наполегливо зайнятися цим. Бажаємо проводити регулярні акції, запро-

шувати тих, хто грає рокабілі в Україні. Якщо все це буде рухатись — запрошувати команди з Росії та, може бути, із Заходу. Щодо MAD HEADS, то з нами відбулося багато чого цікавого, але головне, що ми, ніби-то, самовизначились. Тобто визначили, чого ми бажаємо, що ми граємо, для кого. Раніше, граючи в одному стилі, ми все-таки дуже сильно шарахалися з крайності в крайність. Та взагалі поводитися як поп-група, тобто намагались нікого не ображати, щоб усім сподобатися. Але все ж таки це рок-музика та розрахована вона на певну аудиторію, але, знов-таки, в Україні ця аудиторія зараз не достатньо широка. Та ще я б сказав, що ми зараз, мабуть, одна з найкращих груп в українському

рок-н-ролі (в широкому розумінні цього слова). І навіть не в тому розумінні, що ми багато концертуємо, маємо популярність, а в тому, що досягли певного професійного рівня. Останні два концерти показали це мені. Я відчув, що ми навчилися "качати".

Як ти вважаєш, що в більшій мірі вплинуло на ваш успіх? Рок-крутка, яка у вас поставлена краще, ніж у інших, чи все ж таки ваша музика?

Все це разом. Справа в тому, що якщо говорити про рокабілі-команди, то груп, що щільно працюють, в Україні практично нема. Наприклад, така група в Харкові є, SHAKING GUTS, але вони не достатньо відомі. Є також групи, котрі, граючи рокабілі, просто не уявляють собі, що це таке. Люди одягають шкіряні куртки, зачісують кок, слухають дві-три пісні Елвіса Преслі і все — вони вже рокабілі.

А ваша аудиторія? Це здебільшого люди, які серйозно захоплюються рокабілі?

Справа в тому, що в Україні на сьогоднішній день справжніх фанатів рокабілі дуже мало. І це не випадково. Я думаю, що це стане новою течією в рок-н-ролі. Зараз в Західній Європі з'явився дуже великий інтерес до ностальгічного рок-н-ролу. Вони намагаються підробити той класичний дух п'ятдесятих. Зараз це дуже популярно. Збираються тисячі людей на фестивалях, які проводяться, практично, щомісяця. І мені здається, що скоро це повинно дійти і до нас.

Таким чином, ви ніби-то взяли на себе місіонерські обов'язки?

Так. Навпевне. Але ми орієнтуємось на широке коло слухачів. Справи в усій українській рок-музиці не дуже добрі. Тому ті люди, котрим потрібен рок-н-рол як явище, його драйв, "кач", всі вони — наші потенційні слухачі. А таких людей дуже багато. Рок-н-рол потрібен практично всім молодим людям. Ця можливість "відірватися", зняти внутрішню напругу. Адже багато з них не були навіть на концертах і не знають, чи потрібно це їм. Багато хто має уявлення про рок-музику через телебачення, записи. А це, справді, не зовсім те. Адже живе виконання відрізняється від усього цього.

Як би ти прокоментував сьогоднішню ситуацію в рок-музиці в Україні?

Я б так описав. Сучасна музика — дуже динамічна культура. Вона чутливо реагує на процеси, які відбуваються в суспільстві. Поки що ми живемо в атмосфері брехні та лицемірства. Поки в нас корупція до самих верхів. Ми бачимо обличчя, що лицемірно посміхаються в об'єктиви камер. Єдина їх ціль — набити щільніше кишень. Поки ніхто цьому не протистоїть, поки ми всі дозволяємо їм це робити, така атмосфера залишається. І те ж саме відбувається в культурі. А культура зараз зветься шоу-бізнесом. І тому ми бачимо фальшиві посмішки "фанерщиків". І винні в цьому не ті, хто це робить, а ми самі, тому що дозволяємо це робити. Ведемо себе як папуаси, яким дають дзеркальце в обмін на золото та хутра.

А тобі не здається, що у молоді відбили бажання відвідувати рок-концерти не вони, а непрофесійні рок-музиканти, погані рок-концерти?

Ну розумієш, а чому відбуваються погані рок-концерти? Адже мало хто займається цим серйозно. Здебільшого займаються цим аматори і на аматорському рівні. В будь-якому явищі є таке. Навколо людей, котрі щось розуміють, коливаються якісь супутники, "примазуються" до цього. А багато музикантів дійсно роблять незрозуміло що. Та ще й примудряються показувати це людям. І в людей це часто викликає негативну реакцію. Але головне не в цьому. Адже попит породжує пропозицію. А попиту на якісну музику зараз немає. При бажанні те, що роблять ці новоявлені провінціальні "денс-зірки", ми можемо робити лівою рукою. Але ми цього не робимо, тому що нам це неприємно, хоч за це платять гроші і продають це. Взагалі, реальної рок-культури у нас не було. І на Україні, і в минулому Союзі.

А як же пост-перебудовний період?

Так, так, так. Але на дев'яносто відсотків це все політ-рок, як вдало ВВ це охарактеризували. Це ж не

рок-культура, це ж лозунги, за якими нічого немає. Реально щось музичне зробило небагато музикантів. Але були й такі, слава Богу. Взагалі, ця пора вивела більше нових Маяковських, ніж справжніх рокерів. А зараз вже ніхто цього не хоче. Кожен за себе, готовий брехати та хоче залізти вище. Коротше, нема того інтересу ●

ВІД САМОГО ПОЧАТКУ В НЬОГО
ВСЕ БУЛО

БО: **НЕ ТАУ!**

ВІН НІКОЛИ НЕ МАВ БАТЬКІВ

ТАЩЕЙ РУКИ В НЬОГО ВИРІСЛИ
НЕ З ТОГО МІСЦЯ

ТАЩЕ І ОБИДВІ ЛІВІ

ЯК І У КОЖНОГО МАЙБУТНЬОГО РОК-ЗІРКИ
В НЬОГО БУЛО ВАЖКЕ ДИТИНСТВО.

ПРО НЬОГО ПІКУВАЛИ
ЛИШЕ ВУЛИЧНІ
ПАЦЮКИ
ЯКІ ДБАЛИ
ВИГОНЮВАЛИ
ЙОГО
ДИТЯЧИМ
ХАРЧУВАННЯМ

І ОТО КОЛИ ДВІ
ЗАЙВІ СТРУНИ БІДІРВАНІ
ДО БІСУ

НІХТО НЕ ЗНАВ
КОЛИ І ЯК
JAZZ!

В РУЧЕННЯХ
А ДАРЕМНО!

В ЙОГО ЖАЛОГІДНИХ
ОПИНИЛАСЯ ГІТАРА.
ШЕ ТОДІ ЙОГО БУЛО
ПОТРІБНО БУЛО
ЗУПИНИТИ...

ТАК ПОЧИНАЄТЬСЯ ІСТОРІЯ
НІКЧЕМИ, ХИМЕРНОГО ВИРОДКА
ТА ВІЧНОГО НЕВДАХИ.

ВІН СТАВ БАС-ГІТАРИСТОМ
ПОГАНІМ БАС-ГІТАРИСТОМ
НІКЧЕМОЮ

ТУТ НІКОЛИ
НЕ БУДЕ
ВАШОЇ
РЕКЛАМИ

СЛОВНИК

ОКСАНА ШЕШУРА

ТЛУМАЧЕНЬ МУЗИЧНОГО

ВАЖЛИВО

викладено
в журнально-скороченому вигляді

Г**ВАНУТИСЬ** (про апаратуру) зламатись
ГАРМИДЕР гармошка, акордеон
ГАРМОШКА музична гармонія, гармонічна послідовність, викладена у вигляді комбінації букв та цифр
ГАРМУЗА гармошка
ГВОЗДІ/ГВОЗДІФОН лайнбелз. Мала перкусія.
ГІТАРАСТ жарт. поганий гітарист
ГЛІС лат. *glissando* глісандо, ковзання по струнах/клавішах
ГЛИНА мертвий сезон, відсутність замовлень на музичні послуги/оформлення (- Як справи? - Повна глина)
ГОЛОВА окремих гітарний підсилювач, гучномовець, що підключається до кабінету /див. КАБІНЕТ/
ГОЛОВКА I активна частина гучномовця
ГОЛОВКА II динамік, гучномовець без корпусу
ГОЛЬ від **ГОЛІМІЙ** поганий драйв, відсутність драйву
ГОЦАЛКИ танці
ГРАТИ БОЕМ грати на гітарі, використовуючи прийом БОЙ (удар)
ГРАТИ ВЖИВУ /див. ВЖИВУ/
ГРАТИ В ШЛЯПУ грати на імпровізованих майданчиках з капелюхом чи іншим містким предметом перед собою, у який кидають гроші, частіше готівку. Присутність капелюха не завжди є ознакою наявності у ньому грошей.
ГРАТИ ЛАЖОВО грати фальшиво.
ГРАТИ НА МУЗИЦІ практикувати ХАЛТУРИ /див. ХАЛТУРА/ (- Чим займаєшся? - Граю на музиці)
ГРАТИ НА/ЗА ПАРНУС /СІДІТИ НА ПАРНУСІ /див. ПАРНУС/ працювати музикантом у стаціонарних умовах за готівку
ГРАТИ ПІД ФАНЕРО /див. ФАНЕРА/
ГРАТИ ПО ГАЗЕТАХ грати по нотах
ГРАТИ ПО СВЯДЬБАМ обслуговувати весілля
ГРАТИ ПО СОСЕДЯМ видобувати непередбачені/небажані ноти
ГРАТИ ПО ХАЛІДАМ /див. ХАЛІДА/
ГРАТИ ПО ХАЛТУРАМ /див. ГРАТИ ПО ХАЛІДАМ/ (- Де ти зараз? - Граю по халідам)
ГРИПАСА елементи світлового обладнання
ГРОБИ великі/концертні колонки
ГРУЗИТИ давити на психіку слухача складною музикою чи зрозумілими текстами, композиціями, намагаючись компенсувати відсутність змістовності твору чи техніку виконання
ГРУЗЧИКИ ті, хто грузять /див. ГРУЗИТИ/
ГУДКИ люди, що прагнуть співати, але не зміють цього робити. Явище, типове для "ве-ликої" пост-совкової сцени
ГУНЯ обертони

ДАБЛ (ГРАТИ/СПІВАТИ) дублювання однієї з партій поверх тієї, що одночасно звучить у фонограмі. Практикується в запису та під час виступу /див. ПЛЮСОВКА/ (- Це фанера? - Ні, він співає в дабл)

ДАВАТИ БЕКАР I робити знак (за звичай, німий) припинення гри (Час закінчувати, дай їм бекар)
ДАВАТИ БЕКАР II 1) припиняти стосунки
2) відкладати виконання запланованого
ДАВИТИ гвалтувати ПІПЛ надмірною гучністю
ДАВКА звук такої потужності, коли низькі частоти вже сприймаються переважно черевом
ДАТ англ. *DIGITAL ACCOUSTIC TECHNOLOGY* цифрова апаратура/носії
ДАТИ МОНІТОРІВ підняти рівень звучання у моніторах за проханням того, хто про це прохає. Часто прохання висловлюється німими знаками
ДАТЧИК 1) звукознімач
2) індикатор
ДАТЬ УХО прослухати певний фрагмент/весь твір з особливою увагою (Чекай, тут цікаве місце, я дам вухо)
ДВУТАРЕЛЬНИК хет. Одна із складових ударної установки
ДЕКА I стаціонарний магнітофон без динаміків та підсилювача
ДЕКА II повна плара
ДЕМО англ. *DEMO* демонстраційний запис
Дуже часто у аматорів та початківців – так званий.
ДЕМОНСТРУХА 1) демонстраційний запис
2) носій демо-запису: касета, диск, платівка, фоліо, магарти та все, що дозволяє розносити фантазія
ДЕМУХА /див. ДЕМО/
ДЕРЕБАН загальножив. розподіл ПАРНУСУ по закінчених халтурах
ДЕЦІМА "десятка", десять грошових одиниць
ДІМІК лат. *DIM* зменшений септакорд/акорд. Використовується у нотноцифровому способі запису
ДЖЕК ФРОСТ шнур із різними розйомами на кінцях
ДЖЕМ/ДЖЕМ-СЕЙШН англ. *jam session* спільне, частіше імпровізоване музикування, спілкування музичною мовою
ДЖЕМУВАТИ /див. ДЖЕМ/
ДЖИБИ від аббревіатури *JBL* /див. БАТОНИ/
ДИЗЕЛЬ/ДЕДСТЕР/ДЕЗОВИК англ. *death* музикант, що працює у стилі ДЕЗ
ДИРЕКТОР СВАДЬБИ персона, як правило, член музичного колективу, що проявляє максимальну зацікавленість в тому, щоб цей самий музичний колектив був забезпечений роботою та умовами її виконання. **ДИРЕКТОР СВАДЬБИ** не лише бере на себе посередницькі послуги, а й відповідальність за проявлений ентузіазм: з моменту початку халтури /див. ХАЛТУРА/, він зобов'язаний слідкувати за підтримкою стану ситості колег, безпечності умов їх роботи, своєчасними фінансовими розрахунками з колективом за виконаннями послуг, тощо. Ініціатива наказуємого заохочується окремо взятими за це діло грошима

ДИСКАРЬ/ДИСКАРЬ дискотека
D/J ді-джеї, диск жокеї, ведучий дискотеки
ДІАПАЗОН жарт. діапазон
ДІПІ зменш. від *Deer Purple*
ДОМАШНІЙ (музикант) музикант, що усе своє життя програв для себе
ДОМБРИСТ гітарист
ДО ПОЛІКА (про рівень інтенсивності застосування) коли усі ручки АПАРАТУ накручені до краю (Дай до поліка)
ДО-РЕ-МІ-ДО-РЕ-ДО гумор. 1. музична, в буквальному розумінні цього слова фраза, що відтворюється у вищевикладений нотній послідовності, вказує на бажаний напрямок руху. Практично, єдина фраза, що відтворюється виключно посередництвом використання будь-якого музичного інструменту.
2. фраза, що не несе ніякого змісту, але існує для того, щоб випустити емоційну пару
ДО-РЕ-МІ бемоль-ДО-РЕ-ДО зменш.-пест. лагідна форма викладення бажаного на прямку руху
ДОСКА 1) цільнодерев'яна електрогітара
2) мідіклавіатура
ДОСТАЧА діл замовників музичного обслуговування/їх гостей, що заважають музикантам працювати та псують їм настрої. Музикантам нав'язують манеру гри, репертуар, дають недоречні поради. Іноді вони отримують пропозиції від гостей про самостійне виконання: співу чи гри з використанням апаратури музикантів
ДО ФОНАРЯ (ГРАТИ) грати до того місця у творі, що має назву ФОНАРЬ. Знак скорочення нотного запису
ДРАЙВ I англ. *drive* сукупність факторів, що сприяє отриманню гарних емоцій від музики, як у запису, так і вживу
ДРАЙВ II те, що: або є, або його нема
ДРАЙВ III гітарна примочка "overdrive"
ДРЕДЛОКС зачіска чорношкірих музикантів
ДРОВОВИК протонар. малий барабан.
ДРОВА барабанні палички. Походять від властивості барабанних паличок, коли вони ламаються, бути схожими на дрова
ДРУГ АНСАМБЛЯ самовіддана людина, що заради успіху колективу готова робити усе необхідне та можливе, іноді бере на себе функції менеджера та імпресаріо. Від музикантів відрізняється лише невмінням музикувати та відсутністю дозволу з'являтися на сцені під час виступів гурту
ДРУМЕР/ДРАМЕР/ДРУМЕР англ. *Drummer* барабанщик
ДРУШЛЯК домра
ДУДЕТЬ відвідувати репетицію чи заняття музикою. Поширено серед духовиків
ДУДКА духовий інструмент
ДУДКИ множ. духові інструменти. Частіше, як функція/елемент аранжировки
ДУМСТЕР англ. *DOOM* виконавець думу
ДУПЛО 1) радіоприймач найнижчої якості, /див. БРЕХУНЕЦЬ/
2) телевізор /див. ПРОСЛУХАТИ В ДУПЛІ/
ДУХОВИК /ДУХОПЕР гравець на духових інструментах

А
Б
В
Г
Д
Е
Ж
З
И
К

Сергій Доценко

І ТАК БУВАЄ...

Ерік Вайда

Якщо природа виявилась настільки милосердною до нашої творчої еліти і наділила її всебічним талантом, що ж, можна тільки радіти. А якщо пісні не подобаються — їх можна не слухати. Сумно, коли чужу творчість, чужі думки, чуже пережите життя видають за свої. Інколи з корисливих міркувань, інколи, керуючись лише надуманим уявленням щодо престижності...

"У квітні 1996 року я познайомився з починаючим, на той час, співаком Еріком Вайдою і вирішив спробувати попрацювати з ним", — так розпочав свою розповідь молодий поет-пісняр Олексій Ілюхін. На той час Олексій вже мав кілька вдалих робіт з починаючими і вже популярними співаками та співачками. Серед них найбільшою вдачею була робота з Іриною Білик ("Полюби мене, Юро", "Забула"). Справді, не кожному по-

етові вдається "розчулити" серце співачки. Ірина уважно читає все, що їй пропонують, і продовжує поповнювати свій репертуар власними творами.

"Безглуздо заперечувати, звісно, робота з Ірою — моя гордість, — зізнався Олексій, — але водночас це і висока планка, яку треба постійно тримати за будь-яких обставин... Чому саме Ерік Вайда? Мені видалась цікавою його творчість. До того ж, працюючи з "зірками", треба усвідомлювати той факт, що у шоу-бізнесі зоряне ім'я — чи не найголовніше, і тому не завжди вдається реалізувати себе повністю. А робота з невідомими співаками передбачає можливість досягти всього самому, навіть допомогти іншим..."

Я передав текстовий матеріал, серед якого був вірш під назвою "В перший раз помилився", Еріку ще в травні минулого року. Мене дуже здивувало, коли наприкінці року у музичній передачі "Аімузін" (1 програма українського радіо) я почув свою пісню у дещо зміненому вигляді під назвою "Так буває", її виконував Андрій Заліско. Зміни були несуттєві, стилістичного характеру. Гостем передачі був Сергій Доценко, аранжувальник, у минулому співак (він, власне, і аранжував цю пісню). Я вирішив зачекати деякий час, я був впевнений, що мені зателефонують і пояснять, у чому справа. Та даремно.

Минув час, і в суботу 12 квітня в передачі "12-2", як завжди, були репрезентовані пісні наступного тижня. Прозвучала і моя пісня, автором якої було названо Андрія Заліско. Звісно, я відразу зателефонував до редакції, попросив ведучого передачі Олега Горського зняти пісню з ефіру. Він був зі мною повністю згоден, і, хоча співак підписав ліцензію на використання музичного матеріалу, пісню через кілька днів зняли з ефіру. 26 травня ситуація повторилась втретє. Тепер свою пісню, точніше — кліп на пісню, я побачив в музичній передачі "Територія А" на каналі ICTV. Автором пісні знову було названо Андрія Заліско. Я звернувся до президента мистецької агенції "Територія А" Олександра Бригінця та її ведучої Анжеліки Рудницької з тим же проханням — зняти кліп з ефіру. Вони не тільки зняли з ефіру кліп, а й люб'язно надали ефірний час для мого виступу, а також — для виступу юриста, який роз'яснив всі аспекти цього питання — захист авторських прав та інтелектуальної власності. В українському шоу-бізнесі триває процес природного відбору. І те, що сталося зі мною та з моїми опонентами, я вважаю своєрідним випробуванням на витривалість та професіоналізм."

А ось як пояснив ситуацію Андрій Заліско, співак:

"Пісню мені запропонував Сергій Доценко, як свою, ще в травні 1996 року. Я вже близько року працюю над новим альбомом "Так буває". Пісня мені відразу сподобалась, вона стала однією з найкращих в моєму репертуарі. Я навіть думки не мав про те, що текст написав не Сергій Доценко. Звісно, враховуючи текстові зміни, — про них я знав пізніше, коли Олексій зачитав мені оригінал, — я згоден, що те, що мені запропонували — плагіат. Але я вже знав кліп, крім того, мій новий альбом має таку ж назву... З Олексієм Ілюхіним я майже згоден, але хотів би співати цю пісню і далі..."

Цікавим є те, що на запитання "чому ж він, знаючи, що пісню написав Сергій Доценко, все ж видавав її за свою?", — співак не відповів нічого конкретного. Не вдалось порозмовляти ні з Еріком Вайдою, ні з Сергієм Доценком.

Без сумніву, справжнім професіоналізмом можна назвати чесне, справедливе ставлення до ділових та творчих партнерів, до конкурентів. Саме такий рівень професіоналізму може задовольнити суспільство сьогодні.

Понад сто років тому, в 1886 році був прийнятий закон про охорону авторських прав — охорона "як опублікованих творів, так і неопублікованих творів у галузі мистецтва, літератури, науки незалежно від їх призначення, достоїнства, обсягу, мети, а також способу відтворення, що виражені в усній, письмовій чи у будь-якій формі". Лише через сто років, в 1986 році був прийнятий закон про охорону суміжних прав, що захищає права виконавців, які виконують твори літератури або мистецтва.

У нашій країні закон про авторські та суміжні права був прийнятий значно пізніше — 23 грудня 1993 року. Але є надія, що поступово ми все ж прийдемо до цивілізованих суспільних та ділових стосунків. Не треба забувати про це.

Ангеліна Крок

Р.С. Коли матеріал був готовий, несподівано зателефонував Олексій. "У мене знову неприємності..." — безпорадно зауважив він. З'ясувалось, що на цей раз поетові запропонував написати пробний пісенний текст один з київських продюсерських центрів. Пробний, тобто без укладання контракту чи договору. Як завжди старанно, невдаха-поет виконав свою роботу, і як завжди, не отримав за неї винагороди. Її отримали інші — приблизно \$300, саме до такої згоди прийшли замовник (продюсер молоді київської співачки) і директор продюсерської агенції.

Андрій Заліско

LUCKY

та Видовища!!!

Такого видовища Дніпропетровськ не бачив вже давно, десть з часів останніх виступів "дарагого Леаніда Львча, кх-кх"!

З ранку 2-го серпня місто гуло як пошкоджений вулик. До промислово-серйозного Дніпропетровська увірвався "Lucky Times Party".

Південну спекотну тишу розірвали байкери, які з 15-ї години почали сповішати місто про вечірку. Десть з 6-ї вечора вулиці та парки міста безлюдні, бо майже вся молодь Дніпропетровська зібралася біля ролер-клубу "Панорама". Завсіданики клубу — роле-ри, видаючи з себе суперменів, залих-вацьки вибрикували всілякі піруети та мертві петлі (у їх розумінні), хоча оточуючі були впевнені, що саме це і має назву безглуздя.

Через деякий час над головами вже і так вкрай збудженої публіки почали злітати віяла фейерверків. Кожних 3 хвилини вогненні фігури змінювали одна одну, надаючи обертів вечірці.

Коли вогнений дощ скінчився, на небі стало видно біленького місяця з чорними плямами заздростів до на-

товпу, що, змітаючи кордони охоро-ни, проривався до входу в "Панора-му". Там розпочиналося шоу "Lucky Times Party".

Цього вечора до дніпропетровської молоді приїхали зірки американської музики та кінематографу: Чарлі Чаплін та Мерілін Монро, Елвіс Преслі та Малонна. А двійник Майкла Джексона настільки шокував публіку своєю схожістю з оригіналом, що останньому було б замислитися над тим, що з такими двійниками він скоро залишиться без роботи!

На вечірці панувала атмосфера веселого еротизму. Еротично-шокуюча Малонна. Тендітно-еротичні аван-гардні колекції Олесі Савенко. Агре-

сивно-еротичний виступ популярної в Дніпропетровську групи ШАО БАО, як дві краплі води схожої на TAKE THAT і BACK STREET BOYS, в стилі реп і тріп-хоп був тепло сприйнятий дніпропетровською публікою. Добряк Чарлі Чаплін, старі добрі амери-канські танці, веселий і безшабашний Олег Лапоногов і "жорстока естрада" групи "Катапульта" дивним чином співіснували на одній сцені. Вечірка вдалася, і коли обрій вже скрашувався рожевим світлом, а "Панорама" почала потроху пустіти, стало зрозумілим, що з часом вечірка "Lucky Times Party" увійде до дніпропетровського епосу і передаватиметься з вуст у вуста, від байкера до ролера.

1. Як у тебе? — це обов'язково казати — Ви їй казали, щоб не прийшла, а вона прийшла на Землі?
"СПІВАЮ САМЕ ТАКІ ПІСНІ".

2. Як "100 років ти самотній, 100 років ти самотній, а не май 100 років"? (а якщо перші 100 років, а 100-ти Південні)
"ПІСНЯМИ НЕ МОЖЕ БІТИ ПІСНЯМИ. ТАКА Ж ПІСНЯМИ."

3. "1000 ЗА ЦЕЛІСЬМ ЖИТТЯ ПОВІННО КИПІТИ, БО ІНАКШЕ НЕЩИВАЮ. МІ ПОВІННО САМІ СТВОРЮВАТИ ДЛЯ СЕБЕ РОМАНТИЧНЕ ПРИГОДИЩЕ ЖИТТЯ".
4. "Називати речі своїми іменами" Що, за іменами божественним, а не? Божественним Божим іменем смерті?

5. "Я ПРО СМЕРТЬ ПОКИ-ЩО НЕ ДУМАЮ. Я ТІЛЬКИ ПОЧИНАЮ ЖИТИ".
4. Кого Матір'я? каже: "Я ще й не починаю починати жити". А що ще ви казали, крім своїх іменних речей?

"КАТАТИСЯ НА РОЛИКАХ, СТРИКАТИ З ПАРАШУТОМ, ПІРНАТИ З АКСЕЛАНГОМ, ПОЛЮВАТИ НА МЕТЕЛИКІВ, ЛАЗИТИ ПО ДЕРЕВАХ".
5. "Визначити після їжі" а...

"ХОДИШ У ДОБРОМУ ГУМОРІ".
6. Сказ не по...

"ТОЛЬКО ЦЕШІЙ МЕНІ".
7. Двоє 100% гарантія, що я не...

"ШАРІКОМ".
8. "За все добре я мені в одній" а...

а. "СЮГ, СЮГІМ, СЮГІМ, АНА ПРАЦЮЮ РАЗОМ ЗІ МНОЮ НАД ПРОЄКТОМ "РУСАЛКИ IN THE HOUSE", СЕРГІЙ СМІТАНІН (ПРОДЮСЕР ПРОЄКТА, КОМПОЗИТОР, АРХІТЕКТУРАЛІН), ТАНА МУРАВЦІНА (СТІЛІС), НАТАЛІЯ ВЕНІС (ДІЗАЙНЕР ЗАЧІСКИ) — ІМ Я СЕЗНАЮ ДОВІРАЮ, МОЇМ ДРУЗАМ ТА ЗНАЙОМИМ".
9. "Визначити з якого часу я в дорозі? Як?"

"ГЕДЗ ТОНЕ", "ГЕДЗ ТОНЕ", ТРІП-ХОП, I, II, III, IV.
10. "Визначити з якого часу я в дорозі? Як?"

"НЕ МОЖУ ГОВОРИТИ ПРО СВОЄ ОСОБИСТЕ ЖИТТЯ".
11. "Визначити з якого часу я в дорозі? Як?"

"ВІДПОВІДЬ: "Визначити з якого часу я в дорозі? Як?"

"ВІДПОВІДЬ: "Визначити з якого часу я в дорозі? Як?"

"ВІДПОВІДЬ: "Визначити з якого часу я в дорозі? Як?"

"ВІДПОВІДЬ: "Визначити з якого часу я в дорозі? Як?"

"ВІДПОВІДЬ: "Визначити з якого часу я в дорозі? Як?"

"ВІДПОВІДЬ: "Визначити з якого часу я в дорозі? Як?"

Камі Чілі

ДЗЕРКАЛО ДЛЯ

ТЕПЛО

БРАТИ КАРАМАЗОВИ

Ледокол Киев
Росток Рекордз, 1997

БРАТИ КАРАМАЗОВИ - найсимпатичніше рок-н-рольне чудовисько наших часів - часів "фанерної" деградації. Група старої формації, яка живиться класичним рок-н-ролом і блюзом. Яка не втратила первісну основу пісні - Слово і Мелодію. Те, що робить Олег Карамазов - дійсно

пережите, а тому - вартісне. Він не співає, а розповідає. Він жбурляє слова - інколи ліниво-неквапливо, частіше - болюче-експресивно. Брати на-вмисно-розхристані, але є в цій команді природне рок-н-рольне башлабайство. Олег любить підкреслити, що БРАТИ КАРАМАЗОВИ - українська група, що співає російською. Що вони - "плоть від плоті" теплої київської землі. І справді - це так. "Ледокол Киев" - другий альбом БРАТІВ КАРАМАЗОВИХ - найкраще тому свідчення. Записуючи ма-

теріал для "Ледоколу" протягом року в студії "Династія", вони мало не побили рекорд КОМУ ВНИЗ, які свій "In Kastus" писали півтора року. Попередній альбом "Сім гірших пісень різних років" (вийшов наприкінці 1995-го року) підвів ризику під чотирма роками діяльності групи. До "Ледоколу" перекочували звідти "Маленькая стая", "Рожденная, чтобы умереть", "Тили бом" - у зовсім новому аранжуванні. Пісні ніби ті ж самі, але інші - просто маємо гарний і якісний роковий саунд. Також маємо пару-трійку речей, які реально претендують на хітовість: це "Ледокол Киев", "Железнодорожный роман", "Муравьи". Увесь матеріал БРАТИ КАРАМАЗОВИ вже добре "обкатали" в Пертурбузі на рок-фестивалі, влаштованому Юрієм Шевчуком (де вони гостювали і гра-

ли не вперше і з успіхом), на Таврійських Іграх та у відеокліпах, що крутилися у "ХІТ-ФАБРИЦІ" каналу СТБ. Компакт "Ледокол Киев" видано фірмою РОСТОК RECORDS. На титулі вкладки - репродукція картини київського художника Владислава Шершевського. Зворушливо-ностальгійний

сімейний портрет з дюжиною дітей і дерев'яним коником, який відсилав нас до початку століття. До речі - кожна пісня Олега - це погляд в минуле. Ще одна спроба розібратися, хто ми є сьогодні, які ми є. А головне - там є чимало про-низливих слів про те, що ми вже втратили назавжди.

Олександр Ковальов

Білий фрегат
Євростар, 1997

Поки що ім'я співака Олександра Ковальова маловідоме, хоча те, що він робить разом з аранжувальником Юрієм Приходько, може знайти відгук в серцях дівчат. Таких дівчат та їх романтично налаштованих друзів може виявитися багато, адже повний джентельменський набір "зірок, подорожей, пригод та нещасних кохань" щедро представлено в усіх трьох аудіореізах. А це "Криштале-ве місто", "Паперові дні" та найсвіжіший "Білий фрегат". Стилістично це - поп-рок, за-писаний в домашніх умовах. Звідси - площинність звучан-ня, відсутність об'єму й драй-ву. "Витягує" альбом і компен-сує вади аранжменту голос Олександра - манірно-страд-ницький і солодко-печальний. Щоправда - вплив Бутусова НАУТІЛУСА відчувається постійно. Трохи про автора. Своє амплуа він відзначив на титульній сторінці касети - "поет-композитор". Йому 26 років. Він - неодноразовий учасник хіт-параду "12-2", у 1994 став переможцем про-грами "Це - ми", співпрацю-вав з ТРК "Золоті ворота". Нині готує до друку збірку віршів і пісень та шукає меце-ната для зйомок відеокліпів.

О.Євтушенко

**Наталя
Могилевська**
Ла-ла-ла
НАС, 1997.

Якщо вам набридли сірі дні, магнітоальбом Наталі Моги-левської "Ла-ла-ла" - ідеаль-ний засіб боротьби з ними. Збірка містить 17 пісень, вклю-чаючи до болю знайомі "Ла-ла-ла", "Вспоминай", "Дівчон-ка с волосами цвета лилий". Фонтани радості - майже з кожної композиції. Легенький мотивчик і слова тексту, в яких будь-хто знайде щось близьке для себе, змушують

забути про такі вже несуттєві труднощі і відчувати себе повноправним учасником святого життя. Хоча деякі композиції занадто семплізовані ("Повертайся"), а в переаранжованому хіті 70-х "Идет девчонка" Наталя перетворюється в 15-річну (якщо не менше) дівчинку, чия пісенька була б непоганим музичним оформленням до мультфільма. Щодо авторства: у більшості пісень відчувється творчий пошук Олександра Ягольничка з його ненав'язливими мотивами і з життєвими лав-історіями. Хочеться звернути увагу на "Романс о любви". Ця композиція трохи контрастує з загальним настроєм збірки, повністю відповідаючи ознакам свого жанру з його ліричністю, глибиною почуття, мелодійністю, дещо навіть філософічністю. А загалом, як зазначалося вище, альбом складисто не відірвється, а залишає іншим творити класичні твори.

Оксана Білозір та дует СВІТЯЗЬ

Святкова Оболонь
NAC, 1997

Кришталевий голос, тяжіння до національної мелодики і справжні емоції в піснях Оксани Білозір мають своє коло слухачів, серед яких мінімум молодіжної аудиторії, а переважно люди, яким треба відчувати пісню й осмислити її. Те саме можна сказати і про дует СВІТЯЗЬ. У творчий співпраці цих артистів і народився даний магнітоальбом "Святкова Оболонь".

Чи не найкращою композицією можна вважати пісню "Святкова". На одному з фестивалів до співачки підійшла звичайна жінка і запропонувала кілька власних віршів,

один з яких був надзвичайно подібним до української народної пісні. Разом із музиком Олександром Злотником твор став окрасою всієї збірки. Відомий шлягер "Україночка" постає перед нами в реміксованому варіанті, але ж слухачеві краще запам'ятався оригінал цього твору, тому від реміксу дещо вік шутністію. Емоційними "Як жаль" та "Кафе" співачка підтвердила свій талант, вміння пропустити твор через себе і пережити разом із своєю ліричною героїнею її біль. Особливої уваги варта композиція "Фотоальбом", тому що, по-перше, це є автобіографічна пісня, по-друге, вона

відзначається прекрасною музикою, яка повністю гармонуює зі словами.

Трохи відстала від інших шлягерів композиція "Дзвонар", хоча ідея пісні не давала для цього ніяких підстав. Творчий доробок СВІТЯЗЬ пройнятий духом такої собі козацькості з акцентом на "наливай" та на неперевершеність пива "Оболонь", з роздумами над долею митця ("Фальшива музика"), і шани та вдячності, які лягають до ніг жінки, у композиції "Дякую".

Пастушевська Олеся

INNERCELL

Роздуми та біль
NAC, 1997

Альбом інтерпретовано у стилі "Прогресив дез метал". Має рідкісну на українському аудіоринку якість: кач та міць саунду. Приємно радують вуха жорсткий рифмовий мелодизм, неповторюваність тем та майже повна відсутність сольних шматків. Емоційне враження відповідає назві альбому та гурту.

БАНЗАЙ

Останній герой
Інтеркрас Рекордс, 1997

Перші дві асоціації стосовно нової команди і дебютного альбому — знаменита пісня Цоя та київський рок-клуб "Кузня" зразка 1988-го року (героїчні пози одягнених "в шкіру" металевих неофітів, лицарсько-ковбойська тематика і штампи, штампи...). Однак асоціації виявляються помилковими. Перша пісня, позначена на обкладинці

японським ієрогліфом — то зитівка групи БАНЗАЙ, яка відразу розставляє крапки над "і" в своїх пошуках ідеалу. Точніше — героїчного образу, що надихає симпатичну трійку. Самурай з мечем, ворогами, правильною життєвою позицією і бойовим кличем перекочував з японських історичних фільмів і тепер замість Павки Корчагіна служить нам дороговказом в майбутнє. Обігрування "самурайської" філософії не залишить вас протягом всього альбому. "Останній герой" завершує "наполеонівський" план перевиговування деморалізованої і розгубленої молоді БАНЗАЙ — дещо наївний (хоча й з модно-захрипим Майком Смірновим зі старого складу ЗЕЛЕНО-СІРИХ) поп-рок, що небезпечно балансує на межі банального хард-року а-ля АРІЯ з тривіальним блатняком. Хоча варто зауважити, що окремі теми чпляються до вух і, почувши зранку войовничий крик "банзай", можеш його наслідувати до самого вечора.

Олександр Євтушенко

CARPATHIANA

World Dance
Music Trance
Гарба, 1997

Мабуть, саме це називається протрапозе — сподівання, яким чудовою англією групи CARPATHIANA наприкінці літа було видано студією "Гарба". Дивно, що доводиться писати про цю групу у розділі вітчизняної музики, адже це подібно до того, як якийсь зулуський музичний часопис робив би рецензію на альбомі Пітера Д'Ерієла

та DEAD CAN DANCE у розділі "Новинки африканської естради". Дивно, поперше, тому, що CARPATHIANA — гурт англійський, до складу якого ввійшов етнічний українець, володар м'якого тенору та незрівняного діаспорського акценту Юрко Бялюк. Саме його етнічні корені й стали базисом задля суто "космополітської" техно-набудови. По-друге, вельми бракує нам колективів, таких як CARPATHIANA, аутентичних і оригінальних, про які так солодко іноді мріється. З цих двох приводів і розмістили альбом з рифмо-

ваною назвою "World Dance Music Trance" в українському розділі аудіо-новинок. Щодо обкладинки треба сказати, що жоден продукт студії "Гарба" не обходиться без очевидних ляпів. От і зараз на чудове блакитне тло каверу заповз безглуздий чорний напис "Брит-поп-фолк". Одразу перед очима постає п'яний Лайм Галахер, який горланить "Bring Back My Bonnie To Me". На жаль, це стало вже традицією — для "Гарби" єдиним принципом підбору виконавців стає національна належність. Щастя, що цього разу обійшлося без орфографічних помилок в іноземних словах. Насправді ж CARPATHIANA грає дуже привабливе етно-техно (New Age, драм-н-бас, World Music, але ні в якому разі не брит-поп та ще й фолк). Нам дуже пощастило, що хлопці вибрали саме наш український мелос, народні пісні та зробили їх цікавими для молоді всього світу. "Гарзд" — безперечний хіт, орієнтальні ритми у сполученні з "українізованою" скрипкою в "Верховині" вражають. Чарівні жіночі приспиви, енергійний драм-н-бас, мов птиця легка, співача, крилата сопілка — це справді диво та приємна новина.

А.Б.

СКАНДАЛ

10 пісень,
що потрусять світом
Інтеркрас Рекордс, 1997

Справжній фантом, а не група. Усі — кияни. Живуть і працюють то в Москві, то у Нью-Йорку. Наїздами бувають вдома — у Києві. Майже кожний такий "кам-бек" закінчується появою на українському аудіоринку чергового релізу. Останній — "10 пісень, які потрусять світом" — цілковитий стьоб, а це регламентовано назвою колективу. Титульну сторінку вкладки стилізовано під листівку застійних часів із зображенням "Авро-ри". На революційному крейсері майорить прапор незалежної України. Отже, чим СКАНДАЛ збирається "потрусити світ"? Оскільки і музика, і вокал скандальної групи мають виразно народний характер, то усе разом утворює вінегрет з

механізованого кібер-панку, модного тріп-хопу, реггей і вічно-зеленого рок-н-ролу. Відчувається, що хлопці дуже чутливо сприймають модернові віяння і вправно усе це обігрують, кепкуючи (по-доброму) над суржином рідної Неньки. Шкода, але вони не дотягують до переконливості БРАТІВ ГАДЮКІНИХ або В.В. Стьоба від СКАНДАЛУ залишається достатки трафаретним або млявим, як це буває з недопровадженою фотоплівкою.

О.Є.

ДЖУЛІЯ

Джулія
Western Thunder, 1997

Джулія — це не просто хороша і цікава група. Джулія — це просто рок-енциклопедія з екскурсами до класичної спадщини XVII-XX століть. Вам подобаються GENTLE GIANT і KING CRIMSON? Музиканти Джулії в своєму першому альбомі віддають належне кращим арт-роковим групам 70-х років, а також демонструють чудову ансамблеву гру, усе звучить гостро, живо, темпераментно. Немає сумніву, що басист Сергій Гавара, гітарист Олег Куценко і барабанщик Олександр Ліхута в розмаїтті власної музики почуваються мов риби у воді. Є серед них і "золота рибка" — співачка Лариса Демичева, яка вправно стилізує свої вокальні партії під щось первинне — чи то оперний спів, чи африканську "автентика", чи "латінос". Робить це вона з дитячою безпосередністю, а це значно оживляє інструментальні "навороти" чоловічої решти. "Синя темрява", "Джазова котлета", "Пастораль" та інші речі, незважаючи на різноманітність, зроблені на одному диханні, якісно записані Михайлом Дідком на студії "Аудіо-Україна" і оригінально оформлені художником Тетяною Анкіною.

О.Є.

ВСІ БАГВІ ЗВУКИ

FM 103,1 - Київ
104,7 - Львів
107,7 - Житомир

**Телефон рекламного відділу:
462-0606**

щотижня на каналі «ІНТЕР» • щотижня на каналі «ІНТЕР»

N20

МЕЛОГРАМА

програма для тих, хто цікавиться музикою

РОК

РОСІЙСЬКОГО

ХРИСТІЯНСТВА?

Якщо рок-н-рол — це не робота, тоді що ж воно таке? Про те, що рок-н-рол, як праця, вже давно втратив сенс та наказав довго жити, сповістив неприкаяній половині людства мудрий Б.Г., який із гасів "Шостого лісного" став хрещеним якщо не батьком, то кумом Доктора Кінчева. Та Костянтин у подальших альбомах погав забувати свого вчителя, а зараз вже й зовсім не вважає його таким.

Ті, хто не вірили у смерть рок-н-ролу і ні в якому разі не хотіли мінятися з ним місцями, тоді робили

більш конкретні кроки — вставали з колін, залишали свої трудові книжки на підвіконні, відгощували довжелезні "хайери", що додавало їм ногам легкості та більш гостро відчувати реальності, та рушали в путь. Як виявилось тепер, у ті ж місяці, про які говориться у приказці "Благими намірами дорога в пекло стелеться".

Усе теж, і все змінюється, а той факт, що колишній елітний культовий лідер протесту Костя Кінчев (тоді ще язигицької АЛІСИ) добровільно відпустив від себе вільний вітер, добровільно став на коліна покаяння, трудову книжку зберіг для майбутньої пенсії, а про таку розкіш, як довге волосся, вже й не згадує, багато кого може загнати в куток невизначеності. Куди поділися шабаші, відьми, горти, вся та безбожна енергія, яка заряджала нас? Невже цілих 10 років ми протестували проти самих себе? Невже "Моє покоління", що стало свого часу гімном, у солодких вустах Сергія Пенкіна може сприйматись інакше, ніж чортиматцям? А тут ще якийсь "Джаз"...

Впевнений, що не дивлячись на все це, справжні фанати АЛІСИ (до яких приписую й себе) не відвернуться від приємної казки, яку вигадала й розказала нам головна героїня країни чудес, але залишають для себе шанс самим виби-

рати, яка ж АЛІСА їм більше до вподоби — язигицька чи християнська. Костянтин Кінчев, що прийняв віру і покаявся, — герой цього ексклюзивного інтерв'ю. Все теж і все змінюється, бо інакше бути не може: хто пам'ятає панк і особисто Ізгі Попа, теж довго звикали до того, що найелітарніший із "студжів" (козлів відпущення) на старість років погне складати пісні для домогосподарок. У зв'язку з цим не обов'язково поститися, хреститися, сповідуватися та їздити до Єрусалиму, щоб зрозуміти закономірний процес розвитку такої роботи, як рок-н-рол, не обов'язково, також, порівнювати старі альбоми АЛІСИ з теперішніми, адже після "Джазу" ми послухаємо ще один, вже більш дотепний альбом "Дурень".

Руслан Поліщук

Костянтин, що коїлось весь цей час з АЛІСОЮ? Чому два концерти, що планувалися у Києві, відклалися?

Справа в тому, що наш гітарист, Андрій Шаталін, потрапив у автокатастрофу. Ніхто з нас не міг припустити, що з ним у Москві може статися таке лихо. Але тепер уже все нормально — він одужав і тепер може постати перед очі наших прихильників.

Десять років тому про вас писали, що ви маєте хист задовільняти потреби рокерів, що люблять галасливий забій, і приваблюєте людей мислячих, що зросли на піснях Бориса Гребенщикова

Це чудово, що у нас є й енергія, і слово. В цей час ми і намагаємось цей прекрасний зв'язок втілити в життя за допомогою публіки.

Якось у пресі промайнула твоя фраза — "якщо я не затишусь в історії музики, то ввійду в історію російської літератури". Чи можемо ми чекати на збірку віршів Доктора Кінчева?

Зараз дуже багато справ, пов'язаних з групою АЛІСА. Ми тільки те й робимо, що сидимо на студії і готуємо до випуску новий альбом під назвою "Дурень", що вийде десь навесні. Тож про збірку віршів поки що говорити рано.

А звідки взялася така відверта назва для альбому, і про кого це?

"Дурень" — нормальне російське православне слово. У всіх казках вони ставали переможцями, виправали у всіх сутичках. В одному з попередніх наших альбомів уже була пісня "Дурак", а от на сьогоднішній день існує

вже до неї продовження. Тож усе пов'язано. А в новий альбом увійдуть ще пісні, деякі з них ви вже чули на диску "Аліса на Шаболовці". Це такі як "Печатка звіра", "Синій дим" і "Мама". Всього ж композицій буде десять.

Знаю, що відомі рок-музиканти не дуже люблять, коли їх питають про відносини з колегами, але все ж ризику. Хто з них сьогодні є твоїм другом, а до кого ти байдужий?

Друзі — це насамперед ті, з ким ти ідеши у житті пліч-о-пліч. До них належить тільки моя група, адже ми разом уже 12 років. Друзі також ті, з ким ти виріс в одному дворі, з ким пройшов нелегку школу життя. Це — друзі, решта ж — просто добрі приятелі. У таких відносинах я з Шевчуком, Бутусовим, Ревякіним, яких поважаю і ціную. А так — ми займаємось кожен своєю справою і в міру своїх можливостей намагаємось робити це добре. Із Гребенщиковим ми не друзі і не вороги.

Які відносини у тебе були з Віктором Цоем? Я чув, що ти збирався записати кілька його пісень... і як ся має вапа спільна американська подруга Джоан Стінгрей?

З Цоем були добрі приятельські відносини. І не стану заперечувати, є таке бажання записати декілька його пісень, але до цього треба дуже серйозно підійти. Казати про це ще рано. А з Джоан Стінгрей відносини нормальні — вона в Америці, до того ж, нещодавно народила і там буде рости дитину. Я давно вже її не бачив.

Знаю, що ви були друзями з Баштачевим. Що з ним трапилося насправді? Чому він загинув?

Що тут можна сказати? Він був людиною творчою, талановитою, чудовий поет. Бенгежна душа, підвладна усім земним враженням. Тому деколи вона перебувала у цілковитому захваті, а деколи — у стані глибокої депресії. Під час останнього такого періоду біси звели його до розпачливо-го вчинку, до самогубства. Тепер Сашкові дуже тяжко. Молитися за нього треба, щоб було легше.

Як ти ставився до книги Ніни Барановської "Все це — рок-н-рол"?

Це погляд жінки збоку на ті події, що відбувалися у ті часи. За хронологією там все правильно, але за сприйняттям це дуже жіноче й чуттєве сприйняття. Я дещо інакше ставився до подій, що описані в книзі. Всі ці ситуації для мене були більш побутовими.

Який у тебе ідеал жінки і що ти у жінці цінуєш?

Ідеал жінки у мене, звичайно ж, є — це моя дружина, яка народила мені чудових дітей, яка викохує їх і всіляко допомагає мені у моїй нелегкій роботі. Саме такі прояви я й бачу в ідеальній жінці. Із душевних якостей я найбільше ціную вірність, послідовність і відповідальність за свою сім'ю. Насправді те ж саме я ціную і в чоловіках.

Відносно недавно була акція з боку Шевчука, коли він їздив до Чечні в район бойових дій з концертами для російських солдат. Зі сторони це було схоже на гру

Щодо Шевчука, то я впевнений, що він здійснив сильний, правильний і чоловічий вчинок. Його понесло туди ще на початку війни. Він хотів поставити крапку, з'явитися там і грати на знак примирення, а не розпалення ненависті один до одного. Ненависті там і так доволі. Шевчук це зробив, і за це йому хвала і шана. Молодець.

Ти ще не забув пісню "Все це — рок-н-рол", яку виконував разом із Сукачевим та Шевчуком? Свого часу вона була гімном молоді, що протестує.

Пісню цю я написав у 1989 році, ми її трохи співали, а потім на концерті груп AC/DC і METALLICA в Тушино до мене підійшов Гарик Сукачев і сказав: "Я тут пишу новий альбом. Чи не міг би ти дати мені яку-небудь пісню для нього?" Я кажу: "Ось бери "Все це — рок-н-рол". Хороша пісня". Він її взяв і дуже добре зробив. Мені подобається, як у нього це вийшло. Молодець.

Костю, питання про твої духовні принципи, які в тебе сильно змінилися. Я знаю, ти нещодавно хрестився, їздив до Ієрусалиму. Та й пісні усі побудовані на якійсь боротьбі зі звіром, що живе у тобі. Як щодо практичних дій, наприклад, кинути пити, палити? І як проходить боротьба з гординою, що у нас самих, адже чим більше людині дано, тим більше в ньому цієї гордини?

Дійсно, це так. Добре, що ти розумієш, про що пісня "Тавро звіра" та деякі інші, що я написав. Я православна людина і тому найбільш важливим для себе вважаю спасіння своєї безсмертної душі. А яким чином її врятувати? Природньо, шляхом упокорювання. Упокорювання, посту й молитви. Всього того, чого від нас вимагає православна віра. Я прагну цього, але біси деколи перемагають. Я маю на увазі всілякі заподі. Вони, звичайно, трапляються, але з цим треба боротися. На Великий піст кидав палити, але потім знову почав. Тож є над чим працювати. І я буду це робити.

Чи приймав ти коли-небудь наркотики? Адже вони були невід'ємною частиною рок-культури.

Я приймав наркотики досить довго, але зараз, хвалити Бога, позбувся цієї згубної звички і, сподіваюсь, назавжди.

Усі, хто чув АЛІСУ, знають, що невід'ємною частиною твоєї творчості завжди була містика. Притому містика класична, російська з відьмами, чаклунами, чортами та шабашами. У гармонії чи дисгармонії все це співіснує із твоїми релігійними поглядами на життя?

Все відбувається дуже логічно і природньо. Я, як і Велика Русь, вибачайте порівняння, пройшов той самий шлях — від дрімучого язичництва з чаклунами й відьмами й прийняття певної віри, що веде "во врата узкіе" вірним шляхом. А в якій гармонії все це є? В гармонії людини на ім'я Костянтин Кінчев. Ті пісні я написав, коли був язичником, і вони залишаються з тим Кінчевим. А зараз Кінчев інший — православний. Але це не означає, що від тих пісень я відхрещуюсь. Їх їх люблю, вони частка мого життя.

Багато хто з російських музикантів заграють з політиками (наприклад Єгор Летов), дозволяючи собі зі спени репліки, як то "Ну, як будемо ділити Чорноморський флот?". Що ти взагалі думаєш про продажних рокерів?

Продажні рокери. Насамперед, як сказав Господь, "не суди, та не судимим будеш". Якщо хтось обирає собі саме такий шлях, то що ж тут поробиш? Це його право, він має цілковиту свободу — вибору. Шануючи безмірно душу людську, кожен сам повинен обрати шлях, яким йому йти. Якщо хтось обрав саме продажність, нехай іде, сам їх судити я не візьмусь. Що ж до загравання з політиками, то діло це взагалі небезпечне, бо ж їхнім розумом керує сатана. Це всі знають. Тому загравання з політикою є, насправді, загравання з сатаною. З грішми те ж саме — це ж все ті ж спокуси, що чинить цей рогатий дядечко.

У тебе колись було специфічне сприйняття життя. Тобі подобався лозунг панків "життя — це черга за смертю". Чи ти думаєш так само зараз?

З точки зору панк-року це дійсно так, тому що у панківському русі нема нічого творчого, а є тільки голтий негатив та протистояння всім устоям. Як протистояння всім устоям, мені дуже подобається панк. Як цілковита відсутність виходу, він приречений на вимирання. Як казав законодавець панк-руху Сид Вишез, "кому більше 25-ти — той уже не панк". Я не можу вітати таку заяву, я не можу погодитись з тим, що всі повинні жити до 25-ти. Живіть довше, йдіть від панків і ставайте на вірний шлях. Шлях віри і служіння.

Костянтине, на твоєму альбомі "Шабаш" є чудові слова: "Всім тим, хто віддав свою душу вітру; всім, хто знає, що таке любов, але вміє і ненавидіти, АЛІСА дарує свій вогонь". Чим би міг ти зараз продовжити ці слова?

Іти шляхом вітру до врат вузьких. Не розпилюватись на врата широкі ●

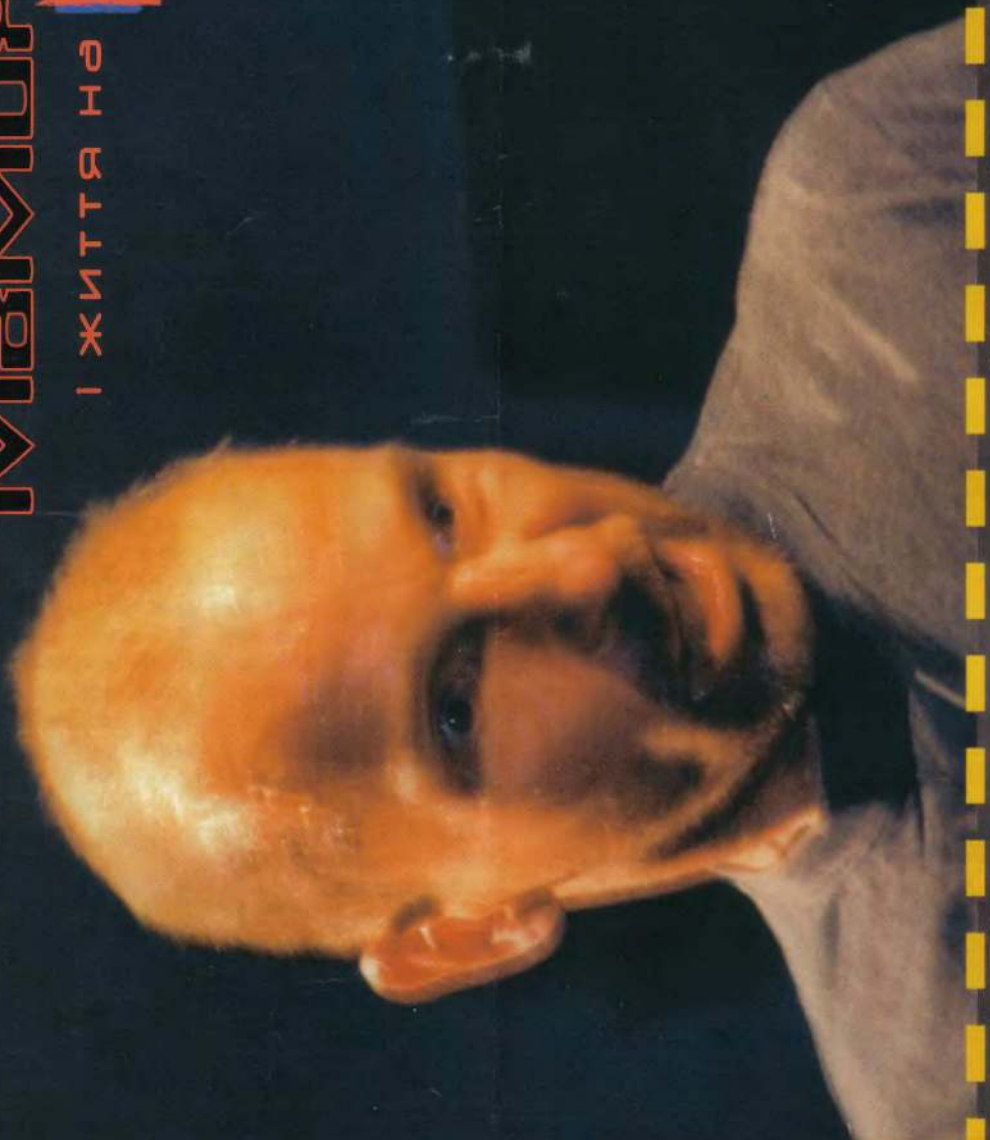
Колись, ще в армії, ко-
лективно споглядаючи
ідеально незрілу телепере-
дачу «Музичний ринг»,
я вперше побачив вибі-
тку Петра Мамонтова і
був шокований. А тут
ще брати по сцені та
пліччю знаючи про мою
прихильність до всього
«неправильного», зажа-
дали оцінки цьому, вже
явному «непогодвору».
Але я не міг ще здо-
ганутися, подивлявшись
мені ще чи ні і прокину-
вшись шось невразли-
во. Це через такий
вік з гротом і надививався
«Звуки — муз». Більше я
його по телевізору не
бачив, а тільки сплях у
записі, а тільки про
нього читав, а тільки
до вуха долинало «ра-
діо» — «Свердловськ»,
«Ужгород» — «Прикарпаття» і
таке інше. Та чи важли-

во це все? Один раз — і таке враження.
І от нова зустріч. Гляди театр і порозумієш.
Також. Такий театр починається не з півдня, а з півночі, однієї з перших дійових осіб.
су ноти, обвішані величезними й хаотичними, як драконі, мовчаннями, планки з банками тива, художнього вигляду боро-
дані з закрученими вусами і навіть бородами, шпирі, один із них питає в мене:
— А що тут буде?
— Бачиш? Каже! — «А що ж, жінка на масаж».

Мамонтов

І життя на сцені

Сподат показав на якогось типа з малявськими вусами й сказав:
— А це пектор?
— Ні, у того інше прозвище.
Розмова не клеїлася, але тут згасло світло і на сцені різко з'явився Петро Мамонтов.
— А от і пектор.

Коли все погасло? Повиний заб'ювати очей людей, які по різному вражені, але розуміють що незвичайно.
до свого щирого нову.

Гравачі розмову двох,
троях персонажів одно-
часно.
— Нічого не розумію! —
кричав з вух солдат.
— А ти не розумій. Відчу-
вай, розуміння прийде
пізніше.

У кінці вистави він разом
з жінкою стояли, аплодисували
співникам від напруженої
манови. Мабуть відчув.
Потім ще була пісня, і одно-
вчеськи наставили.
— Про муку заспівай про
муку! — долинало із залу,
але він пішов із сцену
за втілю.

Після години пролетів
жк. викон. Доброго пот-
рошку, мабуть так і треба,
і недовдоволеність. Жувати
треба самим.

В апараті лишився один
кадр. Я фотографував са-
мостій стілець на сцені —
весь декораций.

ТЕКСТ І ФОТО СЕРГІЯ КУЗМИЧ

1871

1917

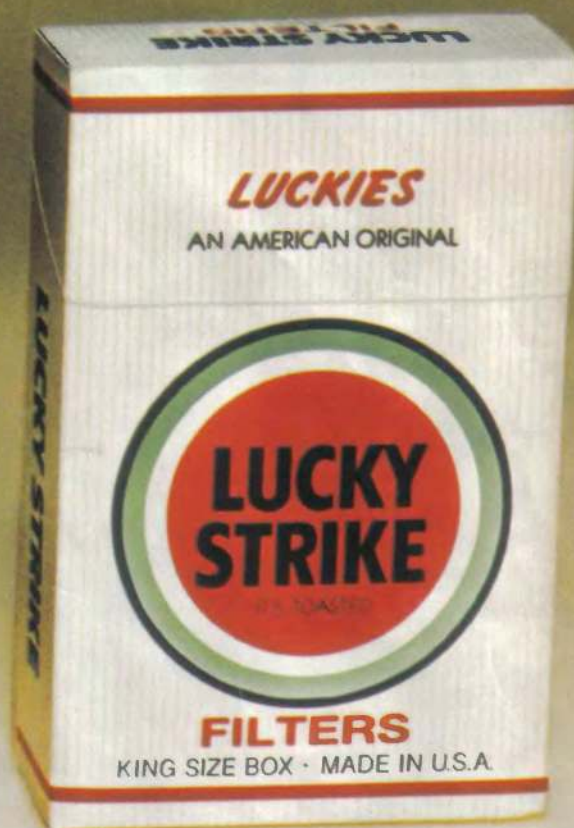
GET LUCKY

An American

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я ПОПЕРЕДЖУ

1941

СЬОГОДНІ

Original since 1871.

Є: ПАЛІННЯ ШКІДЛИВЕ ДЛЯ ВАШОГО ЗДОРОВ'Я

Океан Ельзи

СТЕРЕО

 1997
4
№

БАЗА

Діалог біля телевізора

Ой, Вань, помру від динозавриків...

Ви: Що це за диво таке — домашній кінотеатр якийсь? Домашній театр — зрозуміло (до речі, саме з нього починався професійний).

Я: А ще домашній цирк.

Ви: ???

Я: Завітайте до мене в гості, коли моя п'ятирічна дочка повертається з дитячого садка...

Ви: Хіба телевізор не є побутовим аналогом кінотеатру?

Я: Але ж чи можна порівняти розміри! Якість зображення!

Ви: Телевізори бувають різними і деколи їхня діагональ залежить від діагоналі портмонея. Купуйте добрий телевізор та якісний відак — ось вам і домашній кінотеатр.

Я: Але ж звук!!!

Ви: Будь ласка: стерео. Можна навіть пустити усе через колонки.

Я: Ви, мабуть, не зрозуміли. Звук-то багатоканальний. Ось уявіть: по-заду ліс шумить, справа стріляють, з лівого боку поранений кричить, у центрі хтось розмовляє. Усе, як у житті. Круто!

Ви: Тобто — ефекти, ефекти... Мені здається все це схожим на іграшки для заможних. Тоді так. Я розумію, навіщо я купую стерео (а не моно) систему. Але сприйняття якого фільму буде повноціннішим у домашньому кінотеатрі, ніж у випадку самотнього телевізора?

Я: Ну, по-перше, "Парк Юрського періоду". Коли ці страхиття рикають, мої сусіди навіть перестають стукати по батареї. По-друге, усі фільми, де є вертоліт або багато стрілянини. А спецефекти! Існує безліч цікавих американських фільмів.

"Ви" якось незрозуміло замислилися. Але раптом "Я" замислився теж.

P.S. Проблема домашнього кінотеатра (іноді помилково використовують термін "домашній театр") не така проста, як уявляється на перший погляд, і має багато сторін. Цю тему ми плануємо освітити в одному з найближчих випусків "Стерео Бази".

Засновник
ТОВ «КМ-Мультимедіа»

Відповідальний за випуск
Олег Удовенко

Дизайн та макетування
Юрій Крамаренко-Богданов
majorpro@hotmail.com
Володислав Кисельський

Реклама
Ігор Хлопачий

© КМ-Мультимедіа, 1997

Чи легко сьогодні шанувальникам високоякісного звуку зробити правильний вибір апаратури для задоволення своїх потреб? Адже зі вступом в еру цифрового звуку і двоканальні стереосистеми, і багатоканальні системи домашнього кіно повинні не тільки забезпечувати звук належної якості, але й розпізнавати цифрові формати, в яких цей звук закодовано. Ще кілька років тому єдиними джерелами цифрового звуку були CD, DAT, DCC, пізніше — MD. Зараз же, з появою нового носія інформації — DVD, кількість цифрових стандартів кодування звуку значно зростає.

HI-END

НАЙБЛИЖЧОГО МАЙБУТНЬОГО

MADRIGAL
AUDIO LABORATORIES INC.

SP

айближчим часом нам, можливо, доведеться мати справу з такими цифровими форматами:

- 2-канальний 16 bit PCM – використовується в CD
- 2-канальний HDCD – поліпшений варіант CD, але в наявності обмежена кількість дисків
- 5.1-канальний Dolby Digital (AC-3) – базовий аудіоформат для DVD Video дисків за межами Європи
- DTS – набуває поширення в США
- MPEG Audio (Musicam) – базовий аудіоформат для DVD Video дисків, що будуть продаватись в Європі. Цей формат може підтримувати як 5.1-, так і 8-канальну конфігурацію, як і DTS. Очікується значне поширення цього формату з появою DVD дисків. DVD аудіоформати, наприклад 20 bit 48 kHz PCM.

Але, враховуючи стрімкий розвиток цифрових технологій, сьогодні важко сказати, які цифрові формати будуть найбільш поширені через 5 – 10 років. Велика кількість можливих змін в стандартах цифрового звуку, більшість з яких зосереджена навколо DVD, породжує стільки питань, що деякі люди, які бажають придбати найсучасніше аудіообладнання, відкладають покупку на невизначений термін. І це зрозуміло, адже вони бажають мати впевненість, що придбане аудіообладнання морально не застаріє вже через рік через затвердження нових стандартів цифрового аудіо або з появою нових носіїв інформації.

Існують три шляхи вирішення цієї проблеми:

1. Постійно чекати появи нової, більш досконалої аудіотехніки, не купуючи нічого.
2. Купувати щось тимчасове і робити заміну при появі більш досконалої техніки, втрачаючи на цьому гроші.
3. Придбати, як завершальну покупку, такий аудіокомпонент, який буде взмозі самостійно, без матеріальних витрат пристосовуватись до змін в цифрових технологіях.

Третій шлях вирішення цієї проблеми впровадили в життя інженери американської фірми Madrigal Audio Laboratories, чия продукція добре відома під торговими марками "Proceed" та "Mark Levinson". Аудіокомпоненти фірми Madrigal асоціюються у прихильників високоякісного звуку з "важкою артилерією" Hi-End.

Свій новий аудіокомпонент, Proceed Digital Surround Decoder (PDSD), фірма Madrigal розробляла, користуючись гаслом: "Завжди купуйте якість, а не продукт нової технології!" Вже сьогодні для PDSD реальною є можливість роботи з форматами Dolby Digital (AC-3), DTS, MPEG2/Musicam, Dolby Pro Logic, Intelli Logic, THX, передбачена велика кількість режимів

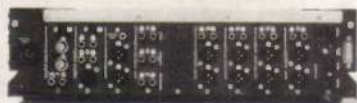
Surround для музики. Proceed DSD – це багатоцільовий цифровий декодер, який має унікальну можливість пристосовуватись до інших компонентів аудіосистеми або системи домашнього кіно та до нових цифрових форматів, залишаючись на вершині технологічних досягнень впродовж багатьох років. При його розробці особлива увага приділялась якості звуку, потужності процесора та можливості пристосування до зовнішніх умов. Останнє дозволяє з впевненістю стверджувати, що PDSD під силу працювати в таких конфігураціях домашніх аудіосистем, які сьогодні навіть важко собі уявити. Але в той час, коли в інших аудіодекодерах така можливість досягається шляхом небезкоштовної заміни чи встановлення обмеженої кількості мікросхем, що декодують певний формат, PDSD готовий до апгрейду навіть без необхідності його розборки.

Конструкція PDSD програмно орієнтована. Потужність її процесора дозволяє працювати з потоками даних, швидкість яких на 20% перевищує можливості найбільш перспективного носія інформації – DVD диска представляє собою фундамент аудіосистеми майбутнього, PDSD, що зберігає в своїй пам'яті інформацію про відомі на сьогодні цифрові формати, а також THX та Dolby Pro Logic, займаючи всього 10% її об'єму. Інші 90% пам'яті чекають на появу нових цифрових форматів. Ця пам'ять може бути використана в будь-який час шляхом запису в неї нових програм. Зробити це дуже просто. Найсучасніше програмне забезпечення для PDSD може бути отримано через Internet і переписано в пам'ять PDSD за допомогою його обчислювальних ресурсів. Інший простий спосіб апгрейду для PDSD – придбати CD ROM диск з програмою обробки потрібного цифрового формату та "програти" його на будь-якому CD програвачі, цифровий вихід якого підключено до PDSD. Інформація з диска буде розпізнана, як нове програмне забезпечення (не музика) і переписана у вільну ділянку пам'яті.

PDSD найбільш повно розкриває свої можливості при сумісній роботі з AV-передпідсилювачем Proceed PAV, використовуючи його аналогові ресурси й інтерфейс зв'язку з користувачем.

Комбінація Proceed PAV/DSD може стати серцем аудіосистеми чи домашнього кіно найвищого рівня, одночасно обслуговуючи до чотирьох кімнат. Всі компоненти такої системи можуть бути з'єднані між собою шиною інформаційного зв'язку,

обмінюючись інструкціями, проводячи повну автодіагностику, одним словом, роблячи все, щоб система в цілому була "прозорою" для користувача, щоб він не бачив складності процесів, які в ній відбуваються. Потрібно лише натиснути кнопку PLAY на обраному джерелі звуку, а система сама вибере найліпшу конфігурацію і занурить Вас в океан звуку ●

KORG:

на приреченій. успіх!

Компанія KORG, що широко відома у всьому світі, на протязі всього свого існування за-рекомендувала себе виключно з кращої сторони, подарувавши музикантам десятки найвишуканіших інструментів, а слухачам — миттєвості насолоди музикою.

Придивіться до музичних програм на телебаченні — напевно, ви побачите клавішний інструмент KORG. На концертах популярних виконавців — знову KORG. Інструменти KORG використовуються музикантами всюди: запис у студії, робота вдома, концерти та сесії. А перелік музикантів, які мають у своєму арсеналі щось від KORG, зайняв би всі сторінки часопису. В чому ж криється запорука успіху та популярності KORG? По-перше, спеціалісти фірми постійно піклуються про майбутнє музики та у більшості випадків своєчасно створюють інструменти у "потрібний" час, а звучання інструментів гармоніює з тенденціями в музиці.

По-друге, класичне звучання інструментів та приладів від KORG просто не старіє, а лише трансформується у vintage style, що зараз дуже шанується. Палітра інструментів, які зараз випускає KORG, на диво різноманітна. Ми познайомимо вас лише з невеличкою частиною продукції фірми KORG, яку у повному асортименті на нашому ринку пропонує "АТ Трейд Україна".

Серед розмаїття клавішних інструментів особливе місце займає серія Trinity. Ця молода елітна серія відкриває вражаючі можливості для володаря. Прекрасний сучасний звук, зручний для користування та разом із тим мультифункціональний секвенсор, напіввідпавжена клавіатура, чудовий дисплей, функція Touch Screen,

за допомогою якої всі операції простежуються на дисплеї. Якщо ви займаєтесь аранжуванням, Trinity — це справжній скарб.

Синтезатори серії I вже остаточно увійшли у золотий фонд клавішних інструментів. Їхній класичний саунд можливо почути у багатьох записах та фільмах. Якщо ви не можете дозволити собі "клавіши" за 2-3 тисячі доларів, KORG пропонує модель X5D, яка вже знайшла своє місце на українському ринку. Їх вже мають у своєму арсеналі Табула Раса та Скрябін.

Новинками цього сезону стали i5X та iX300 — недорогі, але надзвичайно функціональні апарати. Зручна клавіатура, восьми- та шістнадцятитрековий секвенсор, автоакомпанемент, вмонтована акустика дозволяють використовувати ці інструменти практично в будь-якій ситуації. Але найбільш популярними вони стали серед музикантів, працюючих на сцені, для яких оперативність грає вирішальну роль.

Справжнім успіхом у гітаристів користуються процесори ефектів серії G та AX — чудові характеристики, компактність плюс безмежні можливості та бездоганний дизайн. Найголовніше — ціна, яка під силу навіть новачку. Для шанувальників різноманітних звукових ефектів пропонується серія SOUNDTANK. Будемо сподіватися, що і надалі KORG буде радувати цікавими новинками.

Статтю підготовано за матеріалами, які були люб'язно надані фірмою "АТ Трейд Україна"

KORG

УВАЖАЄМЬЕ КОЛЛЕГИ!

Компанія АТ Трейд Україна, займаючи лідируючі позиції на музичальному ринку України і являясь офіційним дистриб'ютором ведучих американських і європейських фірм-производителей музичального обладнання, предлагает Вам всестороннее и взаимовыгодное сотрудничество. Если Вы НАШ ДИЛЕР — У ВАС ЕСТЬ ВСЕ:

- самые выгодные цены;
- самое лучшее оборудование;
- самая новая информация;
- самая быстрая поставка.

Всем заинтересованным лицам **БЕСПЛАТНО** высылаем информационные пакеты. Наш адрес: 252042, г. Киев, буль. Дружбы Народов, 13 тел. / факс (044) 269-21-76, E-mail: attrade@attrade.kiev.ua

ALESIS

процессоры эффектов и динамической обработки звука, многоканальные цифровые ADAT магнитофоны, синтезаторы и звуковые модули

MACKIE

американские микшерные пульта для студий, концертных залов, дискотек и конференций, усилители и активные мониторные системы

KORG

клавишные инструменты, синтезаторы, модули и рабочие станции

ENSONIQ

клавишные инструменты, семплеры, модули, процессоры эффектов и рабочие станции

CREST

высококачественные усилители любой мощности

MARTIN AUDIO

акустические системы для озвучивания дискотек, клубов, концертных площадок

E-MU

синтезаторы, семплеры, звуковые модули, многоканальные цифровые магнитофоны с системой записи на жесткий диск

DIGIDESIGN

системы записи и редакции звука на HD, монтажа, обработки звука, премастеринга и мастеринга, а также пост-продакшн на базе Apple Macintosh и IBM PC

STEINBERG

профессиональные секвенсорные программы с записью звука на жесткий диск, редакция и обработка звука

LEXICON

профессиональные процессоры эффектов

SYMETRIX

приборы обработки звуковых сигналов, микрофонные предусилители

MOTU

MIDI-интерфейсы, профессиональные секвенсорные программы, компьютерное обеспечение

TL AUDIO

ламповые процессоры обработки звука и микрофонные предусилители

GENELEC

активные мониторные системы

IBANEZ

высококлассные электро- и акустические гитары

OVATION

лучшие в мире электроакустические гитары

JACKSON / CHARVEL

электрогитары для рок-музыкантов

TAMA

ударные установки

CAD

концертные и студийные микрофоны

HORIZON

профессиональные кабели, мультиторы и сплиттеры

SWITCHCRAFT

профессиональные разъемы, кабели, аксессуары

MARANTZ

профессиональные CD-плееры, кассетные деки, CD-рекордеры, портативные репортерские магнитофоны

EAW

инсталляционные акустические системы для любых объектов и погодных условий (от вокзалов до стадионов)

Мій гім — моя фортеця

особливо

коли він оздоблений

колонками

Castle

Одним із головних здобутків акустичної інженерії останніх років стало створення компактних повнозвучних систем. Компанія Castle Acoustics, заснована в 1973-му році, отримала свою назву від історичної фортеці XI сторіччя Skipton Castle. Це — одна з найсучасніших у світі hi-fi компаній, яка виробляє системи, що відтворюють живу музику.

Виробництво Castle Acoustics розміщено у старовинному фабричному приміщенні історичної частини Скіптона.

Акустичні системи Castle незмінно отримують високі оцінки найпрестижніших часописів. Завдяки корпусам бездоганної роботи і відмінному гатунку звучання, слухати їх — справжня насолода.

Крім того, системи Castle — надзвичайно надійні. Доказ надійності — 5-ти-річна гарантія. Високий гатунок виробів саме британського дизайну пояснюється тим, що і корпуси, і динаміки виготовляються в одному приміщенні, а контроль провадиться на всіх рівнях виробництва з тим особливим ентузіазмом і шаною, які відчуває кожний відвідувач старовинної фабрики в Скіптоні.

Таке відношення до праці добре відобразив пан Грехем Макгі, виконавчий директор Castle Acoustics: "Основа всіх наших робіт — найретельніше дослідження фізики звуку, але коли на завершення робочого дня виникає потреба почути власне звук — усі технології ні до чого. На щастя, всі ми справжні шанувальники музики і постійно слухаємо "живу" музику, саме вона і визначає напрямки наших зусиль".

Збереження штату кваліфікованих робітників, стаж яких перевищує 10 років — важливий здобуток компанії. Саме завдяки досвіду майстрів корпуси систем Castle виготовляються в кращих традиціях столярного мистецтва. Велика увага приділяється вибору деревини, яка на протязі багатьох років отримується від одних і тих самих постачальників. Адже природне багатство дерева надає особливого тепла звуку. При виготовленні корпусів використовується 9 різновидів шпону, серед яких червоне дерево, дуб, рожеве і тисове дерево. Модель Castle Clifton — одночасно і найменше (6 літрів), і найбільше досягнення компанії.

Clifton — це живий звук, який випромінюється з дуже компактного корпусу і зберігає всі якості

акустичних систем Castle. Спеціально підібрані випромінювачі, 25-міліметрові м'які куполи твітерів і 130-міліметрові конуси бас-динаміків з'єднані простим фільтром таким чином, що втрати гатунку зведені до мінімуму, а звук відтворюється точно, детально і ефектно. Castle Clifton — колонки маленькі, але враження можуть справити велике.

Завдяки цілеспрямованості дизайну і технологічності виготовлення динаміків значно підвищився стандарт відтворення звуку у своєму класі акустичними системами Castle Isis. Гладкий, чудовий малюнок високих частот є досягненням того ж 25-міліметрового напів-сферичного твітера. А можливість використання високих потужностей і відтворення правдивого, суцільного басу — досягнення цільнолитного 130-міліметрового бас-динаміка, в центрі якого високотемпературний kern Клептона. Високий рівень сумісності динаміків і фільтру дозволяє системам Isis бути більш чутливими у верхній частині середньої смуги частот аудіо-спектру. А оскільки це — саме те місце, де знаходиться більшість музичних деталей, то чистота і ясність відтворення дозволять вам почути більше музики.

Крім вищеописаних систем, компанія Castle виготовляє ще дві системи, які потребують підставок більш високого цінового класу Tay і Eden.

Незважаючи на об'єм в 16 літрів, Castle Severn — це прості в користуванні компактні системи, які встановлюють на підлозі. Вони не стануть домінантою кімнати, ви отримаєте тільки більше задоволення від улюбленої музики.

Подібно до всіх систем Castle, Severn мають гарний вигляд і звук. У них неширокий профіль і невелика глибина, а внутрішня конструкція складається із структурних елементів, розміщених таким чином, щоб відтворюваний звук мав найвищий гатунок.

Ділення корпусу всередині рівно на 2/3 надає Castle Severn істотні звукові переваги. За його допомогою оптимізується об'єм верхньої частини корпусу для коригування відображення басу, завдяки чому звук відтворюється рівно і точно. Воно також діє як асиметрична перетинка бокових панелей, скорочуючи резонанс і забарвленість, і бас залишається вірним і суцільним. Його нахил допомагає скоротити внутрішні сто-

ячі хвилі, забезпечуючи відповідну частоту, і надає можливість розмістити фільтр за межами акустичної камери — у нижній частині корпусу, що підвищує гатунок звуку.

Прихильникам музики Castle пропонує і другу акустичну систему фазоінверторного типу для встановлення на підлозі — Castle Avon. Враховуючи потребу йти в ногу з часом, виробники hi-fi обладнання використовують найкращі сучасні матеріали. Так, компанія Castle для 170-міліметрових бас-динаміків системи Avon зупинилася на дорогому карбоновому волокні, яке має легку вагу і цікаві особливості робочих характеристик. У верхньому ряді акустичних систем Castle, крім описаних, ще дві моделі: Harlech і Howard S2, особливість яких полягає у використанні двох бас-динаміків в корпусі, що дозволяє реалізувати переваги техніки 1/4 хвилі.

При використанні одного випромінювача басу в режимі 1/4 хвилі відтворення басу стає кращим; при використанні двох випромінювачів — ефект подвоюється, а результат — покращується.

Все так, але, як правило, це потребує збільшення корпусу вдвічі. Castle Harlech порушують ці правила і розбивають стереотипи.

Незважаючи на використання двох бас-динаміків, Castle Harlech виглядають елегантно і струнко, ефективно подвоюючи довжину резонуючої колони без збільшення корпусу в глибину. Завдяки точній взаємодії двох бас-динаміків вдосконалюється відтворення басу. Це особливо помітно на голосних і багатозвучних пасажах, де гармонійність і рівновага забезпечуються другим із двох 120-міліметрових бас-динаміків.

Створені для відчуття більшої наповненості життя, більш потужні Castle Howard S2, мають досконалий зовнішній вигляд і звучання. Більший корпус вимагає і більш потужного бас-динаміка, щоб заповнити великий об'єм і довгий горн. Використання 1/4 хвильового ефекту дає можливість у великому об'ємі корпусу створювати і великий об'єм звуку, мало спотворений і дуже точний, що відповідає двом головним показникам справжнього звуку hi-fi. А високі регістри делікатно відтворюються 25-міліметровим металічним куполом ВЧ-динаміка.

На завершення хочеться додати, що логічним об'єднанням всіх акустичних систем компанії Castle Acoustics стало створення центрального гучномовця Keep у системі Home Cinema, і тепер комбінаторика акустичного доквілля залежить від вашого бажання •

разработка и осуществление проектов технического обеспечения мероприятий в залах, стадионах, улицах, площадях (звук, свет, сцена)

разработка и осуществление проектов озвучивания различных помещений (залы, дискотеки, ночные клубы и т. п.)

реализация, инсталляция звукотехнического, музыкального оборудования, инструментов

разработка и изготовление индивидуальных звукотехнических и музыкальных устройств под заказ

аренда оборудования

организация и проведение культурных мероприятий, концертных программ

тел. 229 5079, 449 4954, 432 2787, тел./факс 570 3335 E-mail: vli@elvisti.kiev.ua

BORN IN THE USA

BROTHERS IN SOUND

The Finest in
Professional Audio
and Musical Instruments

B & S
electronic
UKRAINE

BS electronic
Museum Lane 8
252001 Kiev-1

«ГалаS» ХІТ-ПАРАД

Вже другий випуск журналу наш хіт-парад очолює Ірина Білик. Лише нещодавно позиція групи ВВ здавалася впевненою та непорушною. Та ось вже на п'яти її наступає "співак кохання, місцевий Орфей" - Олександр Пономарьов. Взагалі, залишається констатувати, що останнім часом більш активно "галасують" у нашому хіт-параді прихильники вітчизняної поп-музики. Здають свої позиції КОМУ ВНИЗ, і ТАБУЛА РАСА, і львівські рок-групи. Нумо, братики! Будьте більш наполегливими, доведіть, що жива в Україні рок-музика і прихильників у неї не менше, ніж у поп-музики.

Нам залишилось лише повторити правила, за якими треба приймати участь у "галасуванні". Необхідно вказати п'ярку (5) власних улюблених груп чи виконавців та три (3) ваші улюблені пісні, причому обов'язково, щоб вашу улюблену пісню виконували ваш улюблений співак чи група. Повторюємо: 5 виконавців / груп та 3 пісні / композиції. Не більше!

Надсилайте свої списки за адресою: Україна, 253094, Київ-94, а / с 457 (по можливості - на поштових картках). Можна також надсилати їх по факсу (044) 554-71-16, але дуже бажано, щоб це було пізно вночі. Нарешті, дуже зручно зробити це, якщо передати інформацію на пейджер за телефоном 0-54 для абонента 54-17. При цьому повідомлення повинно бути приблизно таким: "Хіт-парад. Виконавці Білик. ВВ. Пономарьов. Кому вниз. Скрябін. Пісні. Весна. ВВ. Мить весни. Руслана. Я йду на війну. Білик", тобто спочатку навести своїх улюблених виконавців, а потім свої улюблені пісні.

В	И	К	О	Н	А	В	Ц	І	П	І	С	Н	І
1.	Ірина Білик			11.	ПЛАЧ ЄРЕМІЇ			1.	"Весна" / В.В.				
2.	В.В.			12.	Лана Меркулова			2.	"Доля" / Е. Кравчук				
3.	О. Пономарьов			13.	Руслана			3.	"Зіронець" / О.Пономарьов				
4.	СКРЯБІН			14.	Т. Повалій			4.	"До смерті і довше" / СКРЯБІН				
5.	Е. Кравчук			15.	М. Бурмака			5.	"Війна" / І.Білик				
6.	ГРІН ГРЕЙ			16.	Т. Петриненко			6.	"Под дождём" / ГРІН ГРЕЙ				
7.	ТАБУЛА РАСА			17.	М. Одолюська			7.	"Шейк-шей-шей" / ТАБУЛА РАСА				
8.	КОМУ ВНИЗ			18.	МЕРТВІЙ ПІВЕНЬ			8.	"Вона" / ПЛАЧ ЄРЕМІЇ				
9.	Катя Chilly			19.	ВАН ГОГ			9.	"Франсуа" / І.Білик				
10.	Ані Лорак			20.	АША			10.	"Море" / Лана Меркулова				

Billboard

charts

ЦЕЙ ТИЖДЕНЬ	МИНУЛИЙ ТИЖДЕНЬ	ВИКОНАВЕЦЬ / АЛЬБОМ	КІЛЬКІСТЬ ТИЖНІВ У ЧАРТІ	НАЙВИЩА ПОЗИЦІЯ
1	2	Puff Daddy & THE FAMILY / No Way Out	6	1
2	new	OASIS / Be Here Now	1	2
3	1	FLEETWOOD MAC / The Dance	2	1
4	new	Trisha Yearwood / (Songbook) A Collection Of Hits	1	4
5	3	SPICE GIRLS / Spice	30	1
6	4	soundtrack / Men In Black - The Album	9	1
7	5	MATCHBOX 20 / Yourself Or Someone Like You	26	5
8	8	JEWEL / Pieces Of You	81	4
9	6	HANSON / Middle Of Nowhere	17	2
10	7	BONE THUGS-N-HARMONY / The Art Of War	5	1
11	10	Sarah McLachlan / Surfacing	7	2
12	11	PRODIGY / The Fat Of The Land	9	1
13	12	SUGAR RAY / Floored	10	12
14	9	Billy Joel / Greatest Hits Volume III	2	9
15	14	SUBLIME / SUBLIME	57	13
16	17	GOD'S PROPERTY from Kirk Franklin's Nu Nation / God's Property	14	3
17	21	Fiona Apple / Tidal	51	17
18	15	BACKSTREET BOYS / Backstreet Boys	3	15
19	13	soundtrack / Def Jam's How To Be A Player	4	7
20	23	Mary J. Blige / Share My World	19	1

Стан на 12 вересня 1997 року

Reuters

Mick Jagger

Дружина Міка Джеттера Джері Холл вже на п'ятому місяці вагітності. Це подружжя, яке створилось у 1990 році, вже має трьох дітей у віці від 4 до 13 років. Вперше вони зустрілись у 1977 році, коли Джеттер одружився із своєю попередньою дружиною Б'янкою. А сама Джері Холл тоді була зв'язана з Брайаном Феррі. Очікувана дитина буде шостою у Міка Джеттера, окрім того, у нього є два онуки.

На далекому острові Монсеррат, що у Карибському морі, часто відбуваються виверження вулканів. Останнє вулканічне виверження було 25 червня і стало причиною смерті більш ніж двадцяти мешканців острова та ще кілька сотень залишилися безпритульними. Населення острова зменшилося з 11 000 (два роки тому) до 5 800 (сьогодні). На цьому

віддаленому острові колишній продюсер та звукорежисер BEATLES Джордж Мартін має власний будинок і студію звукозапису. І так його ці лиха монсерратівців «зацепили за живе», що він організував у Лондоні концерт для збирання коштів. На концерті після виконання кожним власної програми виступив квартет у такому складі: Ерік Клептон, Пол Маккартні, Стінг та Марк Нопфлер. Музиканти отримали 500 000 фунтів (\$800 000) — приблизно по 138 доларів на кожного жителя острова, включаючи Джорджа Мартіна. Відбувся цей концерт 15 вересня в Royal Albert Hall.

Турне групи U2 під назвою "POPMART" відбулося на початку квітня. В оформленні сцени використані мотиви творчості Енді Ворхола. Під час виконання пісні "Hold Me, Thrill Me, Kiss Me, Kill Me" (з кінофільму "Бетмен") на екрані проходять образи згаслих зірок року: Курта Кобейна, Джима Моррісона, Джона Леннона, Боба Марлі та ... Девіда Боуї. "Дивно, — говорять журналісти, — наче нещодавно бачили Боуї живим та здоровим".

Музиканти PRODIGY ніколи не мріяли бути багатими та відомими. А тепер, коли це відбулося, вони заговорили про вихід з цієї каруселі великого бізнесу. І це тоді, коли останній альбом "The Fat of the Land" займає перші місця в хіт-парадах 22 країн, а група є хедлайнером в турне Lollapalooza! Лайм Хоулетт заявив, що він навмисне намагався знизити фанатизм та популярність навколо PRODIGY, випустивши новий сингл "Smack My Bitch Up", що містить цитати з промов Германа Герінга. Але фани схильні сприйняти групу серйозно і не розуміють іронії в піснях (як і в попередньому синглі "Firestarter"). Очевидно, електронна четвірка втомилася від уваги до їхніх персон. За словами Хоулетта, створюючи "The Fat of the Land", він знаходився під постійним тиском та більше не хоче випускати альбоми. "Судячи з цього, це не є рекламним трюком, — сказав представник записуючої фірми. Він (Лайм) завжди мав параноїдальні думки щодо того, що група існує занадто довго".

Продовжуються проблеми зі здоров'ям у Оззі Осборна. Після хвороби та раптової відміни концерту в Огайо "madman із своїм diary" збіг від лікарів та з'явився перед очима своїх прихильників. Перепросивши у глядачів, які не потрапили на концерт за тиждень до того, він протягом 90 хвилин давав рок-н-рол. За "Suicide Solution" та "Crazy Train" йому дарували все. Ну, а друге відділення не обійшлося без годинного виступу ріднесенької Оззіківської групи BLACK SABBATH. Оззі з двома ветеранами — Томмі Айюмі та Гізі Батлером виконали все, починаючи з класичного "War Pigs".

Якщо ви довго нічого не чули про Пола Саймона, це не означає, що він байдикував. Легендарний музикант закінчив роботу над 36 композиціями (в стилі мамба, салса, госпел та ду-вуп) для свого нового альбому "Sareman" та однойменної бродвейської комедії. Програма, написана разом із нобелівським лауреатом, поетом Дерекком Уолкоттом, розповідає про Сальваторе Агрон — пуерто-ріканського гангстера, якого в'язниця перетворила на чесну людину. Роль Агрона виконає Рубен Блейдс, хореографію ставить Марк Морріс. Відкриття шоу заплановано на січень наступного року.

SPICE GIRLS зробили свій альбом "U.S. Spice" платиновим чотири рази (4 000 000 примірників на всіх носіях), повторивши успіх альбому Мадонни "Like a Prayer". Шоправда, їм для цього вистачило лише одного року, а "матеріальній дівчині" — цілих вісім. Майкл Джексон, чий "Thriller" в США продається більш за все, за нову роботу "Blood on the Dance Floor" отримав лише золото. Серед інших рекордів: GUNS'N' ROSES з "Use Your Illusions" перетнули 7-мільйонну позначку; JEWEL з "Pieces of You" — 5-ти. Джиммі Баффет з "Songs You Know by Heart" — 6-ти. Альбом Бейбіфейса "The Day" має подвійну платину, як і Ніл Янг з "Harvest Moon", другий альбом Шеріл Кроу та музика до фільму "Wayne's World".

Spice Girls

Reuters

Нещодавно ФБР оприлюднило файли стосовно Елвіса Преслі, який із задоволенням виконував роль інформатора. Зокрема, Преслі вважав, що BEATLES породжують проблеми у вихованні американської молоді в дусі патріотизму і своїм непристойним, брудним виглядом та "музикою, що наводить на різні думки", збивають своїх прихильників "зі шляху істинного". І це доповідав той, якого за непристойність дозволялось показувати по телебаченню лише по пояс! Проте тодішній директор ФБР Дж. Едвард Гувер не збирався звертати увагу на подібні дурниці.

Лідер групи PRETENDERS, співачка та гітаристка Крісі Хайнд, вийшла заміж за колумбійського художника Лючо Брева. Це була тиха церемонія в Лондоні 10 липня. Хайнд розійшлася з вокалістом та лідером SIMPLE MINDS Джимом Керром у 1990 році після 6 років подружнього життя. Вони мають спільну дочку. Крім того, Крісі має 14-річну дочку від свого давнього партнера Рея Девіса з KINKS.

Дуже популярною темою для текстів пісень рок- та поп-музикантів є образи власних колег. Іноді ці згадки не завжди безпечні. Можливо, приводом для вбивств Тупака Шакура й Notorious B.I.G. були саме такі випадки. Лідер PAVEMENT згадав про SMASHING PUMPKINS у поєднанні з "really give a fuck". Результатом стало виключення PAVEMENT з турне Lollapalooza у 1994 році за вимогою SMASHING PUMPKINS. Щодо PAVEMENT, то це — скоріше виключення, а ось для трешерів ANAL CUNT така лірика — норма. Наприклад: пісня "311 Sucks" ("Пісні групи 311 так дратують, що я просто повинен написати щось про них", — сказав вокаліст A.C.); "Кожен, хто любить SOUNDGARDEN — faggot!"; "Easy-E отримав СНІД від Фредді Меркюрі" та "Кожен фанат Marilyn Manson — ще більший педік, ніж LIBERACE та VILLAGE PEOPLE разом". Але все-таки взаємні уколи рокерів — дружні та ширі.

Група VAN HALEN вирушає в турне з розкруткою їхньої останньої збірки "VAN HALEN III". Турне почнеться в Австралії на початку 1998 року, а вже вихід альбому намічений на січень-лютий наступного року. Старий склад з новим вокалістом Гері Чероне (колишній вокаліст EXTREME) за тиждень до турне проведе виснажливі репетиції.

Коли Елтон Джон понад 20 років тому співав про "like a candle in the wind", мова йшла про Мерілін Монро, життя якої згоріло мов свічка на вітрі. Зараз цей образ був матеріалізований. 54-доларова свічка від Slatkin & Co. має аромати, спеціально вибрані Джоном, та укомплектована в буклет, який зроблено за топографічним кресленням видатного співака.

ПЕЧАТЬ
НА ФУТБОЛКАХ
РЕКЛАМНОЙ ИНФОРМАЦИИ
СПЕЦДЕЖДЕ
КРУЖКАХ И БОКАЛАХ

А СКРИН

т. (044) 228-8758

ЩОСЬ У ЛІСІ ЗДОХЛО!

BLACKMORE'S NIGHT

Shadow Of The Moon
Edel, 1997

Все дитинство його ім'я було для мене священне, доки мені не розповіли анекдот про те, як Василя Івановича Чапаєва у Лондоні за Блекмора приймали. Тоді ж я, напевно, почав усвідомлювати, що всі кумири – прості смертні, звичайні люди, та чим менше їх маєш, тим краще виконуєш божу заповідь.

Ви не подумайте, що я взагалі глухий та несвідомий. Я прекрасно розумію, що Річі – класний гітарист, що соло у "Child In Time" – найвидатніше в рок-музиці, що пісні "Rat Bat Blue", "Sail Away", "Man On The Silver Mountain" – просто геніальні, а пісня "Stargazer" – пам'ятник хард-року, що рівних йому та кращих за нього мало. Мало, але вони є, та їх достатньо, щоб не заціклюватися на двох групах DEEP PURPLE і RAINBOW.

Ні для кого не є таємницею, що характер у Річі – клубок іхаків та змій, і треба бути від природи аморфним, щоб пропрацювати разом з ним хоча б упродовж одного сезону: робота в студії, запис альбому та турне з розкруткою альбому. Як зайці від Антимазая, розбіглися музиканти з його групи, виливаючи музичним оглядачам всю накопичену зовч та образи на свого колишнього лідера. Цілком зрозуміло, чого Блекмору бути пихатим та нетерпимим: з 16 років його тільки й робили, що хвалили. Лише наприкінці 70-х з появою нової музичної естетики, коли професійне володіння інструментом втратило вирішальне значення, вперше пролунала критика на адресу Блекморівського консерватизму, фальшивого сентименталізму, задохлої слинявості та відсутності почуттів гумору, часу та смаку. Тоді ж дставалося всім ветеранам хард і арт-року. Минула ця доля лише більш демократичних (LED ZEPPELIN, KING CRIMSON, Пітер Д'Ербієн) та більш екстремальних (BLACK SABBATH, GRATEFUL DEAD). Але ніхто з розкритикованих у відчай не впадав. Їх ще любив японці та східні європейці. Не знаю, чи то менталітет у нас та в японців схожий, але такі монстри, як WHITESNAKE, NAZARETH, URIAH HEPP, ще досі живі лише завдяки вищезгаданому регіонам. У 80-х у Блекмору ті ж проблеми: тікають музиканти, альбоми RAINBOW слабшають та засихають на очах, воскресіння DEEP PURPLE неминуче. Незважаючи на чудовий альбом "Perfect Strangers", критики налаштовані негативно. У них існує постулат, що старі групи повертаються на сцену заради грошей на близьку старість. Та вже наступне творіння DEEP PURPLE "The House Of The Blue Light" (87) асоціюється із прохідними композиціями Блекморівської меланхолії. Клубне завершення історії загрожують групі. Там їм складуть чудову компанію BUDGIE і URIAH HEPP, бідлашний NAZARETH та невдахи з 10 YEARS AFTER. Лірика старих гуртів стає все сумнішою у змалюванні своєї трагічної долі ("Wasted Sunset" DEEP PURPLE, "Buried Alive" BLACK SABBATH).

Великий Блекмор зависає між суцільним забуттям та нечастими, майже непоміченими альбомами, які, до того ж, постійно бомбардуються критикою. Народ вже давно слухає другу генерацію рокерів, вихованих на музиці Блекмора, та знати нічого не хоче про його нові роботи.

Та ось, варто було мені трохи посварити в "Галасі" Річі, як відбулося диво. Вийшов зовсім несхожий на попередню творчість альбом "Shadow Of The Moon". Насправді у несподіваному перетворенні гітариста винна зовсім інша персона, ніж скромний галасівський оглядач. Виною цьому її Високість – Коханя! Проект Річі Блекмора та його молоді дружини BLACKMORE'S NIGHT – це яскравий приклад того, що робить коханя з людьми. Але й тут зазловизичили: Блекмор з глузду з'їхав, кому потрібні ці солі? Ці ж самі горлопани сварили його хардові роботи останніх років. Зрозуміло, що це саме ті люди, яким ніколи не догодиш, тому що це – щинки і критикани. Але я вже не з ними, я подаю свій голос у захист цього альбому. По-перше, в ньому немає набридлого Блекморівського хардової гітари. Взагалі, звучить виключно акустична гітара. По-друге, на радість моїм вухам, не

має барабанів, точніше – ударної установки. Лише одна пісня "Writing On The Wall" має електричну гітару та виконана під драм-машину. Решта пісень – це не просто балади, це фолкові кельтські балади. Хоча нічого виняткового у вокалі Кендіс Найт немає, її спокійний, ніжний голос дуже приємно гармоніює із загальним акустичним, майже середньовічним саундом. Важко виділити якусь окрему пісню, лише "Writing On The Wall" вибивається із концепції, та й більше через те, що вона припосована й просто гірша. Чарівні інструментальні композиції повністю реабілітують Блекмора від звинувачень у стагнації творчості.

Дивно, що в один рік одразу декілька ветеранів звернулися до народної музики. Раніше за Блекмору це зробив ще й соліст YES Джон Андерсон. Але якщо Джон вже достатньо поекспериментував із народними мелосами, то навряд чи хтось чекав від Річі такого альбому. Щось у лісі здохло!

А.Белай

John Fogerty

Blue Moon Swamp
Warner Bros, 1997

В и вештаєтесь по рок-шопам та тринькаєте значну кількість грошей на касети та CD, знаєте купу дат та імен. Два випадки з трьох – це тому, що ви меломан, син меломана. Коли ви ще лішки під спілець ходили, тато крутив вам на своєму бобінному чудовиську успішних BEATLES, PINK FLOYD, ROLLING STONES та CREEDENCE CLEARWATER REVIVAL. Якщо в тата з'являлись нові платівки, до вашої хати приходили послухати їх татові друзі (звісно, із портвейном), було це Пінк Флойдівське "Dark Side Of The Moon" або ж якісь BABIES. Якщо серед них була платівка CREEDENCE, ви повинні її пам'ятати. Речі на зразок "I Put A Spell On You" або ж "Hey Tonight" дуже важко забути – мелодійні, прості, майже трюхакардні, з чітким ритмом 4/4 (гурт називали передтечею диско) та хрипкватим співом Фогерті. Пам'ятаєте? GRATEFUL DEAD наreshті такі Dead. PINK FLOYD та ROLLING STONES ще й досі живі. JETHRO TULL також, й зараз роблять більш актуальну музику, ніж свого часу. Зібрались KING CRIMSON, у котрий раз, та записали рік під назвою "Dinosaur", де досить іронічно висловили своє ставлення до реанімації старих гуртів, хоч самі в дев'яностих зробили вже чотири, досить непоганих альбоми, та декілька EP. SUPERTRAMP та SEX PISTOLS також зробили флешбек – цілі ясні – money, money, money. Будемо чекати на повернення АББІ? Збираються повертатися POLICE. VELVET UNDERGROUND – супер-флешбек дев'яности третього року, підламані смертю Морін Тейкер. Маккартні все грає та грає. Турне URIAH HEPP по Сибіру, що є мабуть останнім оплотом всенародної любові

JOHN FOGERTY

Blue Moon Swamp

до зубрів хард-року, яким треба ж щось їсти. Досить жалюгідні картини. Лише DOORS та CREEDENCE не повернуться ніколи.

Чому не повернуться CREEDENCE? Бо це ж не ті люди, що мов ROLLING STONES, з пожмаканими обличчями багаторічних пропойців можуть ще й досі бавитись у веселих юнаків. З іншого боку, їм бридко виставити себе купую старих передунів, що повернулися заради грошей, які можна при бажанні "зняти" на героїчному минулому. То були гарні часи, безперечно, але співати зараз "Suzie Q" або ж "Fortunate Son" – це

все одно, що всенародно знітись у власній неповноцінності. Ось з яким почуттям береш до рук касету з цим, досить невибагливим альбомом.

Але, що вам можна сказати в тому випадку, якщо ви не знаєте CREEDENCE? "Blue Moon Swamp" не буде популярним ні в якому випадку. Привид Нешвілу в ковбойських чоботах та "десятигалоновому" капелюху сидить на голці вашого програвача та демонструє непристойні жести. Просто такий собі кантрі-рок, щось на зразок Енді Уайта, але більш стерильний. Подібну музику гарно слухати по радіо в подорожах, як то кажуть, за океаном, хіт-хайком, клацаючи зубами о напівпорожню пляшанку пива серед геть порожнього шосе.

У цьому альбомі не інтригує жодна річ. Він просто проходить повз вуха, не залишаючись в голові. При прослуховуванні викликає теплі почуття "Rattlesnake Highway", що є найменш банальною в музичному аспекті, але через півгодини її вже неможливо пригадати, як і решту речей. Але якщо "Walk In A Hurricane" або вищезгаданий "Rattlesnake Highway" в чомусь схожі на продукцію Фогерті тридцятирічної давнини, в цілому матеріал справляє враження написаного з тією метою, щоб ані в якому разі не бути схожим на CREEDENCE, бо від Фогерті чекають на це – так, "бітломани" слухають сольні записи Маккартні, зітхаючи з приводу старих лагідних BEATLES.

Плюси цього альбому – гарна якість звуку та тверде почуття стилу: рок – це рок. Але якщо вам не подобається рок, або ж ви не маєте бажання ностальгувати, ви скоріше купите собі іншу касету й матимете рацію, бо слухати подібну музику у вашому тенденційному віці – це патологія. Фогерті, Колінз та інші "соліючі" старі – це не для "мальчиків, но мужей". "When I'm Sixty-Four" тоді можливо й мені сподобається "Blue Moon Swamp", а зараз я ліпше послухаю CREEDENCE, чого й вам бажаю.

Олексій Росовецький-Гіндіч

С Т О В П И

Не вбивайте mf

depeche Mode

Don't kill mf
depeche mode

У дитинстві я не дуже любив відвідувати перукарню. Тріскучі підстригальні машинки, смердючі флакони з гумовими розпилювачами пригнічували мене не менше, ніж бормашина якогось завзятого карієсника. Коли моя надмірна кудлатість ставала занадто вже помітним подразником для класного керівника та батьків, я приречено плентався до цирюльні, плюхався в одне з вільних крісел і, дивлячись на себе в дзеркалі, бачив також відображення великого кольорового постера, що висів на стіні позаду. На постері красувались чотири затягнутих в чорну шкіру молодиків з короткими набріолінієними зачісками. Внизу був іноземний напис — DEPECHE MODE. Вірно прочитати цю назву я зміг значно пізніше, власне, як і прослухати музику. Тоді ж на запитання тітки-перукарки, чого саме бажає юний піонер, я звично тицяв пальцем у напрямку постера. Ось так, головне — коротше, щоб не з'являлись тут наступні кілька місяців. Коли скрубчі ножичі починали своє чорне діло, основним завданням було відключитись, пірнути в свої вигадки та фантазії. Як правило, це вдавалось. Особливо легко було уявити себе якимось самотнім королем чи принцем. Крісло в перукарні так нагадує трон, а простирадло, яким вас обгортають під самісіньку шию, — королівську мантию. Я згадую цю дитячу фантазію кожного разу, коли дивлюсь модівське відео "Enjoy The Silence". Самотній романтичний король (Девід Гехен) з шезлонгом, дорожній варіант трону, ходить по різній екзотичній натурі, а потім, знайшовши місце, сидить, адивляючись у далечінь. Можливо, він також згадував свою перукарню і того хлопця, що, дивлячись у дзеркало, бачив не закутаного в простирадло піонера, а самотнього короля...

Та якщо відкинути фантазії, здається дуже символічним той факт, що вперше я зустрівся з DM саме в перукарні, а не прочитав їхню назву на паркані чи в туалеті (як AC/DC та KISS). Бо вона, хоч і була така по-радянськи вбога, все ж таки мала якесь опосередковане відношення до моди та стилю. Адже DM завжди відрізнялись від інших поп-формацій тим, що поряд з музикою створювали свій особливий стиль, свою моду, яка мала навіть більший успіх серед масового слухача, ніж, власне, їхні альбоми. Давно відомий той факт, що в комерційному плані концертні тури DM завжди були більш вдалими в порівнянні з накладом проданих платівок. Футболки та постери також розходились значно жвавіше ніж касети чи CD. Це характерно для культової команди. Прихильники хочуть не тільки слухати своїх кумирів, але й бути схожими на них, копіювати їх стиль. Стиль, до речі, протягом останніх 17 років, а саме стільки існує група, кілька разів змінювався, та завжди лишався незмінним експериментаторський дух їхньої творчості.

Але про все по черзі. Історія DM розпочалася на початку благовісних 80-тих у провінційному містечку Базілтон, графство Ессекс, де майбутні учасники групи Вінс Кларк (синтезатор), Мартін Гор (гітара) та Енді Флетчер (бас) грали в команді COMPOSITION OF SOUND. Співав Кларк, і це заняття йому було не дуже до вподоби. Тому учасники C.O.S. запросили на роль вокаліста Девіда Гехена, який тоді захоплювався панком та вивчав теорію моди. Саме Гехен запропонував змінити назву на DEPECHE MODE, як білий електронний бум, гітари вирішено було відкласти до кращих часів. Кларк з невеликою допомогою Гора написав веселі електронні пісеньки, які Гехен починав своїм "технологічним" голосом. У жовтні 1980-го DEPECHE MODE зустрічають іншого DM — Деніела Міллера, власника інді-лейбла MUTE, фірми, що спеціалізується на незалежній електронній музиці. Зустріч ця стала початком нового і плідного партнерства, що триває і дотепер. DM офіційно стають "незалежною" поп-групою і беруть участь в інді-чартах. З початку 81-го року починають виходити перші сингли, серед них знаменита "Just Can't Get Enough", яка увійшла до британського TOP-10 і стала помітним клубним танцювальним хітом в Америці. Дебютний альбом "Speak And Spell" вийшов у листопаді 1981. Він отримав гарну пресу і непогано продавався. Популярність DM починає набирати оберти, вони все частіше з'являються в таких незвичних для інді-групи місцях, як передача Top of the Pops, журналі Bravo, Smash Hits, де вони, як і в перших відео, вдягнені в чорну блискучу шкіру з полищ садо-мазо шопів. Після першого успішного турне по Англії та Європі Вінс Кларк несподівано для всіх залишає DM, щоб сформувати свій власний проект YAZOO. Зараз цей видатний ветеран електро-попа є музичною половиною дуэта ERASURE. Місце композитора і основного постачальника нових ідей в DM займає Мартін Гор. Цей невеликий чоловік з тихим ніжним голосом, незмінним пасмом вибіленого волосся на голові та ляльковим обличчям з того часу і дотепер є справжнім серцем DM, "кошлатком і гвинтиком", рушійною силою, що постійно рухає цей електро-локомотив вперед. Саме Мартін написав всі композиції до другого альбому групи — "A Broken Frame", записаного ще без нового учасника Алана Вайлдера, що замінив Кларка за клавішними. В цьому альбомі, як і в записаному наступного року "Construction Time Again", намітилися зміни в тематиці та настрої пісень. У своїй ліриці Мартін починає торкатися таких глобальних тем, як віра, війна, соціальна несправедливість тощо. Це вже не ті відважні шлягери з першого альбому, що не завадило "A Broken France" та "Construction Time Again" стати хітами в Англії та Європі. Танцювальна композиція "Everything Counts" значно поширила ряди мовіських фанів вдома та в Америці. Навесні 1984 р. виходить сингл "People Are People", який стає першим великим хітом DM в США. За ним слідує 4-й альбом групи "Some Great

Reward". У 1985 р. виходить перша збірка хітів "The Singles 81-85", якою DM відзначають першу п'ятирічку своєї ударної праці, натякаючи, що в майбутньому слід чекати змін. Зміни дійсно починаються у 1986 році з виходом поворотного, "чорного" альбому "Black Celebration". Від безтурботних, "коктейльних" хлопців, здається, не лишається й згадки. Мартін заявляє пресі, що DM буде сповідувати надалі більш жорсткий саунд. Більш жорсткими і похмурими стають пісні. Біль, морок та відчай віють на нас з композицій "Question Of Time", "Black Celebration", "Stripped". Це — початок чорного, похмуро-романтичного іміджу DM і початок справжнього культу по обидві сторони океану. Записувався цей альбом у дуже важких, напружених обставинах. Нові ідеї Мартіна, нове звучання, якого він так вперто добивався, не відразу сприймалися однотайно іншими членами групи. Дейв Гехен зізнавався пізніше, що вони були на межі розриву. Пісні з альбому відображають цю болісну ситуацію. Однак концертне турне, в яке музиканти звично відправлялися після закінчення студійної роботи, виявилось найбільш вдалим за всю недовгу історію DM. Особливо відзначалися американці, для яких "моди" за якихось рік-два перетворилися на справжні стаціонарні монстри. Культ, розпочавшись, досягає апогею і викристалізовується з виходом у 87-му році наступної роботи DM — "Music For The Masses", чи не найбільш концептуально закінченого та вдалого альбому. Музика, тексти, дизайн альбому, відео, імідж групи — все перебуває в цілковитій гармонії і відображає цілий спектр мистецьких та культурних уподобань DM. Саунд групи стає ще більш досконалим. Тільки перший сингл "Strange Love" мав 14 різноманітних реміксів. Підривині, темпові хіти "Behind The Wheel" та "Never Me Down Again" чергуються з похмурими мінімалістичними баладами "Little 15" та "To Have To Hold", яка починається голосом радянського диктора, що розповідає про "соціально-психологічні проблеми гонки вооруження". Разом з альбомом була випущена його відеOVERсія — фільм Антона Корбіяна "Strange". Чорно-біле зображення (стихія Корбіяна), величезні гучномови (щоб маси чули), моторолери, мотоцикл з коляскою, що водночас нагадує мессершміат і пральну машину, та, звичайно, стильні загадкові красуні. При перегляді цього шедевр кін-майстерності виникає безліч культурних асоціацій: від конструктивістського стилю Баухаус через тоталітарну естетику Третього Рейху до шпигунських серіалів 50-х років. Ці і наступні депешмодівські відео Корбіяна справедливо вважаються класикою. Це ще одна з сильних сторін DM — вміння генерувати навколо себе талановитих однодумців.

Концертний тур, що посідавав за релізом "Music For The Masses", як вже стало звично, був успішнішим за попередні. Перед його закінченням DEPECHE MODE зробили те, що вже давно повинні були зробити як суперуспішні концертна команда: подвійний альбом і відео "101" були записані під час 101 концерту групи в місті Пасадена, США, в

присутності 70 тисяч глядачів.

Розігравши своїх фанів першим концертним записом, DEPECHE MODE, які на той час вже майже рік сиділи в студії, випускають в кінці 1989 р. перший сингл "Personal Jesus" з нового альбому "Violator". "Personal Jesus" — переважно гітарна композиція, яка ще раз довела світу, що постійні зміни й експерименти закладені в самій природі DEPECHE MODE. Прорвавшись на вершини багатьох чартів, ця композиція особливою популярністю користувалась у США, ставши тим одним із найбільш успішних синглів за всю історію. Думається, цьому в неمالій мірі сприяло дотепне "ковбойське" відео Корбіяна. "Violator" справедливо вважається найбільш успішним та популярним альбомом DEPECHE MODE. Вже згадувана вище "Enjoy The Silence", пісня не менш популярна ніж "Персональний Ісус", як дзеркало відображає концепцію групи: поєднання танцювальних ритмів з досить серйозними, "надцим-варто-поміркувати", текстами. Хтось буде відриватись під "Enjoy..." на вечірці, інші, як Дейв в ідеальному мінімалістичному відео, влаштуються дома в кріслі, щоб відчувати дещо інші емоції:

*"Все, що я коли-небудь хотів,
Все, чого я прагнув,
Тут, в моїх руках.
Слова зайві і непотрібні,
Вони можуть тільки зашкодити..."*

Мені вже набридло повторюватись, але після "Violator" також було турне. І той ажітаж, що супроводжував концерти, можна було констатувати як справжню істерію. Щоб не бути голослівним, я приведу декілька цифр, які, здається, повинні промовляти самі за себе. Вони стосуються американської частини світового турне "Violator", де на той час відбулась справжня "модоманія". В Нью-Йорку, після відкриття кас, 40 тисяч квитків на стадіонне шоу DEPECHE MODE було розпродано всього за 8 годин. Тоді як у Лос-Анджелесі 48 тисяч квитків розлетілись серед мовіських фанів за одну (одну!) годину. У тому ж таки Лос-Анджелесі прихильники DEPECHE MODE в кількості приблизно 17 тисяч (дані поліції) ледве не рознесли вщент музичну крамницю, де очікувалась поява їхніх кумирів для роздачі автографів. Взагалі тихоокеанське узбережжя США і особливо Лос-Анджелес та Сан-Франциско завжди відзначалися дуже теплим ставленням до DEPECHE MODE. Мабуть, це ознака давніх транс та гомосексуальних традицій цих міст, їхня любов до всього яскравого та шкрябаного. Але коли б у тому пам'ятному 90-му році один з маршрутів світового туру пролягав через нашу країну, квитки б зникли з кас ще швидше, ніж в Лос-Анджелесі, скоріш за все, в касах ми б їх зовсім не побачили. Адже, здається, не існувало такого найвіддаленішого села, де пара ентузіастів не крутили б децьо біля клубу "Enjoy The Silence" на облупленій, пропахлій дешевим одеколоном "Весні" чи "Електроніці". Шо вже казати про великі міста та столиці. Існували (та існують) справжні депешмодівські тусовки, які проводили цілі "альтернативні" паради 9-го травня, — день народження Дейва.

Успіх "Violator" остаточно закріпив статус DEPECHE MODE як супергрупи та найбільш вдалої і відомої незалежної команди. Та не все було гаразд з самими музикантами. Вже в кінці туру вони відчували, що працюють через силу, зникло задоволення від того, чим вони займаються, і все частіше між ними виникали сварки та непорозуміння. Тому після останнього концерту, коли всі роз'їхалися по своїх домівках, ніхто з музикантів не міг з впевністю сказати, чи зберуться вони ще коли-небудь разом як група DEPECHE MODE.

Якщо Мартін Гор та Алан присвятили вільний час своїм сім'ям, то Дейв Гехен подається за океан до Лос-Анджелесу, який з того часу стає місцем його постійного проживання. Там він знайомиться з місцевим рок-андеграундом, відкриває для себе грандж, відрощує патли та інтенсивно татуюється. Тепер йому здається, що все, чим він займався раніше, було недостатньо "рок". Слава поп-зірки його дратує. Можливо, щоб здаватися більш "роковим", як справжній рок-стар, Дейв починає вживати героїн. І, звісно, мови бути не може про запис ще одного "танцювального" альбому з DEPECHE MODE.

Так продовжується до кінця 1992 р., коли Мартін Гор, як було зазначено, людина креативна та генератор ідей, присилає Дейву в Лос-Анджелес демо-запис з новими піснями. Цей новий матеріал радикально відрізнявся від усього, що вони робили раніше. Гехен був у захваті, йому здавалось, що Мартін з-за океану якимось чином прочитав його таємні мрії щодо нового, "рокового" етапу творчості. З твердим бажанням записати справжній "крутий" рок-альбом він летить до Мадриду, де зібралися інші учасники групи для запису "Songs Of Faith And Devotion". ("Пісні віри і відданості" — Мартін хвилюється вірним своїй традиційній тематиці). Кажуть, що коли Енді, Алан та Мартін побачили Девіда, то кілька хвилин просто стояли роззявши роти (а ви пригадайте свою реакцію, коли вперше побачили відео "I Feel You" по телеку — шок!). Гранджовий Девід — татуюваний і з борідкою. Перед ними була інша людина. Вони приступають до запису "S.O.F.A.D.", де вперше використовують живі барабани та музикантів зі сторони. Важке гітарне звучання домінує, синтезатори відходять на задній план. Роздріпаний Девід з задоволенням ричить в мікрофон — Ррррок! Без ніякого перебільшення можна сказати, що першим синглом "I Feel You" DEPECHE MODE здивували світ. Грандж, панк, альтернативний рок — ярлики сипалися з усіх боків. Патлатий Гехен!!! Не диво, що після такої сенсації "S.O.F.A.D." відразу після виходу у 93-му році, злітає на вершину Британського чарту та очолюють Білборд TOP-100. Вперше такий золотий дубль дістався по-справжньому альтернативному альбому. "S.O.F.A.D." протримався на вершині лише тиждень і швидко скотився до самого підніжжя. Нічого дивного. Гор з компанією дійсно зробили справжню альтернативну, колючу музику. Не дивлячись на низькі тиражі продажу, DEPECHE MODE за старим сценарієм вирушають в інтенсивне 14-місячне стадійне турне, яке крім

звичних маршрутів (Європа, США, Японія) проходило такими віддаленими місцями як Південна Африка, Австралія, Південна Америка. Концерти проходили на звичному для DEPECHE MODE рівні. Здавалось, що їм взагалі можна більш нічого не записувати, просто концертувати вічно.

В середині групи, не дивлячись на успішні гастролі, справи йшли все гірше та гірше. Через героїнову залежність Дейва в турне разом з DEPECHE MODE вирушила ціла бригада лікарів. Вони готували Гехена до виходу на сцену і навіть кілька разів рятували від передозу. Мартін дуже нервувався і полегшував душу, напиваючись кожного вечора. Флетчер переживав депресію і, після чергового зрива в Америці, його місце за синтезатором займав сесійний музикант. Алан Вайлдер не приховував свого незадоволення таким станом речей, що і викликало його подальше рішення припинити членство в DEPECHE MODE. Після закінчення туру всі музиканти знову розбіглися в різні сторони і група опинилася у вже звичному за останні роки стані напіврозпаду, коли ніхто не знає, чим займається інший і чи зберуться вони ще коли-небудь разом. Деякі мінімальні контакти підтримували тільки Гор та Флетчер, Алан займався сольними проектами, Дейв подався назад в Каліфорнію. Його довгий роман з героїном почав наближатись до фінальної стадії. Поступово весь світ для нього зосередився на тому клятому білому порошку. Багато разів він пробував зв'язати, перебуваючи в реабілітаційних клініках, та все марно. Кожного разу зривався.

Влітку 95-го після однієї з таких невдалих спроб та ретельного пограбування його будинку (а що ще чекати від приятелів-наркоманів?) Гехен хотів накласти на себе руки, полоснувши лезом по венах. Ця історія обійшла всі газети, як і повідомлення Вайлдера про його вихід з групи. Для прихильників DEPECHE MODE настали чорні дні, і багато хто вважав, що на цьому історія групи закінчується. Але Мартін Гор мав іншу думку. В цей час він вже мав кілька нових пісень, які повинні були стати основою нового альбому DEPECHE MODE. Він збирає групу (вже без Вайлдера) в Нью-Йоркській студії, щоб зробити пробні записи. Але Дейв був в такому стані, що не зміг записати жодної нормальної партії. Гор та Флетчер вирішили дати йому час для реабілітації. Та Девіда продовжувало нести вниз, він нібито відчував, що повинен дійти до самого дна — тільки тоді зможе зупинитись. І це трапилось. 28 травня 1996р. після чергової передозу спідболом (кокаїн+героїн) Девід Гехен пережив клінічну смерть. Він був мертвим дві хвилини. Його вдалося врятувати. Тоді з власної ініціативи Дейв стає пацієнтом відомої серед рокерів-джанкі клініки Exodus в Лос-Анджелесі. Не так давно там намагалися вилікувати Кобейна. Мабуть Гехену клініка допомогла більше, тому що з тих пір він тримається, регулярно проходить медичні огляди та ходить на збори екс-наркоманів, де веде довгі сповідальні розмови.

Відразу після покращання стану Девіда Мартін запускає в роботу новий альбом. У нього все напруготів, справа

тільки за Гехеном. Девід летить до Лондона, де в студії на нього чекають Гор, Флетчер та новий продюсер DEPECHE MODE Тім Сіменон, відомий в Британії електронщик, сольний проект якого BOMB THE BASS справив неабияке враження на Мартіна. Сіменона призначено під знамена, щоб відповідати за саунд нового альбому (це була завжди парафія Вайлдера). Крім нього в студії знаходився клавішник Дейв Клейтон. У записі деяких треків брав участь барабанщик легендарної CAN Які Лібецайт. З лютого виходить перший за останні 4 роки сингл DEPECHE MODE. Це "Barrel Of A Gun" та B-side композиція "Painkiller". Він відразу починає штурмувати британські та європейські чарти. 14-го квітня виходить альбом "Ultra". Альбом, на якому, переживши техно-революцію, DEPECHE MODE повертаються до своїх електронних коренів. Мартін Гор схильний вважати його своєрідним продовженням знаменитого "Violator". Альбом "Ultra", розкрутка якого все ще продовжується, дуже гарно зустріли в нашій країні. Композиція "It's No Good", завдяки телебаченню та радіо, стала масовим хітом. У не менш популярному іронічному кліпі до цієї пісні Девід виявляє неабиякі акторські здібності і схожий більш на підгулявшего пакистанця, ніж на колишнього хлопця з обкладинки. В Києві на початку літа "It's No Good" можна було слухати годинами, перескакуючи з однієї FM станції на іншу. Інші 10 композицій з альбому складають її гідну компанію. Особливо хотілося б виділити композицію "Home", де нас радує такий рідкісний в останні роки вокал Мартіна Гора.

Цього разу по закінченні роботи над альбомом DEPECHE MODE відмовилися від звичного світового турне, мабуть, щоб не спокушати долю. Ше у всіх на пам'яті останні виснажливі гастролі 93-го року і ті сумні події, про які розказано вище. Натомість вони, зовсім як 17 років тому на початку кар'єри, виступають по нічних клубах, грають свої нові пісні і намагаються не виглядати як поп-зірки.

Із виходом "Ultra" розпочався справжній бум реміксів та так званих "триб'юшних" альбомів DM. Активна участь в реміксації творчого доробку групи колективів техно-танцювальної сцени подиву не викликала. DM завжди вважалися піонерами семплерного та реміксного руху. Але дещо несподіваним здається масове бажання записувати кавери старих хітів DM серед груп "важкого" альтернативного та екстремального напрямків. Раніше таким бавилися хіба що DIE KRUPPS. Інші ж ставилися до DM як до чогось легкового та попсового. Багатьох вони навіть дратували: співають комерційні пісеньки, а туди ж, лізуть в альтернативу. До речі, назва відомої в вузьких колах індастріел-групи KMFDM так і розшифровується: Kill Mother Fucker Depeche Mode (самі перекладайте).

Мабуть, невеселі події останніх років змусили багатьох побачити DM у новому світлі. Всі кинулись демонструвати свою любов та повагу. Хотілося б, щоб ще впродовж довгого часу DM забезпечували їх необхідним для цього матеріалом.

Ярослав Степаненко.

У кожній музиці є свої герої та свої блязні.
 РОК-Н-РОЛЕРИ ТА "ГРІЗЕРИ" ВІЗНАЛИ, ЩО КАМ РІЧАРДС —
 ЦЕ, МОЗЯВІЗ, СОПІЛ, А НИНІ ВСІ ІЗ ЗАДОВОЛЕННЯМ СЛУХАЮТЬ PIRATES ТА SHADOWS.
 МИ МОЖЕМО ПІДНОСИТИ BEATLES ТА ROLLING STONES І ПАУЗУВАТИ З
 MONKEYS ЧИ BLACK CROWES, АЛЕ НЕ ТРЕБА ЗАБУВАТИ, СКІЛЬКИ ГРОШЕЙ ВОНИ ЗАРОБИЛИ,
 ВІЗНАВИСЬ У ВОРОН ТА МАВІ.

PRODIGY

Танцювальній музиці теж потрібні герої. Рейв упав на голову масовому слухачеві майже як сніг, хоч "виден был издаലെка". Ті ж ейсід-хаусові вечірки мають за плечима десь десятирічний досвід "клубіння", а Донна Саммер співала колись під музику, що дуже схожа на сучасне техно. Людство бажає танцювати, і вже не перший рік. Чи то танок святого на ім'я Вітт, чи то менует, чи то диско, чи то рейв, що дуже схожий на той танок святого на ім'я Вітт. "Іоанн Златоуст називає танок отрутою для благочестя, диявольською грою, — писав єзуїт Янош Таксоні — Святий Салезій, — грозою юнацтва. Селянин не так радіє у передчутті рясного врожаю, як диявол, що спостерігає танцюючу молодь. Тут пожинає вона блудливі розмови, непристойні любовні пісні, розпустливі обійми, хітні бажання. Часто дівчата повертаються з танців із втраченою цнотю." Є сумніви — зазирніть якимсь

reuter

У західній пресі PRODIGY називають першим справжнім гуртом у рейв-культурі. Так це чи ні, але PRODIGY нагадує таку собі електронно-механічну істоту: Лайам Хоулетт — це його мізок та руки, танцюрист Лерой Торнхіл — ноги, Максім Реліті — його глотка та залізни зуби, а вищезгаданий шоумен Флінт, звісно, обличчя, яким можна лякати старше покоління, якби все це не було так весело. Це нагадує гру у "війнушки" роботів або прибульців. Небайдужим гарантований чудовий настрій, негативна енергія геть виходить через піт, і ніколи — боком. Брейкобіт у виконанні PRODIGY — достатньо безкомпромісна та безумна музика, що змушує не припиняти руху; до цього важко щось додати окрім того, що на концертах Хоулетт всю музику грає

ПЛЯСКА СВЯТОГО ВІТТА

чіл-аут. "Доброзичливий" отче-єзуїт Таксоні ще не таке написав би.

PRODIGY підписали собі вирок, назвавши свій другий CD "Музика обдуреного покоління". Після цього хлопцям нічого не залишалось, як очолити це обдурене покоління. Тим паче, що зрадів обдурене покоління дуже швидко розтягло чималенький тираж альбому по своїх фонотеках. Це надає гроші, а гроші дають свободу займатися своєю справою.

PRODIGY — це вже щось на зразок культа. Хто бачив на парканах написи ORBITAL чи UNDERWORLD? "PRODIGY давай!" — малює якийсь діяч андерграунду на афіші колись всенародно улюблених SCORPIONS. За неувагу до PRODIGY скоро, мабуть, будуть бити пикю. PRODIGY — це вже рок-н-рол.

Але подивіться на цих хлопців: невже вони схожі на героїв? Ані тобі довгого волосся, ані шкіряних штанів, ані морісонівсько-преслівських поглядів з-під лоба. Ми бачимо світловолового хлопчину, що схожий на студента коледжу, в якого на чолі написана його класично-музична освіта. Що цей студентик робить серед двох розбійного вигляду негрів з наркотично-ділерським минулим? (До речі, в одного з екс-ділерів цілком залізни зуби.) А це що воно таке — напівмрець-напівблязень з пофарбованими в зелений колір пучками волосся?! Імідж цього безумця нагадує гіпертрофований варіант іміджу іншого мерця та блязня — Клауса Номі, шоумена наंबर ван у всьому світі. Але Кейт Флінт — це, звичайно, наंबर ту.

живцем та в декілька разів потужніше, ніж у записах.

"Fat Of The Land", дев'яносто сьомий рік. Не чекайте ніяких одкровенень від цього CD, просто така собі година аудіо-ерекція. Основні "бійовики" — "Breath" та "Firestarter" — ви вже чули на EP та збірках як оригінального, так і сумнівного походження. Цей CD — "бойовик" сам по собі, і якщо вам набридли "Breath" із "Firestarter" — ом, "Fuel My Fire" — не менш енергійна та хітова річ, ще й з явним ухилом в рок. Коли слухавеш її, згадаєш щось на зразок індустріальних "COPTIC RAIN". Експеримент триває. PRODIGY вже починають відчайдушно руйнувати все, що побудували до того, вони виходять за межі своєї ж музики. Вони не навчаються, але навчаються самі, і у своїх пошуках ніколи не втрачають комерційного нюху. Можна припустити, що Девід Боуї виявив неабиякий інтерес до джанглу під впливом прослуховування якогось запису PRODIGY. Їх нездорова активність рано чи пізно призведе до епігонізму з боку менш популярних колег, що бажають теж бути на коні. Важко сказати, чи пам'ятимуть PRODIGY роки через двадцять так, як зараз пам'ятають дискотечних зірок свого часу ABBA або ЧІНГІЗ-ХАН, але сьогодні PRODIGY посіли значне місце у молодіжній культурі й популяризували специфічний брейкобіт в досить різних колах слухачів. Мов ROLLING STONES, вони завалюють цих бідних слухачів збірками та живими записами, підтримуючи інтерес до своїх колоритних персон.

Але схаменіться, досить вже їх слухати. Гадаю, всі ми дозріли побачити їх наочно, та так, щоб не їхати для цього ні в Англію, ані в Москву, ані куди там ще. Гадаю, серед читачів заперечень не буде.

Олексій
Росовський-Гіндіч

ERASURE

Cowboy
Mute Rec, 1997

Так, це все та ж електро-попова пара ERASURE. Вони все ще живі. Купуйте цей CD та слухайте його. Або ж не купуйте та не слухайте - це не має значення. ERASURE - це не та музика, що нахабно лізе у самісінькі вуха. Під неї можна читати, пити пиво, займатися коханням, готувати їжу та перетравлювати її на каналі. Ніякої політики, захисту навколишнього середовища та китів, що вмирають, - лише кохання та ще раз кохання. Дуже чудова фонова музика - у найліпшому розумінні. Це страва вітру солоденька, не дуже банальна і, в цілому, приємна на смак. Хлопці, як завжди, у гарній формі та доброму гуморі. Романтичний лисун Вінс Кларк - це, без сумніву, майстер легкої, розважальної музики, а розважальна музика - це якраз те, що тобі треба, коли в голові починає кипіти та булькотити від занадтої серйозності та монументальності деякого музичного матеріалу. Тож веселімося. З першої речі ("Worlds On Fire") до останньої ("How Can I See") цей CD під загадковою назвою "Cowboy" є бажаним втіленням всіх ваших мрій, якщо ви десять років тому полюбили слухати MODERN TALKING і з того часу так і не подорослішали. Цукерка під назвою ERASURE приваблює ще й своєю модною обгорткою - фантиком у вигляді "хауса" та "інтелліджента". У вісімдесят сьомому Дітеру Болену такий звук і не снився. До речі, Вінс Кларк стояв на початку кар'єри DEPECHE MODE і грав у цьому гурті не останні ролі. Цікаво уявити собі, як виглядав би зараз DEPECHE MODE з Кларком, якби останнього не обурювало б споконвічне бажання гуртових музикантів працювати самостійно (амбіції, амбіції...). Це нашоєму на думку про порівняння DEPECHE MODE з ERASURE, і знаєте що? DEPECHE MODE не вистачає легкості ERASURE, тоді як ERASURE не вистачає серйозності DEPECHE MODE. Але, здається, обидва через те, нібито, не страждають.

О.Росовецький-Гіндіч

MACHINE HEAD

The More Things Change...
Interscope Rec, 1997

Так, багато чого змінюється в цьому світі, але у цих щирих трешовиків змін великих не сталося: пішов барабанник - прийшов інший. От і все. І слава Богу! Після "Davidian" вони вторглися в Треш-світ з величезними гарматами у стальных долонях та почали стріляти праворуч і ліворуч, руйнуючи і без того нечисленні будови міста, що залишилися після вторгнення METALLICA, PANTERA, DEATH і SEPULTURA.

Роб Флінн та його бандити рушили відомою стежкою звукового тероризму та роблять це з успіхом. Для того, щоб гідно оцінити творіння, подібні композиціям MACHINE HEAD, треба тренувати вуха. Я напевно не знаю нічого, але ось там різні буддійські монахи,

індійські йоги та інші кастанеди дуже багато часу щось у себе всередині тренують і потім - прямісінько в четвертий вимір, чи то в кайф вічний рушають.

Тренування вух можна почати з прослуховування KISS та ZZ TOP, поступово заглиблюючись у більш інтенсивні форми звуко-виділення. Незабаром, на другому курсі виховання "інших вух" вас за ті ж самі вуха не відтягнеш від автостради, чи то від лісопилки, чи то від заводу "Червоний коваль". Ви опинитеся у такій нірвані, що Кастанеда та Гроф позаздрять вам.

Але я впевнений, що якщо ви почали читати цю рецензію про новий шедевр від MACHINE HEAD, це означає, що ви вже достатньо натреновані та здатні зрозуміти, що бензопила - це нудно, низько та примітивно, а композиції MACHINE HEAD - це прекрасно, піднесено й зворушливо. Я, як і ви, люблю MACHINE HEAD та радію з того, що в мене є їхній новий альбом і він допомагає мені засинати та прокидатися, працювати й відпочивати, моему травленню та ступу, знуватися зі своєї дружини, матері, зі своїх сусідів...

INXS

Elegantly Wasted
Mercury Rec, 1997

"Найпопсовіша з рок-груп та найроковіша з попсових". Давно ведеться така слава за австралійською групою INXS (назву можна кумедно перекласти як "оберемками"). Колілись вони зійшли на Олімп із

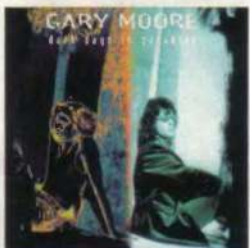

пісню "I Need You Tonight", риф якої до болю нагадував славнозвісну квінсівську "Another One Bites The Dust". Після цього з верхівки вже не злазили. INXS виробили екстракт найбільш привабливого для масового слухача з усієї рок-музики та вдало (проте трохи одноманітно) його експлуатують. Цікаво, що "народ" краще знає цих австралійських туземців, ніж групи, які INXS копіює. Одного разу проглядав добірку кліпів U-2 разом з одним маловідомим музиком, який весь час промовляв: "Бліна, які вони на INXS схожі!" Отаке. Але ж U-2 - це талант, а INXS - лише робітники-наймити від рок-н-ролу. Останній альбом "Елегантно загублений" мало чим відрізняється від попередніх робіт, та й ще з постпіними нав'язливими асоціаціями з їхніх славетних хітів: час від часу так і кортить заспівати щось на зразок "By My Side" чи "Suicidal Blonde". Інколи Майкл Хатченс робить спроби співати, як Брайан Феррі дококаїнового періоду. А взагалі, напевно, краще зустріати друзів під INXS, ніж під King Crimson.

Gary Moore

Dark Days In Paradise
Virgin Rec, 1997

"Старий дурень з THIN LIZZY", - так одного разу назвав Гері Мура старий дурень з SEX PISTOLS Джон Лайдон. На-самперед треба зауважити,

що Гері має вельми приблизне відношення до групи Філа Лайнота THIN LIZZY. Більшість альбомів він випустив соло. До 90-х років це був переважно хард-рок, а після Гері повністю перемкнувся на блюз і зараз відомий саме пісню "Still Got The Blues". У 94-му Мур зайняв місце гітарера у легендарному тріо CREAM замість ренегата Еріка Клептона, та проект Брюса-Бейкера-Мура мав відносно непогані рецензії. Але вже у наступному році Мур випустив черговий сольний "Blues For Greeny", який із виходом "Dark Days In Paradise" став передостаннім. Гері грає звичайнісінький блюз, трохи примітивний та припопсований. Він ніколи не відважу-

вався на експерименти, мабуть, вважав блюз достатньо традиційним, і хто він такий, щоб знуватися над музикою Джона Лі Хукера, Мадді Вортера та Віллі Діксона. Та ось прибило ж його! "Dark Days In Paradise" - це досить вдала суржина з техно та рафінованого блюзу. Безумовний хіт цього альбому - композиція "Always There For You" - спокійний, повільний джангл та незле електричне соло. Взагалі весь матеріал вилізаний комп'ютером та приваблює дуже гармонійним саундом. Багато семплів в "Gold Wind Blows" та в "Afraid Of Tomorrow", вони не псують стилю Гері Мура, навпаки, вперше відчуваєш якусь впевненість у контролюванні матеріалу і в тому, що Гері ще остаточно не загублений для суспільства. Звичайно, це не справжній блюз, який виривають з серця, омийтий кров'ю і потом, це - попса, але це подобається і зроблено гідно.

А.Белай

Олексій
Росовецький-Гіндіч

CHEMICAL BROTHERS

Dig Your Own Hole
Junior Boy's Own, 1997

Уперед до рок-н-ролу! Ще один запис, який свідчить, що рейв ненабагато відрізняється від року, тим паче, що успішні безумці на зразок PRODIGY тягнуть рейв за вуха до рок-н-ролу. Або Боуї змішує джангл та успішні хард-роки. Або ж інші гуманісти - на зразок LEFT-FIELD або CHEMICAL BROTHERS запрошують до себе поспівати різних панк чи брит-поп зірок та зірочок. "Dig Your Own Hole" - ще один приклад альбому, що після більш вдалого попереднього запису не є дуже ціка-

TIAMAT

A Deeper Kind Of Slumber.
Century Media, 1997.

Нагадує, що ж це воно таке TIAMAT: вам шістнадцять-сімнадцять, довге волосся, по суботах ви п'єте пиво біля метро "Університет" та злигається зі своєю дівчиною сутю під "Clouds". Час минає, та бач - за якихось п'ять років музична мода геть змінюється. "Хайри" й плавівки вже не в топі, і ось... "A Deeper Kind Of Slumber". Назва більш зворушлива, ніж сама музика. Мені завжди бракувало гумору, але я почуваю тиху радість від розглядання музично-думної продукції. Які пафосні назви пісень! Кумедне читання - не пожалкуєте. З першої ж пісеньки "Cold Seed" ("Холодне насіння") вас не залишає почуття неповноцінності того, що відбувається. "Холодне насіння" - це, ясна річ, від диявола. Чорти хапають вас за п'яти на протязі години альбомного часу. Але жідейний та бруднозведений Gothic замість потужних птар не ви-

правдовує втраченої помпезності. Все це нагадує ... ДВРЗ та сейшн якихось TE DEUM. Чом так довго про першу пісеньку? Тому, що вона запам'яталась веселими ритмами. Далі я поринув в австрал — з кимось спілкуватись і вже не розбирав, де закінчується попередня рч і починається нова. Перерви між ними здавались зайвими, ідентичність мелодій — 98,5%, іноді з жахом (що я тут, мовляв, роблю?) прослизує тріп-хоповий ритм, але це ненадовго й не серйозно. На закінчення — сама нудна й похвальна рч — одноімenna. "Alles". Пора спати. Дитячий час скінчився. Інформація для маньяків: існує ще один цьогорічний TIAMAT у формі EP під знайомою назвою "Cold Seed". Ну, це якщо вас вистачить.

Олексій
Росовецький-Гіндіч

RADIOHEAD

OK Computer
Capitol Rec, 1997

Стало відомо, що не тільки "OB" може бути OK, але й Комп'ютер. Третій альбом оксфордського квінтету RADIOHEAD вийшов напрочуд вдалим концептуально та композиційно. Часи, коли група асоціювалася лише зі своїм першим хітом "Creep", безповоротно минули. Колишнє не дуже здивувало, що соліст відомих TEARS FOR FEARS Рональд Орзабал назвав цю

OK COMPUTER

RADIOHEAD

пісню справжнім шедевром та бажав би бути її автором. А зараз RADIOHEAD стали справжніми лідерами британської альтернативи. Том Йорк і Со намагаються вкласти душу в найсмульнішу і найтурботливішу музичну палітру, надихнувши холодне полум'я темряви. В "OK Computer" багато балад, дуже емоційних та навіть нервових: "Exit Music" та "Paranoid Android". Кліп до останньої нагадує пригоди славновісних Бівіса й Баттхеда, але доля "радіокедівських" малих позбавлена гумору і навпаки: вона лякає якоюсь реальною безнадією. Промінь світла

пробивається разом з пісню "Karma Police". Незважаючи на сумні строки "I lost myself", все ж таки вона — чи не найоптимістичніша в репертуарі групи. Критики й досі в сумніві щодо стилю групи: чи то брит-поп (але в порівнянні з королями жанру музика RADIOHEAD значно складніша), чи то грандж (але на відміну від американських бендів вони більш емоційно виснажливі та повільніші). Як би там не було — це варто слухати. Важко повірити, що цей годинний альбом не зачепиться за рок-н-рольну історію.

Андрій Белай

Jon Bon Jovi

Destination Anywhere
Mercury / Polygram, 1997

Я тримаю новий альбом Jon Bon Jovi: із пісень з інтригуючими назвами: "Потворний", "Стою з валізою і вдивляюся у твоє вікно", "Вчуся падати", "Холодне жорстоке серце...". Дивлюся буклет з CD: надзвичайно акуратно, мов у якомусь протоколі розписані пісні, трохи похмурі фото, на яких Джоні має вигляд трохи розчарованого, але досвідченого хлопця, який все-таки сподівається на краще. Слухаючи його мелодійні пісні, виконані приглушеним хрипким голосом, відчуваєш те саме. Тексти, як втім і все інше, чудові: трохи гумору, трохи філософії, багато життя та багато-багато приємних моментів. Ці пісні сподобаються тінейджерам, металістам, рокетирам, музичним критикам і не сподобаються комуністам. Їх (пісні, а не комуністів) ви зможете почути на вечірках та дискотеках (у якості "медляків"), по телевізорі та з сусідського вікна. Тим більше, що альбом просто начинений потенційними хітами: "Destination Anywhere", "Learning How To Fall", "Naked", "Cold Hard Heart". А на гарненьку пісеньку "Midnight In Chealsea" вже давно відзнято відео, котре успішно просуває пісню на найвищі місця світових чартів та в ефір радіостанцій та TV. Ця пісня користується неабияким успіхом у престижній двадцятці MTV. І я думаю, ні в

кого не викликає сумніву те, що Jon Bon Jovi скоро відніме ще декілька ефективних кліпів, котрі вдало доповнять пісні, а ті, в свою чергу, не менш вдало доповнять чарти. Треба додати, що всі пісні написані Джоном Бон Джові у лютому-листопаді 1996-го, а сам альбом був виданий у 1997 р. і має тривалість 62 хв. 58 сек.

Отже, подіємо підсумки: альбом талановитого Bon Jovi приємний і ефективний, енергійний та трохи сумний, приречений на успіх. Але я дуже сумніваюся, що альбом увійде в музичну історію. Адже туди, як відомо, входять революційні й неординарні твори. А "Destination Anywhere" — це всього лише приємна музика, та й годі.

Анна Левчук

СП Київ EuroStar

п р о п о н у є:

- Аудіокасети з записом **"EUROSTAR"** /більше тисячі фонограм, кольорова поліграфія, целофанування/
- Комплектуючі **SKC** для виробництва аудіокасет
- Комплекси для виробництва та тиражування аудіокасет
- Виготовлення поліграфічних вкладок до аудіокасет з записом
- Тиражування фонограм молодих виконавців
- Компакт-диски
- Відеокасети з записом

TEL/FAX (044) 268-80-00 TEL 269-33-83

м. Київ вул. Горького 158/160

ЧАС, КОЛИ РОЗКИДАТИ КАМІННЯ

"Час розкидати каміння, час каміння збирати..." Цей вислів з Книги Еклезіастової означає, що для кожної події зверху визначено свій час. Не раніше, не пізніше, а саме у цей, одному Йому відомий, визначений час. Отже, все, що відбулося тоді, у вісімдесятих, по-перше, мало безпосередній зв'язок із минулим, зі всією музичною еволюцією; по-друге, має вирішальне значення у розумінні сьогодення. Іншими словами, сьогодні почалося ще вчора. У вісімдесятих каміння всього, що буде викладено нижче, було розкидано, а зараз нам, у дев'яностих, припало їх збирати.

Власне, й досі не знаю, з якої точки зору краще зазирнути за кордони минулого десятиріччя: чи послідовно, хронологічно, рік за роком — чи з боку їхнього історичного значення, чи за соціально-політичними змінами. Це десятиріччя швидко почало розраховуватись з минулим. Померли Джон Бонем, Бонн Скотт, Джон Леннон, Білл Хейлі, Боб Марлі, Іан Кертіс... Декотрих вистачило ще на перші роки 80-х (ROXY MUSIC, THIN LIZZY, CLASH, POLICE), щоб потім піти в минуле й надалі асоціюватися переважно лише з попередніми 70-ми. Новому десятиріччю потрібні були свої герої, свої стилі, своя музика та засіб життя.

Найважливішим досягненням 80-х, яке змінило обличчя й закони шоу-бізнесу, стало створення Музичного Телебачення —

канала, який цілодобово слугував би винятково лише музиці. З цим виникла ще одна, для деякого вирішальна, умова розкрутки зірок, без якої зараз навіть важко собі уявити взагалі існування шоу-бізнесового впливу на довгий шлях будь-якого артиста до успіху — це відеокліп. До цього були лише боязкі спроби подавати музику, та й тоді краще це робилося переважно через повнометражні кінофільми. На різних телеканалах існували програми типу "Top Of The Pop", куди запрошували виступати під фонограму та під наглядом декількох стаціонарних камер. Все це легко уявити нам, глядачам усіляких "Пісень року", "Національних хіт-парадів", тощо. Від усього цього тхне 60-70-ми роками, пісні позбавлені динаміки, залишається лише зосередитись на музиці, яка рідко виходить вдалою, та словах, виключно банальних.

Саме у 80-х музиканти були примушені витратити купу грошей на відеопродукцію. І все це працює! Ось альбом вже почали забувати і він впевнено сповзає з верхівки чартів. Але варто лише запустити у ефір новий кліп, як пісня, яку вже знають, набуває нового сенсу, нової якості. Це знову виштовхує альбом угору хіт-парадів. Глядацька маса більш невільна: навіть якщо кліп не подобається, мусиш дивитися в очікуванні наступного, але ти вже його запам'ятав. Таким чином, слухацька аудиторія вимушено збільшується.

Не щастить лише екстремальним музикантам, чиї кліпи (не менші за ціною) популярні музичні канали беруть з невеликим бажанням. Однак і для них є місце у спеціалізованих передачах (наприклад, для соул-виконавців на MTV існує програма "Soul Of MTV"). Ось така велика відеоцяцька була вигадана саме у 80-х. Звісна річ, деякі виконавці та дядьки за їхніми спинами вельми встигли у виробництві музичних кліпів та стали відомі саме завдяки відеоряду до своїх пісень. Доходило до крайнощів: група SIGUE SIGUE SPUTNIK, наприклад, взагалі вважала свою музику лише саундтреками.

Якщо музиканти попередніх десятиріч, хоч і з мінливим успіхом, але протистояли шоу-індустрії, то в 80-х вони були примушені або прийняти нові закони жанру, або згинуть в дешевих клубах та підвалах. Власне, можна навіть сказати, що шоу-бізнесу та музичної індустрії як таких до цієї пори не існувало зовсім.

Можливо, я трохи ідеалізую 60-ті й 70-ті роки, але такого пресу з боку товстих гаманців, таких виснажливих вимог до музикантів досі не було. Був приклад гурту CREEDENCE CLEARWATER REVIVAL, яку наприкінці 60-х безсоромно обдурювали менеджери й голова компанії

"Fantasy". Але справа тоді була лише у великих сумах гонорарів, яких музиканти були позбавлені. CREEDENCE не відчували тиску, спокійнісінько собі працювали, записували по три альбоми на рік, щоправда, задарма. Але ніякого виснажливо жорсткого графіку нескінченних турне, реклами, телебачення, черги інтерв'юєрів не було. Порівняйте хоча б з долею GUNS'N'ROSES. Після дебютного диску (87) лише один (недороблений, напівживий, коротенький, японський "Lies" (88)), а наступний альбом вийшов тільки через п'ять років. За цей час група встигла стати суперзіркою, намуляти всім очі, набриднути, розвалитися. Я не кажу, що вони — потерпілі, адже кожен з них заробив такі гроші, як всенький URIAH LEE за всю свою тридцятирічну історію. Але Роуза & Со посправжньому вкинули в макитру, потовкли макогоном, висмоктали, скалічили та відпустили. Закінчуючи цю тему, скажу, що жодна з супергруп 60-70-х років не могла сподіватися на такі астрономічні гонорари, які стали доречними в шоу-бізнесі 80-х.

Така агресія з боку шоу-бізнесу, налагодженого до автоматизму модернізованого конвейєру, не могла не мати активної протидії.

80-ті роки — це і розквіт інді-

руху. Під білим прапором індіпендента було виховано безліч зірок альтернативного кшталту. Маленькі, такі, що ледве зводили кінці з кінцями, незалежні від великих концертів студійки звукозапису жбурляли один, а якщо пощастить — декілька проєктів у вир музичної культури та розпадалися, розчинялися в низці нескінченних філіалів, приборканих акулами. Лише декотрі (4AD, MUTE) з успіхом існують вже багато років, і їхній лейбл — завжди символ своєрідної музики. На вищезгаданих незалежних лейблах була випущена ціла плеяда зірок: Нік Кейв, DEPECHE MODE, DEAD CAN DANCE. Однак, як тільки бізнесмени помітили успіх інді-музики у слухачів, одразу альтернативу було підхоплено, розкручено й розтиражовано мільйонними накладами. Запал перших років був знищений комерцією і вже на початку 90-х дідусь альтернативників Ніл Янг триповерховим матом кричить, хто ще за інерцією верещав про причетність до інді-руху. Кращим альбомом 80-х був визнаний "London Calling" THE CLASH, який було записано у 79-му. У 80-х ті ж THE CLASH записали ще пару альбомів і тихо розійшлися — ера панк-року, бунтівничого та шаленого, закінчилася. Потім були спроби реанімувати панк за допомогою префікса "пост", але ентузіазм тієї пори було вже втрачено. На зміну хіпівським 60-м та панківським 70-м прийшли часи порядних яппі. Роботоголіки та кар'єристи, опора та надія націй, яппі доволі успішно розповсюдили свій вплив на сучасний світогляд. Страйкарі та ексцентрики поступилися місцем респектабельним та зрівноваженим кумирам. Однією з кращих робіт десятиріччя музичні критики визначили альбом Пола Саймона "Graceland". Але це був скоріше політичний хід. Я не збираюся зменшувати музичні якості цього альбому: чарівна мелодійна етнічна музика, яка вдало вписалася у танцювальні ритми. Але річ у тім, що Саймон використовував мелос народів Південної Африки, а ПАР після багатьох років апартеїду повернулася у багатонаціональну родину планети. Після "Graceland" відомий ще у 60-х Пол Саймон дуже рідко з'являвся на

музичному горизонті: завжди важко знайти себе після гучного успіху.

Подібна доля чекала й на DIRE STRAITS, одну з небагатьох груп, яка успішно перетнула кордон 70-х і 80-х. Після дуже вдалого в усіх відношеннях "Brothers In Arms" (85) Марк Нопфлер лише раз за минулі 12 років зважився на альбом. І це сталося вже в наступному десятиріччі (у 91-му), а в минулому році з'явилася сольна робота Марка "Golden Heart", яку побудовано у дещо відмінному стилі.

У 83-му, після чартбрейкера "Synchronicity", припинила своє існування ще одна легенда 70-х — англійське тріо POLICE. Проте сольна кар'єра соліста групи Стінга стала посправжньому зірковою. Його пісні ввійшли до скарбниці кращих пісень десятиріччя. Непоганий кіноактор, талановитий композитор, невтомний суспільний діяч, Стінг став одним із поп-символів десятиріччя, напевне найінтелектуальнішою зіркою за всю історію поп-музики. Однак у 90-х несподівано часи минулих панківських буянь повернулися, і Стінг був страшенно приголомшений, коли у 92-му у Сідней багатотисячна юрба вимагала від нього пісень епохи POLICE.

Також, ледве перетнувши Рубікон, записавши два комерційно вдалих альбоми, розпалися й ROXY MUSIC. Вони залишили свого лідера і соліста Брайана Феррі маятися, час від часу випускати альбоми та мучитися від усвідомлення того, що відстав назавжди.

Озираючись назад та натужно перебираючи імена 80-х, зупиняєшся на декількох, які у значній мірі вплинули на десятиріччя, створили його обличчя та навели мости у майбутнє. Напевне, це ірландці з U2 та американці METALLICA. Звісна річ, список визначних груп минулого десятиріччя можна безболісно поширити: це й герої пост-панку, унікальні CURE, і американський оплот альтернативи TALKING HEADS, і творці інтелектуального електронного рока DEPECHE MODE. А куди сховатися від монстрів AORу BON JOVI та революціонерів GUNS'N'ROSES. Але — зосереджуючись лише на двох, я просто намагаюся бути об'єктивним.

METALLICU хвалили вже тоді, коли вони суворо пильнували закони конспірації: не фотографувалися, не знімали кліпів, відмовлялися від інтерв'ю. Лише після смерті Кліфа Бартоні їх "пробило" на повнометражний чорно-білий фільм "Cliff 'em All". Причому хвалили їх люди дещо несподівані задля такої музики: Йоко Оно та Пол Маккартні. Гостросоціальні, разом з тим достатньо поетичні тексти, довершена техніка, надскладні пасажи та майже артрокова побудова композицій, все це і багато іншого, чогось і досі невизнаного, але потрібного для успіху, зробило METALLICA №1 у важкій музиці. Треба визнати їхнє новаторство і вказати на цілу армію спадкоємців та апологетів. Важко знайти іншу групу, хіба що легендарні BLACK SABBATH, яка більше вплинула на еволюцію хард-н-хеви.

U2 за правом вважають батьками розлогого альтернативного руху. І якщо всесвітній успіх до METALLICI прийшов лише у 90-х, то ірландці стали суперзірками після альбому 87-го року "Joshua Tree". Незважаючи на те, що всі 12 пісень альбому потрапляли до хіт-параду, а сам альбом став десятком разів платиновим, все-таки і попередні альбоми, хоча й були позбавлені великого успіху, були не гірші за цей та не менш цікаві. Якщо METALLICA (пробачте мені це досить блюзнірське порівняння) представляла інтереси робітничо-селянського прошарку, то U2 завжди були більш богемні, вишукані та артистичні. Їхні роздуми та акції хоча й мали чітку світоглядну позицію, але все ж були менш нав'язливі та більш толерантні. U2 довго не могли отямитися після "Joshua Tree" (концертник "Rattle And Hum" поза увагою) та повернулися до плідної творчості лише у наступному десятиріччі.

Були й виконавці, які, незважаючи на зміну масового саунду й ритму, інших вимог від виконавців, незважаючи на вік, залишалися на поверхні вже друге, а то й третє десятиріччя. Це насамперед стосується групи QUEEN та нев'яучого Елтона Джона. Неперевершений лірик, Елтон Джон (колишній був Йоахімом Кеннетом Дуайтом), з успіхом позбавився прогресуючої лисини, за що був з позором

усунений з почесного членства міжнародного клубу лисих. Але в них ще багато кандидатів. Наприклад, Ексл Роуз. Чи Володимир Ленін, який напевно б спромігся стати почесним членом й клубу людей з дефектами мови. ТанDEM Елтона Джона й поета Берні Тапіна й досі успішно працює. У 80-х Елтон подарував світу шлягер "Nikita", після якого французькі та американські кінематографісти зубами хапалися за це ім'я та й досі називають так завзяятих проросійських дівчат. Якщо ж ми вже торкнулися галузі кино, то в минулому десятиріччі було створено цілу низку яскравих тупоголових образів (слідом за існуючими Тарзаном й Кінг-Конгом) — Фреді Крюгер, Рембо, Термінатор, Робокон, Роккі. Цей інтелектуальний квінтет став зовсім не зайвим у свідомості масового споживача.

Якщо поп-кумири 70-х переважно нагадували денних метеликів, то у 80-х завоювання трону короля поп-музики, здається, звалися наполегливо. Саме це десятиріччя подарувало світові таких стовпів як Майкл Джексон, Мадонна, Уітні Х'юстон та Прінс.

Об'єктивно кажучи, такого ажітажу навколо імен Мадонни та Джексона сьогодні вже немає. Це пояснюється не тільки тим, що ці виконавці вже достатньо набридли, а тим, що вони себе в значній мірі скомпromетували. Фраза, яку Майкл сказав на суді за підозрою у домаганні хлопчачого кохання: "I am innocent", викликала у багатьох лише саркастичну усмішку. Найбанальніший, але вірний жарт про скандальне зачаття Майклової дитини та його народження нагадував історію засмаглого радянського фільму 30-х "Цирк": "А у Джексона син — чорний!"

Світова слава прийшла до Майкла після виходу незабутнього "Thriller". Тоді він був ще просто чорненьким слинявим вертлявим молодиком з дивним голосом. Гучна відеокампанія (це поперед за все 15-хвилинний кліп "Thriller" та неперевершена "Billy Jean") та вдало проведене світове турне зробили свою справу, та Майкл вже більше ніколи не сприймався як один з братньої групи JACKSON 5, в якій він співав упродовж 70-х. Всі його альбоми важко старту-

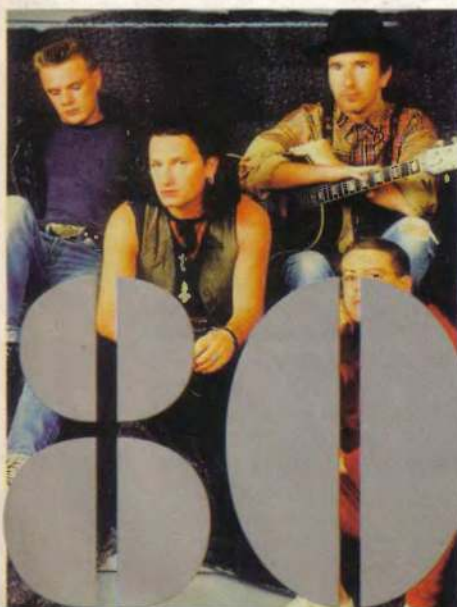

Reuters

Elton John

The Clash

Prince

Reuters

Bobby Brown

Whitney Houston

Reuters

вали, але за рік (чи навіть ряд років) розкручувалися пісня за піснею (вірніше, кліп за кліпом), і тому довго залишалися на слуху (на очах). Так було й з наступним альбомом "Bad". Саме тому у наступні після виходу альбому роки Джексон ніколи не отримував Греммі. Хіба що у другорядних номінаціях (наприклад, у 88-му за кращу звукоорежисуру). Але чим доросліше він ставав (це стосується і Мадонни), тим менше його розуміли прості смертні, його слухачі. І не тому, що "король поп-музики", як його почали називати, став писати складну музику чи зарозумілі тексти. Не розуміли його вчинків, поведінки, способу життя. Але ж так важливо, щоб зірки були доступні, "свої у дошку". Такою спочатку була Мадонна, але після "Erotica", фотоальбому "Sex" та фільму "У ліжку з Мадонною" все закінчилося. Тільки Джонні Бон Джові, яким був, таким і залишився: посміхається, у джинсах, на мотоциклі їздить. "Хлопці! Та він такий же як і ми!", — казав народ та купував його черговий ерзац-продукт. Пригадуєте, як бандерлоги казали про Мауглі: "Він схожий, тільки голий". Так, він схожий, тільки зірка. Поява нових музичних технологій відбулася поперед за все на масовій, популярній, танцювальній музиці. Домінуючим інструментом стають клавішні, обладнані широкими можливостями синтезування звуку. Ритм-секцію — бас та ударні — почали за просто скасовувати. Виникли нові та з'явилися різновиди старих стилів. Поняття "нової хвилі" ще й досі остаточно не визначено через прирахування до неї дуже різних виконавців: від ветеранів JAPAN, CURE до дещо попсових CARS та А-НА. Подібне стосується і "нових романтиків": окрім CURE, до цього стилю можна віднести решту з вищезгаданих.

Найкращим зразком "нових романтиків" може бути група ULTRAVOX. Поряд з "романтиками" знаходиться і до огиди спрощений варіант "ню-вейву" — євродиско. Розквіт євродиско випав на середину 80-х, в цьому досягли значних успіхів голандські та німецькі виконавці. Вони й досі знуцаються над нашими смаками нав'язливим дешевим Єврочизмом. Колись це були CC CATCH, BAD BOYS BLUE, FANCY, MODERN TALKING, зараз це 2 UNLIMITED, FUN FACTORY, MARK OH... Пригадайте весь той шовінізм, народжений навколо дуету MODERN TALKING. Євродискачі вдало перетравили музику нових романтиків, позбавилися зайвих складнощів та видали на-гора гумку нехитрої та посередньої суржини. Найошуканішою групою стала прекрасна шведська група SECRET SERVICE. Але були й такі, хто підійшов до євродиско із значною мірою таланту та перетворив масовий продукт на справжнє мистецтво. Це стосується, головним чином, видатної групи EURYTHMICS. Після довгих років ігнорування по-справжньому професійної музики з початку 80-х прокинувся інтерес до нащадків класичних гуртів арт-року. Арт-рок трохи скомпрометував себе тим, що у минулому десятиріччі вступив у альянс з AORом, вийшли гібриди типу TOTO та HEART. Проте були й чудові групи — MARILION чи SIMPLE MINDS. А зі спадщиною хард-року вийшла ціла епопея. На початку десятиріччя стався вибух метало-манії. Появу популярності металічних груп на британській рок-сцені критики визначили як NWOBHM (нова хвиля британського хеві-металу). На гребні цієї хвилі опинилися нинішні легенди HMR: IRON MAIDEN, JUDAS PRIEST,

MOTORHEAD, DEF LEPPARD, SAXON. Ларс Ульріх — майбутній драмер METALLICA, приїхав до Америки інфікованим на металічну хворобу. А вже у 84-му METALLICA, MEGADETH, ANTHRAX та VENOM стусанами зігнали зі сцени глем-рокові команди. Все це втілювалося у божевілля навколо хеві та навіть пестилося першими проміннями радянської демократизації. Молодики вдягали залізний одяг, йшли трусити ботвою на кондєртах, махали козою. Але більшість з тих, хто називав себе металістом, слухав максимум чеський CITRON та вважав за хеві-метал музику співачки Боні Тайлер та недооблену EUROPE. Найважливішою подією для неанглосаксонських країн став прорив та міжнародний успіх австрійського співака Falco з хітом "Rock Me Amadeus" та французького привида Desireless з чарівним "Вояж, вояж". Вперше сталося так, що неангломовні пісні очолили британські та американські хіт-паради. Нарешті змінилося обличчя світу. 80-ті роки подарували нам волю та перші ковтки незалежності. Із завмиранням серця ми, засмаглі совки, взирали у перебудований телевізор. І коли на екранах промайнули кліпи чи виступи QUEEN і Пітера Д'Ебрієла, DIRE STRAITS та Еліса Купера, ми вперше відчували себе причетними до великої радості — музики. Народ, який прийняв колір металіста лише через революційну крайність, зіткнув із полегшенням. Відтоді всі могли любити все, що завгодно, та всіх навколо. Ніхто не забороняв і хеві-метал, який вже вичерпав своє історичне значення, перестав бути настільки важливим, що вщучув і займав свою темну нішу.

А.Белай

ЇЇ ТВОРЧИСТЬ МОЖНА СМІЛИВО РОЗГЛЯДАТИ ЯК
ПРОДОВЖЕННЯ ТРАДИЦІЙ АМЕРИКАНСЬКОГО
ПОП-АРТУ АБО Ж ЄВРОПЕЙСЬКОГО ДАДАЇЗМУ.

ЛОРІ АНДЕРСОН

Р У С А П К А П Е Р Ф О М Е Н С У

“О СУПЕРМЕНЕ, О СУДДЯ, О МАМО І ТАТО... ЯКЩО БІЛЬШЕ НЕ ІСНУЄ ЛЮБОВІ, ЗАВЖДИ ЗАПИШАЄТЬСЯ СПРАВЕДЛИВІСТЬ, А ЯКЩО НЕМАЄ БІЛЬШЕ СПРАВЕДЛИВОСТІ, ЗАВЖДИ Є ЩЕ СИЛА, ЯКЩО НЕМАЄ БІЛЬШЕ СИЛИ, ЗАВЖДИ Є МАМА. ЗДРАСТУЙ, МАМО! ОБІЙМИ МЕНЕ СВОЇМИ ДОВГИМИ РУКАМИ, СВОЇМИ ЕЛЕКТРОННИМИ РУКАМИ, СВОЇМИ БЕНЗОХІМІЧНИМИ РУКАМИ, СВОЇМИ МІЛІТАРИСТСЬКИМИ РУКАМИ...” (ЛОРІ АНДЕРСОН, “О SUPERMAN”).

Лорі Андерсон називають примадонною мультимедійною перформансу. Її творчість можна сміливо розглядати як продовження традицій американського поп-арту або ж європейського дадаїзму. Проте, якщо, скажімо, останні були реакцією на формування на початку століття технократичного суспільства, то Лорі Андерсон, дитя двох індустріальних монстрів — Нью-Йорку та Чикаго, вже належить до покоління (вона народилася у 1947-му році), для якого урбаністичний ландшафт став природним середовищем, а друга природа — матеріалом для творчості. Із самого оточуючого повсякдення бере Лорі Андерсон образи для своїх праць: зірки, сателіти, літаки і телепередачі, тобто ті звичайні й звичні дива, які з 50-х років заповнили наш життєвий простір. Напевне в цьому і затаєний секрет її успіху. Використовуючи символи навколишнього та матеріал мас-медіа, вона у своїй творчості підносить

ся до рівня високої культури. Захоплені критики ставлять їй в заслугу те, що вона знайшла “спільну довжину хвилі між поп- і високою культурами”. Її експерименти в музиці можна порівняти з тим, що робить у літературі Умберто Еко. Її роботи не тільки завжди високохудожні та високоінтелектуальні, але й цікаві навіть для пересічного глядача. Так, пісню “О Superman” можна було почути ледь не на усіх радіоканалах світу (крім вітчизняних, звичайно не здивуюсь, якщо наші DJ-і навіть і не підозрюють про існування Лорі Андерсон), так само, як і дуєт IN OUR SLEEP з альбому “Bright Red”, продюсером якого був сам Брайан Іно. В ньому Лорі співає разом зі своїм другом, музикантом Лу Рідом.

А почалося все в шкільному віці, коли Лорі грала в Чикагському юнацькому оркестрі на скрипці. Згодом, в кінці 70-х, вона витворить чарівну tape bow violine, скрипку, що

вміє розмовляти, яка стане її обов’язковим атрибутом, візитівка, другим голосом.

Після навчання в школі мистецтв Лорі вчиться в Колумбійському університеті в Нью-Йорку, який закінчує у 1972-му році скульптором. Вона пише критичні статті, викладає в школі, виставляється в музеях і галереях. Її дебютний перформенс успішно пройшов в 1972-му році у Вермонті. Це була симфонія для автогудків у drive-in. Після цього вона промандрувала усіма можливими просторами. Але улюбленою формою трансляції власних ідей завжди був для неї перформенс з його багатими імпровізаційними та ігровими можливостями.

Перформенси Лорі Андерсон — це вражає поєднання музичних та візуальних образів, мереживо звуків і кольорів, стилів і жанрів, географічних і історичних просторів. Ми немов переміщуємось вільно і некеровано у нескінченному плетеві cyberspace. Як у калейдоскопі, з’являються і зникають запропоновані нам картинки: від гротескної буфонади андроїдів — до раптово непристойної життєрадісності вар’єте, від чуттєвого карнавалу фарб — до стриманої виразності гри світла і тіней театру Кабукі. І тут починаєш розуміти: ритм і контраст — це принцип цієї дивовижної містерії, яку перед глядачем розігрує Лорі. Та все ж центром, точкою перетину усіх стилевих ліній на сцені є вона. Її настовбичене волосся, жорстке як голки йжака, немов антени, налаштовані на прийом і передачу якихось таємничих дигітальних знаків. Або, якщо бажаєте, це зачіска комічного персонажа з пальцями в оголених електродротах. Одягнена у все біле, або навпаки — в чорне, вона здається уособленням контрасту та ритму. Видається, що не Лорі слідує за ритмом, а навпаки — ритм народжується з її рук (доречно згадати про приголомшливу пантоміму, якою відкривається “Home Of The Brave”).

З 20 років Лорі Андерсон живе в Нью-Йорку на Hudson River, де вона

облала свою музичну студію, що постійно розширюється. Саме тут вона і описує свої мрії, творить тексти для пісень, критичні та поетичні зауваження про політику і соціальні умови, про мистецтво і маскультуру; тут народжуються стрімкі замальовки з її особистих переживань.

Для Лорі це ще й таке місце, де тушується важкоосяжна кількість людей, які співпрацюють з нею: насамперед, Лу Рід, саксофоніст Пітер Гордон, ударник Девід ван Тігем та інші.

Студія Лорі Андерсон нагадує лабораторію якого-небудь мультяшного професора-маніяка. Всюди стоять батареї звукових і проєкційних апаратів, різноманітні новітні електронні прилади, приємні, 18 телефонів, 11 комп’ютерів для анімації та музики. Тепер їй важко уявити себе без цього технологічного арсеналу.

А у 1980-му році, коли ще мало кому відома Лорі прийшла на міжнародний бієнале в Цюрих, вона привезла з собою лише дві валізи, де були проєкційний апарат і екран. Асистентів в Лорі тоді ще не було. Наступна картинка — 1995-й рік, Андерсон здійснює європейське турне зі своїм перформансом “The Nerve Bible”. Вона везе 35 тон важкої електронної екіпіровки, між іншим — ультрасучасний лазерний генератор.

Ну що ж, Лорі Андерсон була і залишається форпостом культурного авангарду. Її останнє захоплення — сфера інтерактивних просторів. Таким є експериментальний CD-ROM “Puppet Motel”, віртуальна побутова, в якій пропонується здійснити дику прогулянку звуковим та зоровим універсумом, що копіює структури мозку Лорі, як вона їх собі уявляє. І все складається на те, що це ще не останнє її слово ●

Х
Т
У
С
А
С
В
І
І
А

Акась така цікава існує в країнах колишнього СРСР тенденція: тут можуть з глузду з'їжджати на нікому в світі не потрібних мексиканських телесеріалах чи втрачати свідомість від гуртів типу MODERN TALKING і, в той же час, з незрозумілою впертістю не звертати уваги на всесвітньовідомих осіб. Про них всі чули, але майже ніхто не слухає. Що найдивовижніше — навіть у студіях звукозапису важко знайти касети таких "екзотичних" співаків, як, наприклад, Принс, чи як його тепер називають "The Artist Formely Known As Prince" (Митець, Раніше Відомий Як Принс). Я змушена думати, що це, мабуть, залежить від специфічного східно-слов'янського менталітету і від іншої, ніж у залишків навколишнього середовища, будовою органів, що відповідають за відчуття і сприйняття дійсності. Може бути, що деякі види людської енергії опрацьовуються нами якимось дуже особливим чином, і тому, скажімо, на Принса ми не реагуємо, а дика Роза відчиняє шлях до вічного кайфу, показує — що воно там, за обрієм. Я не хочу сказати, що Принс — така вже величина, що всі повинні на нього молитися. Я лише дивуюся, чому творчість людини, чие ім'я без малого двадцять років не сходить з вуст західних слухачів, п'ять альбомів котрого досягли першого місця у хіт-параді Billboard, у нас зовсім невідома. Якщо в цьому повинний лише наш екстер'єр, то вже нічим не допоможеш. Але, може бути, що таке трапилося випадково чи може (це ще гірше) то знову підступи не-вмирущих комуністів, у катакомбах причиново-класових відносин котрих з часом стає все складніше розібратися. І тому я пишу про Принса. Пишу, незважаючи на те, що подібно до своїх співвітчизників, ніколи не придивлялася і не прислухалася до його творчих пошуків, випробувань та результатів.

Наталія Медведєва

("For You", 1978, "Prince", 1979, "Dirty Mind", 1980) не зробили його зіркою, але принесли певну долю популярності. Принс зрозумів, що трохи помилився, коли обрав рок-мейнстрим — його музиці не вистачало необхідної для цього цупкості. Крім того, було ще одне "але". Принса, який деякий час виступав як розігрівач, разом із РОЛЛІНГ СТОУНЗ, фанати Джаггера зганяли зі сцени пивними пляшками, обурені... його зовнішнім виглядом. Справа в тому, що співак став першим так званим рафінованим андрогіном (всі інші, що були до нього, нааявно стьобалися) і одягався у прозорі мереживні блузони та коротенькі повійські бікіні. Коротше кажучи, вишуканий хлопчик, який розчарувався у пролетарській елітарності року. До того ж, сплячи вуха прихильників антисупільних заперечень не сприймали тонкого професіоналізму освіченого музики. Він опинився у стані Моцарта, якби той народився в епоху гапастивого та істеричного Бетховена. І Принс звер-

Звернімо ж увагу на цього видатного митця.

Коли в Мінеаполісі сьомого червня 1958 року він народився, то звали його Принс Роджерс Нельсон. Батьком хлопця став невдаха-піаніст, котрий пиячив по-чорному, але вирішив скерувати синові шлях, подібний до свого, і сприяв наданню йому спеціальної музичної освіти. Принс був таким собі маленьким Паганіні. В шістнадцять років юнак вже володів грою на дванадцяти інструментах. Скінчивши школу, він, мабуть, щоб запобігти долі Едіпа, покинув родину і тинявся по квартирах друзів. Якщо ви хоч трохи серйозно ставитися до астрології, то пам'ятайте, що Принс — близнюк і Пес. Близнюк має два обличчя, а Пес завжди б'ється з тими, кого вважає шахраями чи просто поганими людьми. Не треба про це забувати. У сімнадцять років Принс мав вже цілком сформований світогляд та приблизно знав, що і як буде робити протягом життя. Проблема пошуків студії юнак вирішив, м'яко кажучи, радикально — послав свої три демо-касети до Warner Bros. Одразу був підписаний контракт на сто тисяч доларів. Перші три альбоми

нудся до попси. Але то була не така попса, котра означає лише нові ритми і сентиментальні зітхання. То був третій рівень, де популярна музика відіграє роль жанру, в межах якого фахівець будує свій складний і різноманітний світ. Це можна порівняти з постмодернізмом у літературі, від котрого певну насолоду отримують і незавантажені думкою звірята і улюбленці свесвіту.

Після зміни напрямку діяльності, справи Принса одразу пішли (краще сказати, злетіли) угору. Альбом "1999", що з'явився у 1982 році, увійшов у десятку кращих від Billboard, три хіти з нього ("1999", "Little Red Corvette" та "Delirious") безперервно крутили по MTV.

1983 рік став першим із по-справжньому зоряних для Принса, і це настільки вразило митця, що він навіть не записав тоді жодного альбому (починаючи з 1978, кожного року Принс записував хоча б одного, всього офіційно вийшов 21 альбом).

У 1984 році з'явився "Purple Rain". За нього Принс одержав Оскара в номінації "Краща музика".

Далі все йшло як по маслу. У популярності Принс відставав лише від легендарних БІТЛЗ та Елвіса Преслі.

Окремою сторінкою в житті Принса є його відносини зі студією Warner Bros. Відпрацювавши разом з нею п'ятнадцять років, у 1993 митець збунтувався (прокинувся Пес). Принс змінив сценічне ім'я на ЕГ, яке неможливо вимовити, утворене поєднанням жіночого і чоловічого символів (співак завжди декларував андрогінність і чисту позастатеву сексуальність), і, доки не розірвав контракта з "хазяїном", виходив на концерти з написаним на обличчі словом "slave" (раб). Справа в тому, що пан

Нельсон вважав Warner Bros огидними експлуаторами, котрі не звертали уваги на його тендітне натхнення і рекордну плідність, пояснюючи своє зневажливе ставлення врахуванням розумного ринкового попиту — не можна, мовляв, перевантажувати споживача будь-якою інформацією. Але творчий поклик не знає міри, і, нарешті звільнившись, "The Artist Formely Known As Prince" в минулому році записав альбом "Emancipation", котрий складається з трьох компакт-дисків. Співака застерігали, що слухачі не в змозі сприйняти таку купу, нехай і першокласної, музики, але він навіть не вагався. Здається, що успіх вже не є метою для EG (це й не дивовижно — його відомості може позаздрити хто завгодно). Першочергове значення для колишнього Принса має можливість якомога повніше самореалізуватися. Ото вже диявольські підступи — коли з тебе пре так, що не встигаєш записувати. Бідолаха Нельсон, мабуть, недовзі зникатиметься зі своїм таким занадто родючим талантом (то, здається, татусеві гени оскаженіли). Завдяки суперечці з Warner Bros Принс почав спілкуватися з пресою, котру до того ігнорував, як непотрібну метушню. З

робив це, використовуючи різні псевдоніми, — Jammie Starr, Alexander Nevermind, Christopher Tracy. 180 його пісень виконують самостійні музиканти та гурти. Серед них THE TIME, VANITY 6, APOLLO-NIA 6, Sheila E., THE FAMILY, Sheena Easton, THE BANGLES, Joey Coco, Paula Abdul, THE MADHOUSE, Patti LaBelle та багато інших. Понад 500 композицій Принса ще й досі залишаються невикористаними. Мабуть, не кожен знає, що найвідоміший хіт Шінед О'Коннор "Nothing Compares 2U" був написаний саме Принсом.

ПРИНС

НЕВІДОМИЙ НАМ МИТЕЦЬ, РАНІШЕ ВІДОМИЙ ЯК

приводу цього майже припинилося слєбізування і зникли плітки про те, що Принс — пасивний гомосексуаліст і заохочує до сунків емансипованих лесбійок, котрі за допомогою спеціальних пристроїв займають традиційне місце чоловіка для педерастів. З багатьох інтерв'ю Інтернет-конференцій виявилось, що Принс — звичайнісінький гетеросексуал, котрий, до того ж, на початку 1996 року ще й одружився з гарячою латиноамериканкою Мейтою Гарсія.

Преса стала могутнім захисником Принса від юристів з Warner Bros. А звістка про смерть його новонародженого сина зробила співака насправді трагічною фігурою. Прихильники Принса з вологими очима стежили за ходом боротьби улюбленця з катами. На острові Мадагаскар навіть було утворено спілку підтримки митця, провідним гаслом котрої були вірши, складені учнем Нельсона Манделі:

**Не дозволимо зграї хабарників
Щелепами мистецтво знищувати!
Геть поганські експлуатори
Від чарівної музики міцності!**

Купка студентів з Мінеаполісу тиждень голодувала перед головним офісом Warner Bros. Гурт арабських терористів скоїв декілька вибухів, присвячених захисту співака. Можна по-різному ставитися до цих випадків — але ж чорним дай тільки привід повиступати, студентам — поголодувати, а терористам — побешкетувати. Хоча суспільний рух, яким би він не був, все ж таки має силу. І Принс переміг. Знов-таки завдяки Warner Bros, Принс не задовольнявся творчістю для себе і багато писав для інших музикантів. Він

Що й казати, творчий шлях, котрий ще далеко не скінчився. Той, Кого Знали як Принса, став прикладом нового ставлення до засобів мистецтва, його жанрових можливостей. Це нібито відображення стародавньої форми сонету чи гегелівської естетики, де попса — це ствердження первісної примітивності статевого руху, рок-музика — її заперечення і надання свідомості поширеного і поглибленого значення, а творчість Принса — синтез одного з другим, котрий підтримується позалюдською кришталевістю форми, що зростає з професіоналізму середньовічної класики.

Отже, я гадаю, що даремно ми пропустили повз вуха адамантові скарби неперевершеного андрогіна-Близнюка Принса, і не знаю, чи час тепер його слухати, чи, може, вже пізно? Чи, може, справді ніяк не досягнути неосяжного, і наша доля — йти своїм шляхом, не дивлячись на той, сповнений протилежностей, Захід. Бо ж і вони не слухають, скажімо, нашу Аллу Кудлай чи Е.Кравчука ●

FAITH NO MORE

FAITH NO MORE:
 "ВІРИ БІЛЬШЕ НЕМАЄ" ЧИ
 "ВІРА ТА БІЛЬШ НІЧОГО"?

Вражень — повні штани. Гласність і перебудова. Програма А і кліп FAITH NO MORE "Eric". Закладаюся, що побачене здивувало тоді не тільки мене. Неспокуюшені, ми вперше почали усвідомлювати, що важка музика може бути не тільки чимось ортодоксальним та знавиським, як це здавалося після ери популярності металу, яка почала помітно вщухати наприкінці 80-х. "Eric" поєднав у собі реп і хардові рифи, ліричне фортепіано та чіткий панківський ритм. Впевненість, що це — майбутня зірка рок-н-рольної сцени, не підлягала сумніву.

Четвірка досвідчених музикантів завжди потребувала солістки, в крайньому разі — соліста. За великим рахунком їм було байдуже, що грати. Це було схоже, як ніби-то музиканти-музики, які відлабали достатньо на свайбах та халтурах, вирішили створити групу, що без особливих зусиль виконувала б пісні у будь-якому стилі й при цьому не втрачала власного обличчя.

Крізь FAITH NO MORE пройшов з десяток дівчат, жодна з котрих більш ніж два тижні у групі не перебувала. Довше за інших з представників жіночої статі місце біля стойки з мікрофоном займала Кортні Лав, зараз всесвітньо відома актриса, солістка й лідер гурту HOLE, дружина та матір дитини легендарного Курта Кобейна. Коли ж і вона пішла з FAITH NO MORE, постало питання про доцільність взагалі когось запрошувати, може мало сенс пошукати соліста серед чотирьох акомпаніаторів? "Ми всі співали однаково, однаково погано. Жоден з нас не наважився стати Філом Коллінзом чи Гері Муром. В нас вистачало розуму не перетворювати початок музичної кар'єри на дурдом", — згадував клавішник FAITH NO MORE Родді Боттам.

Нарешті, після нескінченних пошуків, FAITH NO MORE зробили свій вибір. Після численних невдалих спроб здавалося, що вокалістом групи буде хтось, принаймні не менший за Енріке Карузо. Однак першим постійним солістом, з яким група працювала кілька років та набула статусу культового гурту на Західному узбережжі, став просто Чак Мослі. Голос Чака мутував прямо на сцені під час виступу, він мав вигляд дебіла, що відбувся таким ще до народження, а його маківку увінчував неспокійний ірокезик а-ля Чиполіно чи доктор Альбан. Ліричним героєм його поетичних страждань був невдаха, якого забили в темний кут, а він звідти матюкається, скаржиться та легко переходить від оборони до атаки і, взагалі, завжди тримає середнього пальця настовбученим. Так чому ж не Карузо, а Мослі?

"Він був великим оригіналом. Ані до, ані після я не чув подібної манери виконання. Нам тоді був потрібен ще до всього яскравий шоумен, а Чак був сама театральність", — відповідав на це гітарист Джим Мартін.

Власне, такого ж принципу дотримувався й Пол Маккартні, коли шукав собі драмера. Йому кортіло знайти не чудового, але заціклого професіонала, а кустарника-любителя, бажано самоучку. І якщо школа драмерів завжди більш консервативна, то з вокалом справи йдуть набагато демократичнішими шляхами. Чак бездоганно втілював у собі панківську естетику, яка стала духом альтернативного руху, та надзвичайну форму особистісної відвертості: навіть назви перших двох альбомів, у яких співав Мослі, містили особисті займенники "We Care A Lot" (85), "Introduce Yourself" (87).

Досвід та музичні інтереси четвірки музикантів помітно збагатилися за ці роки. Лише Мослі нехтував усілякими нововведеннями та все більше виражав тулий протест проти природного професійного прогресу. Статус культової групи, яка збирала б в клубах аудиторію незмінно в 100–200 глядачів, безмежно його задовольняв. На обкатці нового матеріалу одного разу Чак, протестуючи, так напичився, що впродовж всього концерту простояв біля мікрофона, розкриваючи рота лише для того, щоб позіхнути чи плюнути. Отже, Чак став гальмом. Решта з FAITH NO MORE потребувала такого соліста, який би беззаперечно виконував композиційні набірники та з легкістю міг упоратися з будь-яким пасажом.

Вони знайшли молодого Майкла Петтона (68-го року народження) у невеличкому передмісті каліфорнійського мегаполісу, куди FAITH NO MORE приїхали одного разу виступати. Майк був одним з нечисленних їхніх глядачів. Та йому зовсім не кортіло, незважаючи на свою перманентну провінційність, бути солістом в FNM. У нього була власна група MR.BUNGLE, яка грала шизофренічну суміш джазу, сільської естради та ще багато чого. Але перший альбом ця група змогла випустити лише після того, як Майк Петтон став зіркою у складі FAITH NO MORE.

Так, альбом "The Real Thing", записаний у 89-ому, круто змінив долю цього незвичайного гурту. "Eric" та "Falling To Pieces" стали шлягерами, MTV скажено прокручувала кліпи на ці пісні. А крім того, були ще й "Zombie Eaters" та "Underwater Love". Все це еклектичне творіння, начинене хеві й попсом, хіп-хопом та фанком, увінчував блексбетовський мегахіт "War Pigs", виконаний живцем. Після такої версії вокал Оззі ще більш бліднішає, поступаючись грайливим пасажам Майкла.

Були й скандали, пов'язані з рибками в обох згаданих кліпах: стрибачий у конвульсіях маленькій декоративній з фіналу "Eric" та великими, цілком істотними, що розлітаються на шматки з "Falling To Pieces". Чуйна Америка, в якій не менше тисячі організацій за дотримання моральних норм, обурилася на долю безвинних рибок. А до того ще музиканти з групи Біллі Айдола, з яким FAITH NO MORE проводили спільне турне, виспали на сцену під час виконання "Eric" цілу купу риби, яка аж до кінця виступу дуже правдиво наслідувала ту — єдину з кліпа.

Наступний альбом — "Angel Dust" (92) не змусив на себе довго чекати та ще більше зміцнив позиції FAITH NO MORE серед лідерів хард-н-хеви. Трьома безумовними хітами "Small Victory", "Everything's Ruined" та "Midlife Crisis" чари цього альбому не вичерпувались. Ліричний інструментал "Midnight Cowboy", агресивно скажена "Be Agressive", божевільна, в дусі білої естради 30—50-х років "RV" зробили цей альбом чи не найкращим у кар'єрі групи. За успіхом "Angel Dust" вибухнув авантюризм мегасінгл "I'm Easy" (кавер-версія пісеньки COM-MODORES з Лайонелом Річчі), перші місця в усіляких чартах та всесвітнє турне з METALLICA та GUN-S'N'ROSES. Цей супертур був своєрідною демонстрацією кращого у хеві-металі, вірніше, його опосеред. Деякі журналісти казали про "вищий варіант кращого вчора", тому що вже на всю міцність про себе заявили NIRVANA. У важкій музиці початку 90-х повним ходом йшла чергова зміна декорацій.

В цьому апофеозі популярності FAITH NO MORE залишає гітарист Джим Мартін. Останнім часом Джим все більше віддалявся від справ групи, уособлювався і відчував себе зайвим. На жаль (чи на щастя), історія мовчить про реальні обставини цієї справи. Отже, FAITH NO MORE залишилися без гітариста. А Мартін створив групу VENEMOT та десь там тихенько працював поряд з групою Чака Мослі CEMENT, яка вже років п'ять грає шалений кроссовер.

Потрібно приділити трохи уваги проектам музикантів FAITH NO MORE на стороні. Вже згадувалося про гурт Петтона MR.BUNGLE, який випускає альбоми із заздрісною постійністю. Наступним гітаристом у FAITH NO MORE був саме учасник цього проекту Трей Спюренс, але про нього трохи далі. Музиканти FAITH NO MORE приймали участь у записах таких груп, як PRIMUS та SEPULTURA; найактивніший з них, басист Біллі Гуд, продюсував роботу кількох груп, однією з яких була російська група НАИВ. Біллі з цього приводу частенько приїздив до Москви та, напевне, мав на меті випити всю горілку в столиці однієї з найтверезіших держав світу, щоб місцевим аборигенам менше залишилося. Бідненький. Так і пояснюється радянська військова шинель та ремінь на Біллі в деяких кліпах FAITH NO MORE. Той же Гуд мав цікавий проект з музикантами з RAGE AGAINST

THE MACHINE під назвою SHANDI'S ADDICTION. Вони виконали пісню KISS "Calling Dr. Love", яка увійшла до трібітку "Kiss My Ass".

Наприкінці 94-го року FAITH NO MORE записували своє чергове творіння. Партію гітари виконував Трей Спюренс, який ніколи не бажав увійти повноцінно до складу групи. Чудовий сім'янин та господар, він блискуче виконав все, що від нього вимагалося. А в турне-розкрутку нового альбому "King For A Day... Fool For A Lifetime" поїхав Дін Мента. П'ятий лонгплей у дискографії FAITH NO MORE вийшов нескладний за саундом на попередні роботи гурту. Було зроблено крок від погрозової близькості попсу у бік інDEPENDента. Альбом став ще важчим, ніж раніше, та комерційність явно минула творіння FAITH NO

MORE. Повільні композиції "Evidence" та "Take This Bottle" були вбрані в гідний відеоряд та з успіхом пройшли обкатку на музичних телеканалах. "Digging The Grave", "What A Day", "Gentle Art To Making Enemy"... всі пісні цього альбому були зроблені бездоганно та сповнені животворною енергією. Саунд FAITH NO MORE втратив помпезну еклектику, але музиканти зосередилися на дрібних деталях, від цього музика стала глибшою та серйознішою. Але все ж таки еклектика залишилась, залишився гарт музик-халтурників, що безпроблемно грають все, що завгодно. Ось неповний список виконавців, чий твори FAITH NO MORE виконують на своїх концертах: Мадонна, METALLICA, CRANBERRIES, QUEEN, Майкл Джексон, NEW KIDS ON THE BLOCK, Прінс, PUBLIC ENEMY, KRIS KROSS, SOUNDGARDEN, EN VOGUE...

Вихід "King For A Day..." також супроводжувався скандалами. Журналюгам-пролазам стало відомо, що драмер гурту Майк Бордин — гомосексуаліст. Його друг ще зі шкільної партії — клавішник Родді Боттам дізнався про це тільки з преси: "Ми ніколи не обговорювали, хто з ким спить". Ще більшого розголосу набула історія про дивні стосунки соліста Петтона із, пробачте, екскрементами. Пригадали його невірні витівки під час концертів з чобіточком, наповненим сечою, з тампоном, який залишився на сцені після виступу жіночої групи L7. Дізнавшись, що у готельному номері зупинялася англійська королева, Майкл наклав купу на колишньому королівському ліжку. Пригадали журналісти й низку пісень, пов'язаних з різноманітними фекаліями: "Cacao For Casa", наприклад, фразу "Shit Lives Forever" з "Ugly In The Morning", та відвертий візит Петтона до ватерклозету, повністю відбитий на дебютному альбомі Mr. Bungle. Решта музикантів глузувала з цього приводу: "Майкл до 18 років мешкав у глибинці, хто знає, які звичаї в американських провінціях".

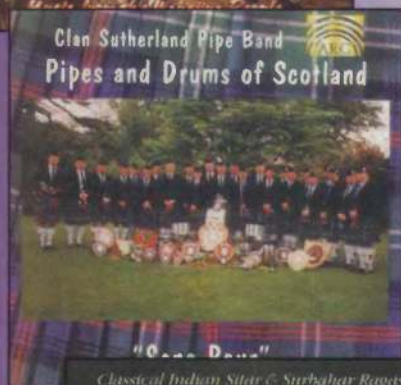
Але й з новим гітаристом, Діном Мента, нічого не вийшло. На перших же спробах створення нового альбому з'ясувалося, що Дін зовсім позбавлений вдачі щось вигадати. З ним можна було відмінно відкатати турне (що й було зроблено), але щось спільно створити виявилось неможливим.

Біллі Гуд запросив когось до студії Джона Хадсона, приятеля свого приятеля (якщо бути вірним слов'янській теорії читання англійських власних імен, то вірніше було б нового гітариста FAITH NO MORE звати Іваном Гудзоном). Саме з Джоном група записала свою останню на цей день роботу — альбом "Album Of The Year" — одну з найсерйозніших та бездоганніших робіт у своїй творчій кар'єрі. На початку літа цей альбом уже був у продажу. До роботи над альбомом музиканти залучили відомого продюсера Мосліменна, одного з ведучих спеціалістів у комп'ютерній музиці. Майкл Петтон пояснював це тим, що Біллі Гуд — лідер групи в студії звукозапису — зацікавився експериментами з комп'ютером, тому вони разом з Мосліменном вирішили трохи побавитися саундом FAITH NO MORE. Але не чекайте, що "Album Of The Year" містив відверте техно з потоком семпльованих звуків та незабутній хардкор. Просто кожна нота стала вилізаною та випещеною. "Album Of The Year" — робота настільки вишукана в плані звуко-режисури, що PINK FLOYD зі своїм "Dark Side Of The Moon" може відпочивати ●

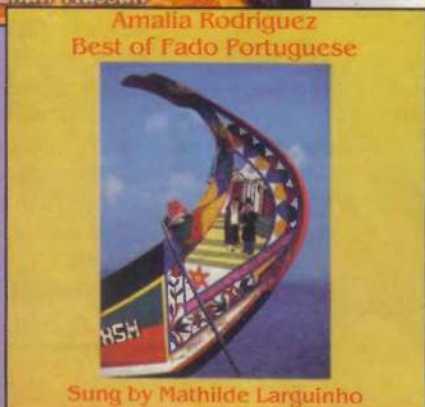
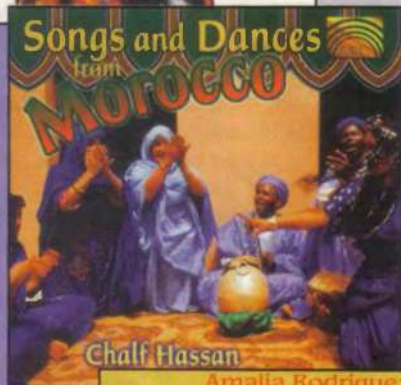
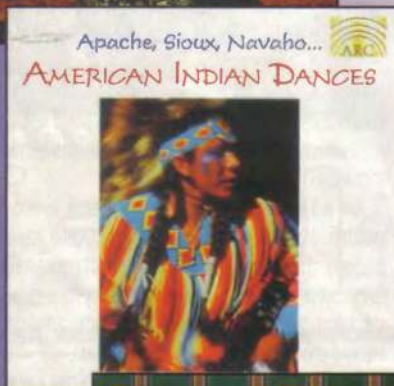
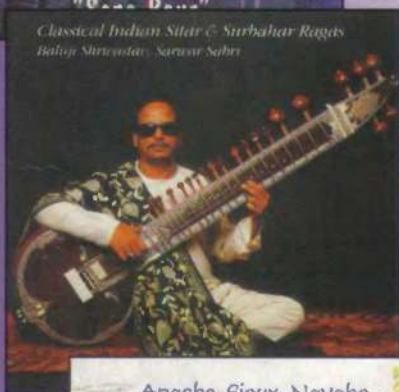
Агітка-сповідь (глобально про звуки)

УГЛИБ

— Все, баста! З донькою до Шотландії більше не поїду ніколи: жодної спідниці не оминає.
(Валлійський народний гумор)

Ніколи не кажи "ніколи".
(Шотландська народна мудрість)

З

оли у сьомому класі я відчайдушно марив рок-н-ролом, один із на шілий рік старших товаришів у порядку шефської допомоги позичив мені у якогось свого родича товстий та славновісний каталог платівок "Schwann". Термін допомоги був суворо регламентований і обмежувався шістьма уроками по 45 хвилин плюс перерви. На шастя, цікавили мене виключно дискографії відомих і невідомих рок-груп; вони ж гарячково занотувались у загальний зошит на останній парті під прикриттям співчутливих однокласників. Втім, вчителі, здається, і самі поставились до моменту з розумінням — тож законспектувати тоді вдалося чимало приємно-корисного. Дещо затьмарювала той глибокошейнотний процес лише наявність у довіднику розділів класики, джазу та фольклору: невже ж когось для остаточного шастя не вистачає року?!! І власна думка про те, що коли-небудь і я сам захворію на, скажімо, джаз, здалася б тоді обурливо-образливою і зухвало-мазохістською. Хвороба ж (у тому розумінні, що — "любов") не змусила очікувати на себе надто довго; виявилась вона хронічною і протікає досить бурхливо досьогодні — навчивши не зарікатися, не обмежуватися і не розмежовувати. З'ясувалося, що музика буває Музикою незалежно від форми її прояву. Вона давно вже нездатна дивувати найнеймовірнішими сполуками своїх стилів і жанрів і аж ніяк не виключає (скоріше вітає) не лише поетапне, але й паралельне захоплення її "несумісними" гранями. Що більш ширими і відкритими станемо ми у своїх меломанських прагненнях, то на повнішу віддачу зможемо розраховувати. Головне — не форсувати події, не силувати себе попри все відповідати свіжим віянням, не поспішати за будь-яку ціну досягнути "все і тепер". Всьому, як це не банально, свій час; а чому і який — вирішувати, як це не прикро, не нам...

Подібна приказка, на жаль, впевнено зберігає свою актуальність, а передувала вона тому фактові, що дійшла поступово

моя черга і до "музики народів світу". Народи виявились музично привабливими практично всі, що теоретично було відомо завжди, як і те, що коріння всіяких джаз-років щільно та густо оплітає могутній глибокопроникаючий стрижень на ім'я Фолк. Згадайте на дозвіллі, як вухо тішить серце, коли виявить в роковій баладі нехай псевдо-, але фольклорний мотивчик, чи коли новоджазову п'єсу зненацька освіжить арабська люте-гітара уд, японська бамбукова флейта сякухаті або індійські брати-барабани табла. От тільки до звернення до джерел справа доходить чомусь не у всіх. Взагалі, основна маса землян вже збагнула, що корінці можуть бути не менш соковитими, ніж вершки, і, рішуче вхопившись за лопати, встигла відкопати чимало фольклорно захоплюючого. Ступінь автентичності "корінців" визначалась глибиною їхнього залягання та метою розкопок: хтось вдовольнявся "легкоусвоюемим" напрямком "world music", наперед сфабрикованим, а також окультуреним, адаптованим і примаскованим свіжеобскубаним баобабовим листям. А комусь подавай настегненні пов'язки та беззубих ровісників віку із сільською пропискою. Так чи інакше (чи іще якимось), а інтерес світової спільноти до різномародної музичної творчості прослідковується невідомою і безкорисливий. Остання чверть ХХ століття обдарувала запеклих фолкофілів мірадами етнічних фестивалів і відповідних фірм грамзапису з неосязними каталогами. Бажаєш зазирнути у глибину віків — ласкаво просимо! Варіантів — сила-силенна: хочеш "живцем", а не бажаєш — "у консервах", можна — від нехитрих аборигенів, можна — від небайдужих знавців сучасних музичних технологій.

У нас же, зізнаємось, не зовсім складалось і в цій галузі. Видно, методи обрали традиційно не ті. Тобто свої музичні корені ми, на щастя, знаємо: у власних застольних версіях "Ти ж мене підманула", або ж у казенно-скаженому викладенні консерваторських випускників. Останніх, до того ж, у останні роки можна вкусити хіба що по теле-радіо, або ж за кордонами, куди вони вперто возять звістку про співучість українського народу. Воно й правильно: про свою генокодову співучість ми й без того підозрюємо, зате зростає теоретична

ГЛОБУСА

вірогідність висадки іноземних фольклорних десантів-відповідей на наші знамениті чорноземи. Спершу не обов'язково навіть у натуральний зріст; можна обмежитись тією самою аудіо-відео подачею: споряджати ж бо кожному персональну фольклорну експедицію до Непала, Еквадора, чи навіть Угорщини поки що не вдається. Хоча там, напевно, зрадили б. У попередньому житті кожного громадянина СРСР гарантувалася незначна, проте реальна можливість торкнутися творчості народів світу, особливо тих, з якими ми приятелювали (добре — були вони достатньо екзотичними). Для цього достатньо було у визначений час припасти до екрану телевізора, котрий далі все робив сам. Із зникненням же "оплоту інтернаціоналізму" зникла і та можливість, разом із лівовою часткою братських почуттів та сестринських відчуттів. Однак довго тривати так, ясна річ, не могло; ніші у душах і свідомостях слід заповнювати, а білі плями на особистих глобусах — розфарбовувати, і, бажано, притаманними їм кольорами. Ото і завітала в мою голову думка (сама) взятися за пензля та потроху приступати до малярних робіт. Звичайно, принцип "Хто ж, якщо не я" завжди вирізнявся деякою безвідповідальністю, але ж на те він і принцип.

Якщо ви встигли звернути увагу на строкаті картини на цих сторінках, знайте: все це — "одержина" компакт-дисків, виданих фірмою "ARC", що спеціалізується на народній творчості, і з "розумом" у цих дисків загалом також все гаразд, незважаючи на їхню приголомшуючу різноманітність. Впевнитися ж у цьому можна шляхом прилучення до програми "Туман ярм", котра з початку цього року шотижня з'являється на хвилях радіостанції "Промінь" під гаслом "Народи й музика — єдині". Адже не знайшли ще такого народу, який би зовсім не вмів музикувати і хоч трохи не любив цим займатися. Один народ трохи більше співучий, інший — трохи менш "танцюватий": залежно від широти з довготою, від клімату з ландшафтом, від політики з економікою, від генів з хромосомами, від пори року, дня тижня, години дня, настрою...

Щодо настрою слухачів "Туману ярм", то він просто зобов'язаний у різних випадках мати різні відтінки, при загальній тенденції

бути піднесеним. Ну а за наявності хоча б натяку на уяву в оточенні і на фоні незвичних для нас звуків можна, не звертаючись за допомогою до додаткових стимулюючих засобів, легко відчувати себе генератором і покровителем цих самих звуків: картатим шотландським волиншиком, прокопченим ескімоським шаманом, пристрасним андалусійським гітаристом, голосистим болгарською тіткою, умировореним тибетським монахом... Можна, не зводячись з рідного крісла, зіграти роль назавжди похмурого блюзмена, виконати кілька пасажів на сітарі, ритуальний танок папуасів, самозабутнє танго, або сексапільний танець черепа, чим самим підвищити свій культурно-естетичний рівень і науково-фантастичний потенціал, покращити самопочуття і, нарешті, з повними до того підставами, усвідомити себе повноцінним громадянином світу. Іншого виходу, однак, немає, "рятувати світ" (а разом і душу) слід природним і органічним шляхом. І не випадково сплеск захоплення фольклором збігся у часі з піком популярності шкірозамінників та... глобальною комп'ютеризацією життя. Між іншим, ніхто поки що не довів, що звуки, вивуджені з комп'ютерів, менш "народні", аніж, скажімо, балалаєчні. Та й взагалі — чим ми усі не народ. Нехай замість серця у нас дещо підзаіржавилий "полум'яний мотор", та все ж!

Одним словом, настав час відпочивати від досягнень цивілізації і поринати у райдушно-ширі ритми планети. Дивись, іржа й відступити, прихопивши з собою безвихідність прийдешнього. Не виключено також, що ритми ці виявляться для когось самоодстатніми, адже все інше народилося значно пізніше і багато в чому залишається вторинним. Так чи варто марно витрачати час?.. Хоча, звичайно, варто: що більш насиченою та багатогранною буде подарована кожному мить, то більш виправданою виглядатиме вона в наших очах. При цьому ні в якому разі не слід забувати про те, що безсмертя завжди в ціні і знову в моді. А відтак — ласкаво прошу до полого всенародних звуків. Якщо ви, звичайно, згодні ніколи не говорити "ніколи".

(звучить "Туман ярм")

Дмитро Гальона

The Art of the Japanese
Bamboo flute and Koto
A selection of Japanese Chamber music

Songs & Dances from Iceland
Lieder & Tänze aus Island

«Фабрика» мрій

мейд in Манчестер

(JOY DIVISION, New Order, Electronic...)

Люди та події, про яких піде мова в даному матеріалі, — всі будуть мати безпосереднє відношення до англійського міста Манчестер. Міста, що відоме нашим співвітчизникам здебільшого як домівка уславленого та вельми популярного футбольного клубу — Манчестер Юнайтед. Але й окрім футбольних досягнень, Манчестер в останнє 10-річчя вийшов чи не на перші місця в британській поп-музиці, складаючи гідну конкуренцію, краще сказати — альтернативу, Лондону. Взагалі манчестерська незалежна музична сцена — це тема окремої і довгої розмови і, як кажуть, без пляшки, чи то пак OASISa, тут не розібратись. Наші ж інтереси простягаються майже на 20 років назад, коли все тільки починалось. Саме тоді, у вже далекому 78-му році, в Манчестері відкрився новий альтернативний клуб The Factory (Фабрика). Ціль, яку ставили перед собою організатори Тоні Вілсон та Алан Еразмус, була — відкриття та промоушн місцевих талановитих команд. Перши-

ми групами, які виступили на "фабриці" були THE DURUTTI COLUMN, CABARET VOLTAIRE та JOY DIVISION. Ні організатори та учасники ні, тим більш, глядачі, як завжди, не здогадувались, що на їхніх очах твориться історія і що Манчестер вже більш ніколи не буде тихим провінційним містом з відомим на весь світ футбольним клубом. Оскільки концертні заходи The Factory (який, до речі, не був стаціонарним клубом, а займав чуже приміщення раз на тиждень, по п'ятницях) користувались помітним успіхом серед манчестерської панк-орієнтованої публіки, Вілсон та Еразмус вирішують випустити на власні кошти альбом-компіляцію учасників їхніх "п'ятниць". Так на світ з'явився новий незалежний лейбл FACTORY, історія якого безпосередньо пов'язана як з героями нашої розповіді — групами JOY DIVISION та NEW ORDER, так і з розвитком альтернативної музики взагалі. І хоча "Фабрика" в комерційному плані та за кількістю випестованих зірок поступається таким англійським незалежним компаніям, як MUTE, 4AD, BEGGAR'S BANQUET, її без перебільшення можна назвати найбільш оригінальним та самобутнім інді-лейблом. Записуючи та випускаючи музику, FACTORY, разом з тим, намагалась створити справжній незалежний інфраструктуру навколо себе, тобто в Манчестері. В сферу її діяльності входило: проведення концертів і фестивалів, відкриття "правильних" клубів та барів, проведення музичних семінарів та зйомки відео і навіть повнометражних художніх фільмів.

Окремої згадки

заслугує виняткова каталогізація лейбла, коли, на відміну від усього світу, каталогізуються не тільки альбоми та сингли, а й всі події, згадані вище, а також постери, футболки, значки, різдвяні листівки тощо. Дуже концептуальний підхід. Його ідея виникла під час дискусії між Вілсоном та Пітером Севілем, дизайнером FACTORY і JOY DIVISION, напередодні випуску збірки-компіляції. Вілсон збирався випустити її як "Fas 1", на що Севіль зауважив, що "Fas 1" — його постер-афіша концертів клубу, а збірка — це вже "Fas 2". Так все й пішло. Тому вас не повинні ввести в оману великі порядкові номери альбомів FACTORY. Власне альбомів та синглів за всю історію лейбла було випущено лише декілька десятків.

Згодом Пітер Севіль та музичний продюсер Мартін Хеннет ввійшли до "правління" FACTORY. Саме Хеннет продюсував та записував перший повноцінний реліз "Фабрики" — дебютний альбом JOY DIVISION "Unknown Pleasures" (Fas 10), який вийшов у червні 1979 р. Але відступимо ще на крок назад, щоб роздивитись початок кар'єри наших героїв, який, як свідчить легенда, відбувся в середині 1976 р. Відома навіть точна дата — 20 липня. В цей день SEX PISTOLS та місцева команда BUZZCOCKS давали концерти в Манчестері. Кажуть, що саме цей концерт надихнув майбутніх членів JOY DIVISION (ними були колишні однокласники Бернард (Барні) Самнер та Пітер Хук) відправитись в музичну крамничку. На цьому ж концерті вони зустрілись із своїм знайомим — рок-тусовщиком Йеном Кьортісом, який згодом зайняв місце вокаліста та автора текстів групи. Спочатку вони назвали себе WARSAW (Варшава) за однією з пісень Девіда Боуї, якого всі троє дуже поважали. Наступний 1977-й рік пройшов у репетиціях, перших клубних виступах та постійних змінах барабанників. Нарешті в кінці року до них приєднався четвертий учасник — Стивен Морріс, який знайшов групу через об'яву. На початку 78-го року WARSAW змінює назву на JOY DIVISION як більш виразну. Вони взяли її з

похмурого роману про концентраційні табори Керола Кетінекі "Ляльковий дім". "Joy division" — так називали молодих депортованих жінок, яких віддавали на втіху нацистським офіцерам. Частково через назву, частково внаслідок чорного, похмурого іміджу, JOY DIVISION (а пізніше NEW ORDER) часто потерпали від безпідставних звинувачень в нацизмі з боку преси.

"Засвітившись" на кількох шоу THE FACTORY та записавши дві пісні для їхньої збірки, JOY DIVISION вперше привернули увагу музичних оглядачів та публіки. З кожним виступом їхній стиль все менше нагадував жорсткий панківський, хоча внутрішнього трагізму та напруги в ньому було аж ніяк не менше — завдяки несамовитій манері живих виступів Йена. В січні 1979 р. світлина Йена Кьюртиса з'являється на першій сторінці NME, в цей же час JOY DIVISION грають на національному радіо. Джон Піл з BBC записує сесію з групою, яку пізніше буде видано як Першу Сесію Джона Піла — славетна серія, що продовжується і зараз. Це були перші ознаки успіху, тим більше, що JOY DIVISION все ще не мали записаного альбому і популярність їхня базувалася на коротких та хаотичних живих виступах. Хоча і про успіх, і про популярність "за життя" групи можна казати тільки умовно. Один тільки факт, що на найбільшому шоу JOY DIVISION були присутні лише 1200 чоловік, говорить сам за себе. Але невдовзі всі ці скромні досягнення були закреслені трагічною новиною про епілепсію Йена Кьюртиса. Ця хвороба наклала свій похмурий відбиток як на його лірику, що відображала стан постійної депресії, так і на нервові, майже болісні концертні виступи. Подальші події розгортаються зі все зростаючою швидкістю.

В квітні 1979 р. JOY DIVISION записують, нарешті, повноцінний альбом "Unknown Pleasures". Він виходить в червні і продається настільки непогано, що FACTORY не встигає покривати зростаючий попит (це зворотня сторона медалі незалежного лейбла — діють повільно і маленькими порціями). JOY DIVISION вирушають у турне по Англії разом з BUZZCOCKS як розігрівуючою групою, але під час гастролів стає очевидним, що більшість глядачів приходить саме на JOY DIVISION.

В листопаді 1979 р. вони вдруге з'являються в шоу Джона Піла. Саме там вперше виконується знаменита "Love Will Tear Us Apart", яка незабаром стає найвідомішою невідомою піснею Британії. До середини наступного року її можна почути тільки під час виступів.

Далі знову були концерти. Невеликий тур по Європі, де Йен знайомиться з бельгійською дівчиною, стосунки з якою згодом поставлять під загрозу його шлюб з Деборою Кьюртис. В березні 80-го група записує свій другий альбом "Closer", який продовжував все той же Хеннет. Результат видався більш ніж вдалим як самим музикантам, так і керівництву FACTORY. Було заплановане американське турне, компанія WARNER BROS. виявила зацікавленість творчістю JOY DIVISION. Здавалось, що все тільки починається, хоча насправді — вже все майже закінчилось.

18-го травня 1980-го року, за 2 місяці до свого 24-го дня народження Йен Кевін Кьюртис покінчив життя самогубством. Він повернувся додому, умовив дружину Дебору переночувати у батьків, переглянув фільм Вернера Херцога "Строшек", послухав Ітті Попа і потім поїхав. Серед основних причин, які спонукали його до такого радикального рішення, безумовно, була спричинена епілепсією постійна депресія, проблеми з наркотиками, які він приймав, щоб контролювати хворобу, та розвал його стосунків з дружиною. Через місяць після смерті Йена сингл "Love Will Tear Us Apart" (Fac 23) досягнув 13-го місця в чарті, а альбом "Closer" (Fac 25) увійшов в TOP-10 кращих альбомів Британії. Деякі люди були обурені обкладинкою "Closer", на якій була зображена реалістична надгробна сцена з якогось італійського кладовища. Проте дизайнер Пітер Севіль закінчив роботу над обкладинкою рівно за місяць до Йенової смерті... Що поробиш, коли вся творчість JOY DIVISION носила на собі відбиток потойбічності. Смерть — одна з центральних тем лірики Кьюртиса; сама назва альбому "Closer" (Ближче) здається навіть занадто символічною. Дуже швидко після смерті Кьюртиса його фігура та взагалі вся творчість JOY DIVISION були ка-

нонізовані. Важко назвати іншу групу, яка справила б такий вплив на британську музику взагалі та манчестерську сцену в особливості. Кожна значна манчестерська команда — будь-то THE SMITHS, STONE ROSES чи OASIS — має в собі якусь частку похмурого джойдівіжінського духу. Але остаточно JOY DIVISION як група скінчилась не зі смертю Кьюртиса, а коли три інші її учасники — Сампер, Хук та Морріс оголосили про створення нового колективу з новою музичною концепцією. Так у вересні 1980-го почалась історія NEW ORDER (Новий порядок). Історія ця набагато веселіша за попередню, якщо не враховувати, що зараз цей ушлявлений колектив знаходиться у стані розпаду, розпоршившись на сольні проекти його легендарних учасників. Але про це пізніше. Після кількох виступів NEW ORDER рекрутували в свої ряди четвертого члена — Джіліан Джілберт, яка стала згодом дружиною Стивена Морріса. Дебютний альбом NEW ORDER вийшов у 1981-му році. Музика, яку вони тепер грали, радикально відрзнялась від JOY DIVISION перш за все своїм настроєм. Це були веселі, часто навіть танцювальні композиції. Звісно, вони мали набагато більший комерційний потенціал. Першим серйозним успіхом NEW ORDER став сингл 1983-го року "Blue Monday" (Fac 73). Цю пісню, як не дивно, було написано задля перевірки нової драм-машинки групи. Проданий у кількості 3,5 мільйонів по всьому світу, "Blue Monday" став найбільш популярним 12-ти дюймовим синглом всіх часів і відкрив новий період в кар'єрі NEW ORDER. Відразу посипались пропозиції від "мейджорів" — EMI та CBS бажали підписати з ними контракти. Та NEW ORDER не збирались залишати стару добру Фабрику. Вони були там "авторитетами" і вже мали свою долю в багатьох проектах лейбла. Так FACTORY та NEW ORDER у 1982-му році відкривають в Манчестері клуб "The Hacienda" (Fac 51), який повинен був, за їхнім задумом, зробити переворот в клубній культурі Англії. Проект цей через свою збитковість викликав багато критики й суперечок навіть всередині Фабрики. Мартін Хеннет навіть покинув лейбл і кілька років називав Хас'єнду не інакше як "дірка, куди FACTORY та NEW ORDER викидають всі свої гроші". Але це марнотратство повністю виправдало себе в кінці 80-х, коли саме з Хас'єнди, де вперше в Англії діджей грали хаус-музику з Чикаго та Детройта, вийшла і покотилась країною могутня хвиля ейсід-хауса. Так що саме FACTORY та NEW ORDER слід вважати хрещеними батьками європейського рейву.

З кожним новим альбомом NEW ORDER закріплювали свій статус міцної поп-команди з давніми альтернативними традиціями. Сингл "True Faith" (Fac 183) ввійшов в TOP-5, а збірка хітів "Substance" (Fac 200) стала № 3 в британському чарті. Приблизно в цей же час, у 1986-му році NEW ORDER беруть участь як хедлайнери у Фестивалі Десятого Літа (Fac 151), який відзначав 10-ту річницю панку (!) в Манчестері. Коли ж у 1987-му році поширились чутки, що група ось-ось розпадеться, NME (за 17 жовтня) надрукувала екзальтований матеріал журналістки Мірки Мінкоф, яка зовсім в дусі Маркеса жалілася: "Іноді здається, що NEW ORDER збудували й населили Манчестер і, як і для всіх великих установ, їхня присутність сприймається як даність. Але зараз, коли наші герої припиняють існування, що трапляється з містом, єдиними представниками якого лишаються THE FALL?" Однак NEW ORDER тоді не розпались. Серед їхніх подальших здобутків можна відзначити сингл "World In Motion" (Fac 293) — офіційну пісню англійської футбольної збірної під час світового чемпіонату 1990-го року, яку NEW ORDER створили на замовлення Британської Футбольної Асоціації. Англія дійшла до півфіналу, а сингл став першим хітом № 1 NEW ORDER.

Приблизно з 1991-го всі учасники групи починають працювати над власними проектами, хоча про розпад NEW ORDER не повідомляється. Гітарист-вокаліст Барні Самнер кооперується з гітаристом Діланом Маром (екс SMITHS), щоб створити ELECTRONIC. Вони записують альбом і навіть залучають до співпраці Нейла Тенанта з PET SHOP BOYS. Бас-гітарист Пітер Хук створює свою "хоббі-групу" REVENGE. А інші двоє учасників, сімейна пара — барабанник Стивен Морріс та клавішниця Джіліан Джілберт недовго думають над назвою, і свій проект так і називають THE

OTHER TWO (Інші Двоє). В 91-92 рр. NEW ORDER майже рік сидять в студії, записуючи свій останній на сьогодні альбом. За цей час встигає збанкрутувати та закритися FACTORY, можливо, найбільш неадекватно орієнтована незалежна компанія 80-х років. Власне й компанією FACTORY можна назвати скоріше в значенні "тусовка". Алже майже до самого закриття всі угоди між керівництвом та музикантами робились на основі усних (!) домовленостей. Кажуть, що рятівна угода між FACTORY та компанією LONDON зірвалась в останній момент, коли лондонцям стало відомо, що права на матеріал "комерційних" NEW ORDER належать самим музикантам, а не лейблу. Довгоочікуваний альбом NEW ORDER "Republic" виходить лише 93-го року, і вже на іншому лейблі. Хоча на ньому є одна з найкращих пісень NEW ORDER — "Regret", та ще кілька цікавих композицій, альбом майже неможливо дослухати до кінця через синтезаторну монотонність та одноманітне бухання драм-машин. Хоча після виходу "Republic" та чергової збірки хітів NEW ORDER не подають більше ознак життя, у прихильників не повинно було бути приводів для суму, оскільки в останній час активізувались два їхні дочірні проекти. ELECTRONIC Барні Самнера та Ділані Мара випустив другий альбом "Raise The Pressure", який виявився досить успішним. Музиканти, якщо вірити їхнім словам, вирішили створити ELECTRONIC ще в середині 80-тих, коли зустрілися під час спільного шоу NEW ORDER та SMITHS. Вони дуже комфортно почуваються в компанії один одного і тому ELECTRONIC має шанс перетворитись із тимчасового проекту на повноцінну групу. Зокрема, в планах Самнера та Мара запис нового альбому та концертне турне. І Барні, і Ділан задоволені своїм теперішнім статусом, хоча, за їхнім визнанням, вони дійсно відчували тягар відповідальності під час запису "Raise The Pressure", оскільки кожна нова пісня неминучо порівнюється з творчістю їхніх старих колективів. В музичному плані альбом ELECTRONIC виглядає як копія NEW ORDER (звісно, не SMITHS), хоча мені особисто серед його гітарно-електронного саунду бракує виразних басових соло Пітера Хука — чи не найкращого басиста своєї генерації. Його басові партії я можу слухати годинами, отримуючи при цьому майже фізичну насолоду. Тому й появу нового проекту Хука — MONACO я сприймаю з надзвичайним ентузіазмом. Те ж саме "фірмове" нью-ордерівське звучання, навіть вокал Девіда Поттса нагадує манеру співу Самнера, та ж сама "підкреслена" лінія баса Пітера (це ж його група). У відео до якісного хіта "What Do You Want From Me?" Хук з'являється коротко стриженим, якимось відразу перетворившись з патлатого хлопця на опещуваного сорокарічного джентельмена, хоча все так же, у властивий йому манері, хиліє інструментом по правому коліну. До речі, свій матеріал про MONACO "Melody Maker" назвала просто і зі смаком — "Найкращий бас-гітарист світу... всіх часів". Це майже все на сьогодні. Залишається лише додати, що NEW ORDER з усіма комплектуючими, поряд з DEPECHE MODE, THE CURE та THE SMITHS входять до "джентельменського набору" нових романтиків, а відголоски їхнього спокійного, інтелігентного мелодизму можна почути від такої "молодої порослі" британського інді-попу як LIGHTING SEEDS, BABY BIRD та WHITE TOWN.

Ярослав Степаненко

Роман Кофман

та його друзі.

28 травня в Колонному залі ім. М.Лисенка виконанням 9 симфонії Л.Бетховена завершився цикл концертів під назвою "Роман Кофман та його друзі". Київські слухачі протягом одного сезону мали змогу почути цілу плеяду виконавців світового рівня. З Київським камерним оркестром, яким керує маестро Р.Кофман, виступили солісти Г.Кремер, М.Петров, С.Стадлер, Н.Гутман, Е.Вірсаладзе, В.Крайнев, Н.Штаркман, Л.Ісакадзе, Д.Вашкіров, В.Репін, О.Любимов, М.Касрашвілі, О.Криса та інші. Навіть від переліку цих імен мимоволі затамовуєш подих — адже за останні роки ми не часто могли почути стількох знаменитостей. З'являється надія, що Київ дійсно стає музичною столицею держави і нарешті позбувається якоїсь провінційності та другорядності. Прозвучав величезний репертуар — від Баха і Бетховена до Пендеревського і Олександра Вустіна. Оркестр виступав в різних амплуах: як колектив солістів, так і акомпануючий інструменталістам і співакам (опера "Орфей і Еврідіка", 14 симфонія Д.Шостаковича). Змінювався і склад: від камерного до великого симфонічного оркестру. На сцені іноді знаходилися одночасно понад сто музикантів. Все це вимагало від артистів надзвичайно високого рівня майстерності, і оркестр довів своїм виконанням, що це дійсно один із кращих музичних колективів України. Збалансованість звучання, чистота інтонації, тембральність, великий динамічний діапазон, гнучкість, а головне — натхнення і довершеність виконання, зробили ці концерти справжнім святом. Це стало можливим багато в чому завдяки невтомній праці з колективом протягом останніх 7 років видатного музиканта, талановитого диригента Р.Кофмана. Саме в останній час цей колектив набув такого значного авторитету у нас в країні і за її межами. Диригент блискуче провів ці концерти, відчувалася рука майстра екстра-класу. Він немов би запрошував музикантів показати всі свої можливості, без диктату, без тиску на артистів.

Оркестр і його диригент були гідними партнерами солістам, а це було розмаїття стилів, напрямків, виконавських манер: масштабність Миколи Петрова і напружений психологізм гри Наталії Гутман, експресія і емоційність грузинської школи (Е.Вірсаладзе, Л.Ісакадзе) та тонкий, пастельний стиль Олексія Любімова, справжнє інтонаційне чаклунство Гідона Кремера і неймовірна віртуозність Сергія Стадлера. Весь цей букет навіть дещо розгубив київського слухача, ще не дуже звиклого до таких дорогих музичних коктейлів. Але всі ми відчули, що це дійсно вершини на музичному континенті (до речі, деякі з них народилися саме в Україні). Так, Володимир Крайнев виконав в цьому циклі концерт Ф.Шопена. Грав тонко, натхненно. І хоча зараз на афішах піаніста написано — "Німеччина", його творчі зв'язки з Україною посилилися: діє фонд В.Крайнева з підтримки талановитих українських дітей, має високий рейтинг конкурс молодих піаністів імені В.Крайнева. Такий масштаб особистості, розмах діяльності артиста не може не вражати.

Ще два наших, в недалекому минулому, співвітчизники, брали участь у концертах Р.Кофмана. Це піаніст Микола Сук, який нині мешкає у Сполучених Штатах Америки, і скрипаль Вадим Бродський (Італія). Обидва артисти виконали віртуозні програми. Мужня, емоційна манера гри піаніста М.Сука справила велике враження, а інтонаційно тонке, віртуозне виконання концерту К.Сен-Санса і знаменитої "Циганки" М.Равеля скрипалем Вадимом Бродським буквально захопило слухачів.

Концертний цикл "Роман Кофман і його друзі" став унікальною подією в мистецькому житті столиці, він подарував киянам можливість послухати всесвітньо відомих музикантів, відчути пульс музичного життя інших країн.

Олександр Рибніков

СВЯТОСЛАВ РІХТЕР

1 серпня на 83-му році пішов з життя великий піаніст XX століття Святослав Ріхтер. Творчість цього видатного музиканта багато в чому визначила шляхи розвитку музичного мистецтва нашого часу. Деб він не виступав — в Києві, Москві, Нью-Йорку, Парижі, Лондоні, — всюди його концерти викликали надзвичайний інтерес, були значним художнім явищем. Мабуть, немає жодного музиканта, який би не відчував на собі вплив творчості великого маестро. Першим серед рівних називав його видатний піаніст Г.Г.Нейгауз, який був його вчителем у Московській консерваторії. С.Ріхтер народився в Житомирі на Україні (як і сам Г.Нейгауз, В.Горовиць, В.Крайнев та багато інших відомих піаністів). Згодом сім'я переїхала до Одеси, де пройшли його юнацькі роки. Музиком Святослав професійно не займався, лише в дитинстві батько (органіст) навчав сина грі на фортепіано. Світ мистецтва відкривався перед ним поступово — юнак "грішив" літературними творами, займався композицією, мріяв про диригентську кар'єру. Але крок за кроком фортепіано витісняє все інше, і С.Ріхтер в 22 роки їде до Москви, де і вступає до консерваторії. Після її закінчення і перемоги на Всесоюзному конкурсі піаністів почалося бурхливе творче життя музиканта. Він давав концерт за концертом, його репертуар вражав своєю безмежністю: Бах, Моцарт, Гайдн, Бетховен, Шуберт, Шуман, Шопен, Мендельсон, Брамс, Ліст, Чайковський, Мусоргський, Дебюссі, Равель, Рахманінов і т.д., — майже вся фортепіанна класика і, разом з тим, сучасники: Прокоф'єв, Барток, Мясковский, Шостакович, Шимановський, згодом — А.Шнітке і т.д. Ця широта інтересів, масштабність, вміння проникати в суть музичних творів різних стилістичних напрямків викликає глибоку повагу.

"Я хочу перш за все пізнавати музику. Мене цікавить сама музика. Я — слуга музики", — казав С.Ріхтер.

Гра піаніста відрізнялася якоюсь особливою ясністю, інтелектуальністю й емоційною насиченістю, його феноменальна віртуозність, яскравість і бездоганність виконання справляли надзвичайне враження на слухачів. Концерти музиканта наче магніт притягували до себе любителів мистецтва. Кожен виступ піаніста був святом музики і надовго вкарбовувався в пам'ять слухачів, як яскрава неординарна подія.

С.Ріхтер був музикантом-просвітителем. Своєю творчістю він відкрив багатьом людям скори світової музичної культури. Тисячі людей вдячні йому за щорічний музичний фестиваль "Декабрьские вечера", творчим подвигом можна назвати концертний тур піаніста трансибірським маршрутом.

Я.Мільштейн писав про С.Ріхтера: "В його світі — широкі і багатогранні — не душно і не тісно, не холодно і не неприємно. В усе він вкладає відвертість, змістовність, надзвичайну поривчастість своєї багатобарвованої натури". Таким він і залишиться в серцях багатьох людей.

Олександр Рибніков

Де можна придбати журнал «Галас»

КИЇВ

«Союздруку» (443-13-62)
магазин «Джаз Клуб» (268-52-00)
магазин «АМАНА» (220-96-37)
рок-магазин «Перекресток» (вул.Заньковецької)
містечке об'єднання «Гарба» (229-29-19)
бібліотека Національної музичної академії ім.П.Чайковського
магазини та торговельні пункти «Караван CD» (290-45-10)
магазин «Компакт Диск» (446-82-36)
магазин «Ноті» (228-82-00)
магазин «Касети» (269-33-83)
студія звукозапису «Смож» (446-64-80)
фірма «IPD & T Ltd» (290-06-96)
супермаркет «Korni de la Vita» (441-49-61)
супермаркет «Біля золотих воріт» (225-51-88)
супермаркет «Лос-Анджелес» (222-62-36)
супермаркет «Людмила» (229-83-36)
супермаркет «Дипломат» (224-74-14)
супермаркет «Трембіта» (216-94-40)
супермаркет «Колтрін» (216-13-47)
супермаркет «Славутич» (555-59-09)
ресторан «Барселона» (213-70-63)
магазин «Конто» (552-82-79)
торговельний дім «Київ-Рим» (212-40-32)
магазини «Норд-Америка» (211-28-96)
«Ля-Фуршет» (Нивки) (442-24-52)
Київська обл.
«Союздруку» (443-11-23)
Біла Церква (Київська обл.)
Київоблпреса (6-12-45)

Фастів (Київська обл.)
КП «Фастівпреса» (5-13-49)

ВІННИЦЯ

Фірма «Моріон» (26-93-33)
АП «Преса» (32-70-18)
магазин «Триумф» (32-65-24)
ДНІПРОПЕТРОВСЬК
«Центр розповсюдження друку» (45-22-71)
«ВЛД-Прес» (44-13-81)
Нікополь (Дніпропетровська обл.)
«Ника Інформ» (4-05-11)

ЖИТОМИР

газета «Інтерес» (37-85-59)
ТзОВ «Прес Форум» (33-79-80)
Бердичів (Житомирська обл.)
«Союздруку» (2-21-86)
Малин (Житомирська обл.)
«Союздруку» (5-34-50)

ЗАПОРІЖЖЯ

фірма «Комбо» (33-51-06)
Мелітополь (Запорізька обл.)
«Мелітополькнига» (42-21-95)
Токмак (Запорізька обл.)
МП «Асорті» (2-25-93)

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК

«Поштамт» (2-34-69)
ТзОВ «ГРАНТА» (5-91-57)
Косів (Івано-Франківська обл.)
газета «Обрій» (4-58-62)

КІРОВОГРАД

«Престормарка» (22-65-11)
МП «АБ Радіо» (22-05-95)

КРИВИЙ РІГ

фірма «Союз-Магнетт» (44-22-94)

ЛУЦЬК

«Волинська» (2-71-40)
ТД «Орбіта» (4-01-64)

ЛЬВІВ

ТОВ «Преса» (63-40-61)
газета «Експрес» (64-64-58)
магазин «Ноті» (72-67-96)
магазин «Мелодія» (72-86-33)
«Торгпреса» (34-41-76)
Броди (Львівська обл.)
фірма «РАСКО» (4-30-93)
Червоноград (Львівська обл.)
ВАТ «Торгпреса» (2-23-32)

ОДЕСА

фірма «Трітон» (63-32-38)

ПОЛТАВА

«Полтавакнига» (7-40-90)
Миргород (Полтавської обл.)
Покутний Ю.С. (5-47-74)

РІВНЕ

«Світло» (25-52-04)

СУМИ

ОПЗ «Сумипошта» (25-14-61)
АТП «Кобзарь» (22-51-17)

ТЕРНОПІЛЬ

ТОВ «Захід ЛТД» (пл.Театральна, 2)

УЖГОРОД

«Союздруку» (2-34-55)
«РІО - Інформ» (5-20-45)
РВФ «ПРЕС-Тижень»ЛТД (5-20-45)

ХАРКІВ

АТЗТ «Арт-музика» (90-07-33)
фірма «Орбіс» (43-03-79)
ЧС «ТРИК Континент» (28-20-37)

ХЕРСОН

«Центр Імідж-Контакт» (26-22-32)
КП «Мобидик» (54-67-81)

Кам'янець-Подільський (Хмельницька область)
«Укрпреса» (30-370)

ЧЕРКАСИ

«Торгпреса» (63-45-35)

ЧЕРНІВЦІ

«Торгпреса» (272-88)
НБ Преса (2-68-31)

Ваше місто

Ваша фірма (ваш телефон)

Запрошуємо до співробітництва усіх юридичних та фізичних осіб, що зацікавлені у розповсюдженні часопису. Пропонуємо дуже вигідні умови для оптових покупок.
Наша адреса: Україна, 253094, Київ, вул.Попудренка, 52, офіс 710, тел/факс (044) 554-71-16, тел. (044) 551-63-00

Журнал "Галас" пропонує

Організацію шоу-програм та концертів будь-якого рівня
Повний комплекс послуг
Світло, звук, сцена
Вибір артистів

Від закритих вечірок до великих концертів
Організація виїзду артистів у Ваше місто

Наша адреса:

Україна, 253094, Київ, вул.Попудренка, 52, офіс 710
тел/факс 554-71-16, тел. 551-63-00
E-mail: spirdon@hq.kvazar-micro.com
Для кореспонденції: Україна, 253094, Київ, а/с 457
Пейджер: 0-54 для абонента №54-14 або №54-17

Інформаційна служба журналу "Галас" пропонує

Інформаційне обслуговування засобів масової інформації (радіо, телебачення, газети та інше) російською або українською мовами залежно від бажання замовника

Надаємо такі матеріали

Інформаційні текстові матеріали:

Музика, кіно і театр в Україні та за кордоном
Музичні новини з України (щоденно)
Новини шоу-бізнесу з-за кордону (щоденно)
Цей день в історії (щоденно)
Афіша гастролей та концертів (раз на два тижні)
Рецензії на аудіореєстри (раз на тиждень)
Прес-реліз журналу (один раз на місяць)
Сходинки популярності (раз на місяць BILLBOARD,
GALAS + 4-5 зведень гуртового продажу від найбільших виробників)

Фотоматеріали

(оригінали та скановані електронні файли на носіях. Можлива доставка)

Ліцензійні аудіофонограми

(нові фонограми українських виконавців з правом трансляції, можлива доставка)

Матеріал на замовлення

(опитування, інтерв'ю, аналітичні статті, можливо включення фотографій)

Наша адреса:

Україна, 253094, Київ, вул.Попудренка, 52, офіс 710
тел/факс 554-71-16, тел. 551-63-00
E-mail: spirdon@hq.kvazar-micro.com
Для кореспонденції: Україна, 253094, Київ, а/с 457
Пейджер: 0-54, абонента №54-15
(повідомлення повинно починатися зі слів "Для інфо")

Передплата:

- у будь-якому відділенні зв'язку України через передплатний каталог «Укрослужба». Передплатний індекс 40289
- фірма «Періодика», тел.228-00-24
- АТЗТ «Самміт» — доставка кур'єром, тел.290-77-63, 290-71-06

філії агенції "Самміт" по Україні:

- Луганськ, тел. 52-82-37
Миколаїв, тел. 22-52-43
Севастополь, тел. 71-86-36
Харків, тел. 43-70-78
Черкаси, тел. 45-15-08
- KSS (Київська Служба Передплати) — доставка кур'єром, тел. 245-26-96, 412-77-07, 212-08-46

філії агенції "KSS" по Україні:

- Вінниця, тел. 46-12-77, 46-65-71
Дніпропетровськ, тел. 46-82-27
Донецьк, тел. 55-40-87
Кривий Ріг, тел. 23-44-79
Одеса, тел. 68-87-90, 60-43-25
Сімферополь, тел. 51-02-70, 51-02-80, 25-81-74
Харків, тел. 38-21-50, 33-25-72
Хмельницький, тел. 3-29-31

Вінниця

Фірма «Клепач» (46-12-77)

Львів

«Прес-Експрес» (27-12-34)

за поштовим каталогом «Караван CD»:

252001, м.Київ, а/с B148

за межами України — у всіх представництвах «Укрослужба» та АТ

«Міжнародна книга». Тел. для довідки (044) 228-49-69

Адреси деяких представництв АТ «Міжнародна книга» за кордоном

Canada

Troyka Limited, 799 College Street, Toronto, Ontario, Canada M5C 1C7, Fax: 416-535 3265, Tel: 416-535 6693

USA

Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 4956 Boiling Brook Parkway, Rockville MD 20852, Tel: 301-881-5973, Fax: 301-881-1637
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 925 Broadway, New York, NY 10010, Tel: (212) 673-0776
Znaniye Bookstore, 5237 Geavy Boulevard, San Francisco, CA 94118, Tel: (415) 752-7555, Fax: (415) 752-4347

Almanac Press, Inc., 501 South Fairfax Avenue, Suite 203, Los Angeles, CA 90036, Tel: (213) 931-2692, Fax: (213) 931-7748

Australia

C.B.D. Library and Subscriptions Service, P.O.Box 255, Plympton, South Australia 5038, Fax: 61-82938-160

Center for Russian and Euro-Asian Studies,

135, Barry Street, Carlton, Vic. 3052, Tel: 613-344-5956, Fax: 613-344-6590

Gordon and Gotch Ltd., Private bag 290,

Burwood Vic. 3125, Tel: 03-8051650, Fax: 03-8080437

Eastern Europe Trading Company, 136

Balaclava Road, Caulfield North Victoria 3161, Melbourne

Great Britain

Dauson UK Ltd., Cannon House, Park Farm Road, Folkestone, Kent CT19 5EE, England, Tel: 1303 850 101, Fax: 1303 850 440

W.E. Everett and Son Ltd., 8 Huglingham

Business Park, Salvin Road, London SW6 3DU, England, Tel: 0171 731 8562, Fax: 0171 371 5870

B.H. Blackwell Ltd., Periodicals Division,

P.O.Box 40, Hythe Bridge Street, Oxford, England OX1 2EU, Tel: 01865 792 792, Fax: 01865 791 438

Nordic Subscription Consultants, P.O.Box

2029, Sturminster Newton, Dorset DT10 1YE, England, Tel: 01258 821 114, Fax: 01258 821 115

Thornton's of Oxford Ltd., 11 Broad Street,

Oxford OX1 3AR, England, Tel: 01865 242 939, Fax: 01865 204 021

Slavonic Acquisitions, The British Library,

Document Supply Center, Boston SPA, Wetherby, West Yorkshire, LS23 7BQ, England

Polska

Ars Polona; Centrala Handlu Zagranicznego, Krakowskie Przedmiescie, 7, Warszawa IPS Journals, ul. Piekna, 24/26, 00 549 Warszawa, Fax: 621-54-70

Orpan, Biuro Importu, Palac Kultury i

Nauki, 00-901 Warszawa, Fax: 26-86-70

«Ruch» SA w Warszawie, Oddzial

Krajowej Dystrybucji Presy, Dzial Wspolpracy z Zagranicą, ul. Towarowa, 28, 00 958 Warszawa/PR PRESS, Pl. Na Rozarozu, 3, 00584 Warszawa, Poland, Fax: 628-83-99

Slovakia

PNS S.P., Pribinova 25, 813 81 Bratislava, Slovak Republic, Fax: 42-75664814

«Slovart» G.T.G. Ltd., Krupinska 4, 852 99

Bratislava 5, Slovak Republic, Fax: 42-7839485

Estonia

Eesty Ajakirjanduslevi, Tuukri Poik 6, EE 0102, Tallinn, Tel: 8-0142-42-60-65, Fax: 8-0142-42-93-46

Germany

Lange & Spriner, Wissenschaftliche, Buchhandlung GmbH & Co.KG, Otto-Suhr-Allee 26/28, D-10 585 Berlin, Tel: (30) 340-05-0, Fax: (30) 342-06-11, (только для библиотек)

Buchhandlung «Raduga», zu Hd. Frau

Nina Gebhardt, Friedrichstrasse 176-179, D-10117 Berlin, Tel: (30) 20-30-23-21

Hungary

MKM Dunatrade KFT, 1036 Budapest III., Kerek u.80, Tel: (361) 250-23-58, Fax: (361) 250-02-33

Israel

Knizhnaia Lavka Ltd., P.O.Box 11626, Tel Aviv, 611 16, Fax: 972-3-528-97-35

«Steimatzky Ltd.», 11 Hakishon Str.,

P.O.Box 1444, Bnei Brak 51114, Fax: 972-3-579-45-67

Беларусь

220004, Минск, ул. Короля, 16, Издательство «Красно-Принт», тел. (0172)-295554, факс (0172) 202614

Latvija

OOO «SCS» 7, Riga, Latvija, LV-1010, Valkas, 4

Latvijas Parts, LV-1000, Riga, Brivibas bulvaris, 21, Tel: 8-013-701-88-42, Fax: 8-013-701-87-54

«Diena», ul. Mulkasalas, 41, Riga, LV-1004, Latvija, Tel: 013-7-06-31-70, Fax: 013-7-06-31-68

Редакція журналу "Галас" попереджує своїх читачів про те, що наступний номер журналу буде подвійним — №5-6 (8-9). В зв'язку з цим обсяг журналу буде збільшено.

Наша адреса: Україна, 253094, Київ, вул.Попудренка, 52, офіс 710, тел/факс (380 44) 554-71-16, тел. (380 44) 551-63-00

лидер

ЛІДЕР

он и в африке

лиде **р101,9 FM**
радио